

இறக்கை: 10 இறகு: 7

காக்கைகள்

சுரேஷ்

இலக்கிய மாத இதழ்

ஜூலை 2021 | விலை ₹40

“ முகில்களின் மீது நெருப்பு
தனது செய்தியை எழுதியாயிற்று
எனது நகரம் எரிக்கப்பட்டது
எனது மக்கள் முகங்களை இழந்தனர்
எனது நிலம் எனது காற்று
எல்லாவற்றிலும் அந்நியப் பதிவு”

கே.எம்.லீலா நினைவு விருது

19-3-1961
6-7-2017

'காக்கைச் சிறகினிலே' இதழின் ஆசிரியர் திரு வி.முத்தையா அவர்களின் துணைவியார் திருமதி கே.எம்.லீலா அவர்களின் நான்காம் ஆண்டு நினைவு நாள்: 6-7-2021. அவர்தம் நினைவு நாளில் அவர்களின் மகன் திரு. அலெக்ஸாண்டர் அபிலாஷ், மகள் திருமதி. மோனிஷா குடும்பத்தினர் இணைந்து தங்களது தாயாரின் நினைவாக “கே.எம். லீலா நினைவு விருது” என்ற பெயரில் ரூ. 25,000 மதிப்புள்ள விருது ஒன்றினை ஆண்டுதோறும் வழங்கி வருகிறார்கள். இந்த ஆண்டின் விருதுக்குரியவர் பற்றிய அறிவிப்பு பின்னர் வெளியாகும்.

- க.சந்திரசேகரன்
பொறுப்பாசிரியர்

நீங்காத நினைவுகளுடன்

வி.முத்தையா
எம்.அலெக்ஸாண்டர்அபிலாஷ்
நா.பொன்மாலதி
அ.அவிரா (பெயர்த்தி)
இரா.ஹரிஸ்ஆனந்த்
எம்.மோனிஷா

இறக்கை: 10

இறகு: 7

திருவள்ளூர்வாண்டு 2053

ஆடி
ஜூலை 2021

ஆசிரியர்
வி. முத்தையா
9841457503

பொறுப்பாசிரியர்
க. சந்திரசேகரன்
9715146652

ஆசிரியர் குழு
இரா. எட்வின்
முகிலன்
அமரந்தா
கசன்

தொடக்க கால நெறியாளர்கள்
கி. பி. அரவிந்தன்
வீர. சந்தானம்

நெறியாளர்கள்
டிராட்ஸ்கி மருது
க. பஞ்சாங்கம்

கே. எம். வேணுகோபால்

புலம்பெயர் நாடுகளுக்கான
தொடர்புக்கு:

கனடா:
வி. மகேந்திரன்
V. Mahenthiran
Mahenthiran_v@hotmail.com

ஐரோப்பா:
க. முகுந்தன்
K. Mukunthan
kmukunthan@gmail.com

காக்கையில் வெளியாகும் கதை,
கவிதை மற்றும் கட்டுரைகளின்
கருத்துகள், கட்டுரையாளர்களின்
கருத்தாகும். காக்கையின்
கருத்தாகாது.

ஆமாம், நீங்கள் வேறு; நாங்கள் வேறுதான்

த

மீழ்நாட்டில் பள்ளிக்கல்வியில் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் படித்து முடித்து, இறுதி ஆண்டில் எடுக்கும் மதிப்பெண் அடிப்படையிலேயே மாணவர்களுக்கு மருத்துவம், பொறியியல், விவசாயம், கலை, அறிவியல் உள்ளிட்ட பட்டப்படிப்புகளுக்கு அனுமதி வழங்கப்படுகிறது. இதன் மூலம் கிராமங்களில் உள்ள சாதாரணப் பள்ளிகளில் படித்த நம் வீட்டுப் பிள்ளைகள், ஏழை எளிய குடும்பத்துப் பிள்ளைகளுக்கூட கல்வியின் உச்சத்தைத் தொடுவதற்கு வாசல் திறந்துவிடப்பட்டது. குறிப்பாக, முதல் தலைமுறையாய்க் கல்விபெறும் பிள்ளைகள் உயரத்திற்கு வருவதை அது உறுதி செய்தது.

இந்நிலையில்தான், 'நீட்' என்கிற தேசிய அளவிலான தகுதித்தேர்வு என்ற பெயரில் ஒன்றிய அரசு புதிய அச்சுறுத்தலைக் கொண்டு வந்தது. இதன் விளைவாக லட்சக்கணக்கில் செலவு செய்து தனியார் நடத்தும் 'நீட்' பயிற்சியைப் பெறுகிறவர்கள் மட்டுமே மருத்துவம் உள்ளிட்ட உயர் கல்வியில் இடம் பிடிப்பதும் வசதி வாய்ப்பு இல்லாதவர்கள் அந்த வாய்ப்பையே பெற முடியாத சூழலும் கல்விப் புலத்தில் விதைக்கப்பட்டன. அதன் மூலம் வகுப்புகளில் பாடங்கள் நடத்துவதை விடவும் ஆண்டு முழுவதும் வகுப்புகளுக்கு வெளியே 'நீட்' டுக்கான பயிற்சி வகுப்புகளை நடத்துவதிலேயே பல பள்ளிகள் கவனம் செலுத்தின.

சாதியால் பிரிந்து கிடக்கும் சமூகத்தில் மெல்ல மெல்ல கல்வியால் ஆன பிரிவினை வகுப்பறைக்குள்ளேயே வரத் தொடங்கியது. இதை எதிர்கொள்வதற்கான மனஉறுதி இல்லாத பெற்றோரும் நல்ல மதிப்பெண் பெற்ற பிள்ளைகளும் சட்டப்பேராட்டமெல்லாம் நடத்தித் தோற்றுப்போனதால் தற்கொலையைத் தேர்வு செய்தனர். கனவுகளோடு துள்ளித்திரிந்த இளம் பிள்ளைகளின் தற்கொலைகள் நெஞ்சில் ஈரமிருக்கிறவர்களை நிலைகுலையச் செய்தது.

இந்த அவலத்தை எதிர்த்து வலிமையான சட்டப்பேராட்டங்களையும் மக்கள் திரளின் மாநில உரிமைப் போராட்டத்தையும் நடத்தி, தமிழ்நாட்டு மக்களின் பெரும்பான்மைக் குரலை, உயர்த்திப் பிடிக்காமல் கடந்த கால அதிமுக அரசு, ஒன்றிய அரசின் அதிகாரத்தின்முன் மண்டியிட்டு, கைகட்டி, வாய்பொத்தி நின்றது. அதன் விளைவாக, தமிழ்நாட்டு அரசின் செலவில், தமிழ்நாட்டு மக்களின் உழைப்பில், தமிழ்நாட்டு மக்களின் வரிப்பணத்தில் கட்டி எழுப்பி வைக்கப்பட்டுள்ள கல்விப் புலத்துக்குள்ளே 'தேசியம்' என்ற பெயரில் தமிழ்நாட்டுக்கு வெளியே இருக்கிற மாநிலங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லாம் வந்துவிட்டார்கள்.

கோயிலைக் கட்டியவர்கள் வெளியே நிற்கிறார்கள். கோளாறு சொல்ல வந்தவர்கள் மணியாட்டத் தொடங்கிவிட்டார்கள். இது காலங்காலமாய் இந்த மண்ணில் நிகழும் தொடர் துயரம்.

இந்தநிலையில் தற்போது புதிதாக ஆட்சிக்கு வந்திருக்கிற திமுக அரசு, மக்களுக்கு அளித்திருக்கிற தேர்தல் வாக்குறுதிகளின் அடிப்படையில் 'நீட்' தேர்வுமுறை நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட கடந்த நான்கு ஆண்டுகளில் தமிழ்நாட்டு மாணவர்களுக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்புகள் என்ன, பாதிப்புகள் இருந்தால் அதை எப்படி சரி செய்யலாம், சரி செய்ய முடியுமெனில் அதற்கான சட்டபூர்வமான சாத்தியக் கூறுகள் இருக்கின்றனவா என்பதையெல்லாம் மக்களிடத்திலே கேட்டறிந்து ஆதாரபூர்வமான தகவல்களையும் தரவுகளையும் திரட்டி அரசுக்கு அறிக்கை அளிக்குமாறு முன்னாள் நீதியரசர் ஏ.கே. ராசன் தலைமையில் ஒரு குழுவை நியமித்திருக்கிறது.

**ஓவ்வொரு மாதமும் 1ஆம் தேதி
உங்கள் கைகளில்**

ஓவ்வொரு மாதமும்
29 அல்லது 30ஆம் தேதியில்
'காக்கைச் சிறகிலே'
அஞ்சல் செய்யப்படுகிறது.
5ஆம் தேதிக்குள்
இதழ் கிடைக்கப்பெறாதவர்கள்
தொடர்புகொள்ள வேண்டிய
செல்பேசி எண்: 98414 57503

உறுப்பினர் கட்டணம்

தனி இதழ் விலை..... ரூ. 40
ஆண்டுக் கட்டணம்..... ரூ. 400
இரண்டு ஆண்டுக் கட்டணம்..... ரூ. 750
ஐந்தாண்டுக் கட்டணம்..... ரூ. 2000
மாணவர் சந்தா ரூ. 300

(மாணவர்கள், கல்வி நிறுவனத் தலைவர்
அல்லது துறைத் தலைவர் சான்றிதழோடு
விண்ணப்பிக்க வேண்டும்)

காசோலைகள்,
வங்கி வரைவோலைகள் அனைத்தும்

KAACKAI,
A/c No. 60111010005660
CANARA BANK,
TRIPPLICANE, CHENNAI - 5.
IFSC: CNRB0016011

என்ற பெயருக்கு, சென்னையில்
மாற்றத்தக்கதாக அனுப்ப வேண்டும்.
பணவிடை (மணியாட்டர்) மூலமும்
சந்தா செலுத்தலாம்.

வெளிநாட்டு உறுப்பினர் கட்டணம்

ஆண்டுக் கட்டணம்..... \$ 40

உறுப்பினர் கட்டணத்தை

KAACKAI,
A/C NO. 60111010005660
CANARA BANK,
TRIPPLICANE, CHENNAI - 5.
என்ற பெயருக்கு, சென்னையில்
மாற்றத்தக்க வகையில் அனுப்ப வேண்டும்.

தொடர்பு முகவரி:

காக்கை, 288, டாக்டர் நடேசன் சாலை,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-600 005.
செல்பேசி: 98414 57503,
தொலைபேசி : 04428471890

மின்னஞ்சல்:

kaakkaicirakinile@gmail.com

முகநூல்:

www.facebook.com/kaakkai.cirakinile

இந்தக்குழு நியமனத்தை எதிர்த்து பொதுவெளியில் நின்று
பேசும் சில அரசியல் கட்சிகளின் செயல்பாடு அற்பமானதாகவும்
அருவருக்கத்தக்கதாகவும் இருப்பதோடு அதன் நோக்கம்
நஞ்சூட்டப்பட்டதாகவும் இருக்கிறது. விளக்கமோ, தெளிவோ
அளிக்க முற்படுகிறவர்களை அவமரியாதையாகவும்
அவதூறாகவும் பேசுவதோடு 'அது வேறு' இது வேறு என்று
எகிறி அடிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

இவ்வளவு தூரம் இறங்கி வந்து அவர்களும் கூச்சப்படாமல்
வெளிப்படையாகக் களமாட வந்துவிட்ட பிறகு, தடுப்பாட்டம்கூட
ஆடாமல் நின்று கொண்டிருந்தால் அவர்கள் அடித்தாடத்
தொடங்கிவிடுவார்கள். பின்னர், களத்திலிருந்தே நம்மை
வெளியேற்றியும் விடுவார்கள். எனவே, திருப்பி அடிப்பதும்,
திமிறி எழுவதும் உயிரின் பிறப்புரிமை மட்டுமல்ல; அதன்
வாழ்வுரிமையும் பாதுகாப்பும் கூட.

ஆமாம், அதுவேறு, இது வேறுதான்; நீங்கள் வேறு நாங்கள்
வேறுதான்.

நீ தமிழில் பெயர் சூட்டிக் கொள்கிறாய்; 'தமிழன்' என்ற
பெயரில் எழுதிப் பிழைக்கிறாய்; ஆனால், தமிழ்நாடு என்று
சொல்லக்கூடாது என்கிறாய்.

நீவேறு; நான் வேறுதான்.

நீ மரக்கறி உண்கிறாய்; மாட்டுச் சாணத்தில் குளிக்கிறாய்;
மாட்டு மூத்திரத்தைக் குடிக்கிறாய். நான் மாட்டு ரத்தத்தைப்
பலியிடுகிறேன். மாட்டுக் கறியைத் தின்கிறேன்.

நீ கோயிலுக்குள் நின்று தட்டை ஏந்துகிறாய்; நான் கோயில்
வாசலில் நின்று கைகளை ஏந்துகிறேன். கோயிலுக்கு உள்ளே
பெறுவதை 'தட்சணை' என்கிறாய். கோயிலுக்கு வெளியே
பெறுவதை நான் பிச்சை என்கிறேன்.

நீ நம்பிக்கையின்மீது நீதியை எழுதச் சொல்கிறாய்; நான்
அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் வழிநின்று நீதி கோருகிறேன்.

வேதங்களும் புராணங்களும் தான் வாழ்வியல் நீதியைச்
சொல்லித் தருகின்றன. என்கிறாய்; நான் திருக்குறளும் நீதி
நூல்களும் தான் வாழ்வியல் அறத்தைச் சொல்லித் தருகின்றன
என்கிறேன்.

மதமும் கடவுளும் இருந்தால்தான் உன் பிழைப்பு நடக்கும்.
கையும் காலும் இருந்தால்தான் என்பிழைப்பு நடக்கும். நீ
உட்கார்ந்து உண்டுகொழுப்பாய்; நான் உழைத்துத் தின்று
செரிப்பேன்.

நாங்கள் பலியிடுவதற்கென்று ஆடுகளையும் மாடுகளையும்
வளர்க்கிறோம். நீ பலி கொடுப்பதற்கு எடுபிடிகளையும்
ஏவல்களையும் வளர்க்கிறாய்.

எனக்கு எண்ணிறந்த ஆண்டு இனப் பெருமை இருக்கிறது;
இலக்கியப் பெருமை இருக்கிறது; வரலாற்றுச் சிறப்பு இருக்கிறது.
அதனினும் நீண்ட தொன்மையும் தொடர்ச்சியும் இருக்கின்றன.
உனது பூர்வீகம் எது? உனது வரலாறு எது? உனது இலக்கியம்
எது?

எனக்கு அடையாளம் இருக்கிறது-

எனது தாய்மொழி தமிழ்; எனது தாய்மண் தமிழ்நாடு.

உனது தாய்மொழி எது? உனது தாய்மண் எங்கே?

என்.சரவணன்

nsaravanan@gmail.com

யாழ் நூலகம்:

பிரபாகரனின் ஆணையில் புலிகளால் எரிக்கப்பட்டதா?

யாழ் நூலகம் எப்படி எரிக்கப்பட்டது? யாரால் எரிக்கப்பட்டது?
இதன் பின்னணியில் இருந்தவர்கள் யார்? நேரடி சாட்சிகள் யார்?
விரிவான தரவுகளைக் கொண்டு அலசுகிறது இந்தக் கட்டுரை.

ஒரு இனத்தை அழிக்குமுன் அதன் சுவடுகளை அழி, அடையாளத்தை அழி' என்பார்கள். வடக்கில் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ் மக்களின் புலமைச் சொத்தாக கருதப்பட்டு வந்த யாழ் நூலகம் எரித்துச் சாமபலாக்கப்பட்ட சம்பவம் வரலாற்றில் என்றுமே துடைக்க முடியாத கறையாக ஆகிவிட்டிருக்கிறது.

தமது தமிழ் மரபையும், வரலாற்றையும் ஆவணப்படுத்தி வைத்திருக்கும் ஒரு தொல்பொருள் வைப்பகமாகவும்தான் பேணப்பட்டு வந்தது. மீளப் பெற முடியாத, அரிய நூல்களையும், பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரான ஏடுகளும்

கூட அங்கு பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தன. அந்த நூலகம் அரசு கொடுத்ததல்ல. அன்றைய தமிழ் புலமையாளர்கள் சேர்ந்து உருவாக்கியது. பின்னர் தான் அது மாநகர சபை கையேற்று நடத்தியது.

70களின் இறுதியில் வடக்கு கிழக்கெங்கும் தொல்பொருள் ஆய்வுகள் என்கிற பேரில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டவற்றைக் கொண்டு ஆதலால் வடக்குகிழக்கு முழுவதும் சிங்களவர்களின் பிரதேசங்கள் என்று நிறுவும் வேலைத்திட்டம் தொடங்கப்பட்டிருந்தது. தமிழர்களின் தாயகக் கோட்பாட்டை மறுத்தொதுக்குவதற்கான இந்த வேலைத்திட்டத்தில் அரசின் உதவியுடன்

பல்வேறு இனவாத அமைப்புகள் பல முனைகளில் திட்டமிட்டு மேற்கொண்டிருந்தன. 77 இனக் கலவரத்தை விசாரணை செய்யும் ஆணைக்குழுவிடம் கூட சாட்சியமளித்த பல இனவாத சக்திகள் கலவரத்தைப் பற்றி பேசுவதைவிட இந்த தொல்பொருள் ஆதாரங்களைப் பற்றியே அதிகம் பேசின என்பது அந்த சாட்சியங்களில் இருந்து காண முடியும். மடிகே பஞ்சாசீல தேரர், ஹரிச்சந்திர விஜேதுங்க, எச்.எம்.சிறிசோம போன்றோர் அங்கு பெரிய அறிக்கைகளையே சமர்ப்பித்தனர். அவை சிறு கை நூல்களாகவும் கூட சிங்களத்தில் வெளியிடப்பட்டன.

யார் இந்த சிறில் மெத்தியு

அந்த பாதையில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டவர்தான் சிறில் மெத்தியு. இலங்கையின் வரலாற்றில் பல இனவாதிகளை உருவாக்கிய முக்கிய கோட்டையாக அன்றிலிருந்து இன்றுவரை திகழ்வது களனி பிரதேசம். அந்தத் தொகுதியின் ஐ.தே.க. அமைப்பாளர் சிறில் மெத்தியு. 1977 தேர்தலில் களனி தொகுதி மக்களால் வெற்றியடையச் செய்யப்பட்டவர் சிறில் மெத்தியு. அதே தொகுதியைச் சேர்ந்தவர்தான் ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தன. தான் அமைத்த அமைச்சரவையில் ஜே.ஆர். சிறில் மெத்தியுவுக்கு தொழில் மற்றும் விஞ்ஞான அலுவல்கள் அமைச்சகத்தை வழங்கினார். 1980ஆம் ஆண்டு சிறில் மெத்தியு தனது அதிகார பலத்துடன் வடக்கில் அகழ்வாராய்ச்சிகளை விஸ்தரிப்பதற்காக அதிகாரிகளை அனுப்பி தனது வழிகாட்டலின் பேரில் மேற்கொண்டார்.

இந்தப் பணிகளை மேற்கொள்வதற்காக “அரசு தொழிற்துறை பௌத்த சங்கம்” என்று ஒன்றை ஆரம்பித்து திருமலையில் புல்மோட்டை - குச்சவெளி பிரதேசத்தில் “அரிசிமலை ஆரண்ய சேனாசனய” என்கிற ஒரு பௌத்த தளத்தை ஆரம்பித்தார். சிறில் மெத்தியு தயாரித்த அறிக்கையை அதிகாரபூர்வமாகவே இலங்கையின் கலாசார உரிமைகள் பற்றி யுனெஸ்கோ நிறுவனத்திடம் கையளித்து அந்த பிரதேசங்களை பாதுகாத்துத் தருமாறும் முறைப்பாடொன்றை செய்தார். அந்த அறிக்கை இன்றுவரை சிங்கள தேசியவாதிகளால் போற்றப்பட்டு வருகிறது. வடக்கு கிழக்கு சிங்களவர்களின் பூர்வீக உடமை என்கிற வகையில் அந்த அறிக்கை தயாரிக்கப்பட்டிருந்தது.

வடக்கு கிழக்குப் பகுதிகளில் பௌத்த மதமும், அதன் செல்வாக்கும் இருந்திருக்கிறது என்பது மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால் அந்த வரலாற்றை சிங்களத்துடன் இணைத்து சிங்கள பௌத்த வரலாறாக புணையும் சிங்கள பேரினவாதம் அதை காலகாலமாகச் செய்து வருகிறது. தமிழ் பௌத்தம் என்கிற ஒன்று இருந்தது

என்பதையும், அதன் செல்வாக்குக்குள் தமிழர்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்கிற உண்மையை ஏற்றுக்கொண்டு, அதை உறுதி செய்வதன் மூலமே சிங்கள பௌத்த புனைவுகளுக்கு பதிலடி கொடுக்க முடியும். ஆனால் யாழ் - சைவ - தமிழ் மையவாத மரபு அதற்கு இடங்கொடுப்பதில்லை. தமிழ் பௌத்தத்தை கொண்டாட அந்த மரபு இடங்கொடுப்பதில்லை. வெகு சில ஆய்வுகளிலேயே அப்படிக்காண முடிகிறது.

தமிழர்களுக்கு உரிமை கோருவதற்கு அங்கு ஒன்றும் இல்லை. அது பயங்கரவாதக் கோரிக்கைகளே என்று நிறுவும் வகையில் அவர் நூல்களை எழுதி பிரசுரித்தார். “கவுத கொட்டியா?” (புலிகள் யார்? - 1980), “சிஹளுனி! புதுசசன பேராகனிவ்” (சிங்களவர்களே பௌத்தத்தைக் காத்திடுங்கள்!) என்கிற நூல்கள் மிகவும் மோசமான இனவாத நூல்கள். தன்னை தீவிர சிங்கள பௌத்தனாக ஆக்கிக்கொண்ட சிறில் மெத்தியு தமிழ் விரோத போக்கையும், வெறுப்புணர்ச்சியையும் வளர்த்துக்கொண்டிருந்தவர்.

யாழ் நூலக எரிப்புக்கு சிறில் மெத்தியு மட்டும் பொறுப்பில்லை. அதற்கு ஏதுவான இனவாத அலை ஏற்கெனவே வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு, நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்டுத் தான் இருந்தது. ஆனால் சிறில் மெத்தியு அந்த உடனடி நிலைமைகளுக்குத் தலைமை கொடுத்தார் என்பதே வெளிப்படை.. இந்தக் காலத்தில் சிறில் மெத்தியு பாராளுமன்றத்தில் ஆற்றிய உரைகளில் இனவாத விசர் நாயொன்றின் கர்ஜனைகளைக் காண முடியும். சிறில் மெத்தியு வின் இந்தப் போக்கை ஐ.தே.க அரசாங்கமும் ஜே.ஆரும் கண்டுகொள்ளவில்லை. தமிழ் மாணவர்களின் பல்கலைக்கழக நுழைவை சிறில் மெத்தியுவால் சிக்கக்கூட முடியவில்லை. எம். சிவசிதம்பரம் சிறில் மெத்தியுவுக்கும் இடையில் பாராளுமன்றத்தில் கடுமையான வாதம் நிகழ்ந்தது. தமிழ் மாணவர்களை குறுக்குவழியில் பல்கலைக்கழகத்துக்கு அனுப்புவதற்காக வினாத்தாள் திருத்துனர்கள் மோசடி செய்து அதிகப் புள்ளிகளை வழங்கினார்கள் என்று பகிரங்கமாகக் குற்றம் சாட்டினார். அந்த விவாதத்தில் அவரை ஆதாரத்தை முன்வைக்கக் கோரியபோதும் கையில் ஒரு கடுதாசியை வைத்துக் கொண்டு கடைசி வரை சமர்ப்பிக்கவில்லை. ஆனால் இன்றுவரை சிங்கள நூல்களில் சிறில் மெத்தியு கூறியது உண்மை என்றே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளதையும் காண முடிகிறது.

“நாம் எதனையும் ஏற்றுக்கொள்வோம்; ஆனால், நேர்மையற்றவர்கள் என்ற குற்றச்சாட்டை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது... கஷ்டப்பட்டு படித்துப் புள்ளிகள் பெறும் மாணவர்களை நோக்கிக் கின்ற, இழிவுசெய்கின்ற கருத்துக்கள்

இவை” என எம். சிவசிதம்பரம் ஆத்திரத்துடன் உரையாற்றினார். வடக்கில் எழுச்சியுற்ற தமிழர் உரிமை இயக்கங்களை எதிர்கொள்ள இப்படியான சக்திகள் சிங்களத் தரப்புக்கு குறிப்பாக அரசாங்கத்துக்குள் தேவைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

ஐ.தே.வின் மானப் பிரச்சினைக்கு விலை

70 களில் இருந்து வடக்கில் தமிழ் இளைஞர்களின் எழுச்சி அரசாங்கத்துக்கு ஒரு பெரும் சவாலாகவே இருந்தது. 77 கலவரம் நிகழ்ந்து அதன் மீதான விசாரணைகளின் முடிவுகள் கூட அந்தத் தணலை தணிய வைக்கவில்லை. மாவட்ட சபைகள் தேர்தலில் கூட்டணியுடன் போட்டியிட்டு எப்பெரும் விலையைக் கொடுத்தாவது பல ஆசனங்களைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்று களம் இறங்கியது ஐ.தே.க. அருவருக்கத்தக்க தேர்தல் மோசடிகளில் இறங்கியது பற்றி பல சர்வதேச அறிக்கைகள் கூட சுட்டிக் காட்டியுள்ளன. வாக்குப் பெட்டிகள் சூறையாடப்பட்டன. பொலிசாரின் கெடுபிடிகள் சாமான்ய மக்கள் மேல் அதிரித்திருந்தன.

இந்த நிலையில் ஐ.தே.க நியமித்திருந்த பிரதான வேட்பாளரான தியாகராஜா தமிழ் இயக்கங்களால் குறி வைக்கப்பட்டிருந்தார். 1981 மே 24 அன்று அவர் கொல்லப்பட்டார். ஐ.தே.கவுக்கு இது பேரிடியாக இருந்தது. வெற்றி வாய்ப்புகள் கைநழுவிப் போவதை உணர்ந்த அவர்கள் இதனை தமக்கெதிரான சவாலாகவே பார்த்தனர்.

தேர்தல் பணிகளை நேரில் நின்று கவனிப்பதற்காக ஜே.ஆர், அமைச்சர் சிறில் மெத்தியுவையும், மெத்தியுவுக்கு நெருக்கமான அமைச்சர் காமினி திசாநாயக்கவையும் அவர்கள் தலைமையில் பாதுகாப்பு அமைச்சின் செயலாளர், பாதுகாப்பு அமைச்சின் மேலதிக செயலாளர், அமைச்சரவையின் செயலாளர் ஆகியோரைக் கொண்ட ஒரு சிறப்புக் குழுவை மே 30 ஞாயிறு அன்று யாழ்ப்பாணத்துக்கு அனுப்பினார். அதைவிட ஏற்கெனவே அதிகளவில் பொலிசார் குவிக்கப்பட்டிருந்த யாழ்ப்பாணத்துக்கு மேலதிகமாக வெளி மாவட்டங்களிலிருந்து 500 பொலிசாரைக் கொண்ட ஒரு பெரும்படையும் அனுப்பப்பட்டது. ஒரு பெரும் அசம்பாவிதத்துக்கான முஸ்தீபுகள் மேற்கொள்ளப்படுவதை யாழ்ப்பாண மக்கள் அறிந்திருக்கவில்லை.

தேர்தலுக்கு இன்னும் 4 நாட்களே இருந்த நிலையில் தேர்தல் பிரச்சாரங்கள் பரபரப்புமிக்கதாக இருந்தது. மே.31ஆம் திகதி தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் கூட்டணியின் தேர்தல் பிரசாரக் கூட்டம் யாழ்ப்பாணம் நாச்சிமார் கோவிலடியில் நடந்தது. இந்தக் கூட்டத்தில் பாதுகாப்புக் கடமையில் இருந்த மூன்று பொலிஸார் இளைஞர் சிலரின் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கு இலக்கானார்கள். இரண்டு பொலிஸார் ஸ்தலத்திலேயே உயிரிழந்தார்கள்.

அரசு பயங்கரவாதம்

சொற்ப நேரத்தில் அங்கு விரைந்த

ஆயுதமேந்திய பொலிஸ் படையொன்று தமது வெறியாட்டத்தைத் தொடங்கியது. வீதியில் கண்டவர்களையெல்லாம் அடித்து துன்புறுத்தினர். வீதி வெறிச்சோடியது. ஆத்திரத்தில் அருகில் இருந்த அனைத்தையும் சின்னாபின்னப்படுத்தினர். 150க்கும் மேற்பட்ட கடைகள் கொள்ளையிடப்பட்டும் தீயிடப்பட்டும் நாசம் செய்யப்பட்டன. அருகிலிருந்த கோவிலுக்கு தீவைத்த அவர்கள், தொடர்ந்து அருகிலிருந்த வீடுகளையும் வீதியிலிருந்த வாகனங்களையும் தீக்கிரையாக்கத் தொடங்கினர். பாராளுமன்ற உறுப்பினர் யோகேஸ்வரனின் வீடு சாம்பலாக்கப்பட்டு தரைமட்டமாக்கப்பட்டது. யோகேஸ்வரனும் அவரது மனைவியும் மயிரிழையில் உயிர் தப்பியோடினர். ஈழநாடு பத்திரிகைக் காரியாலயம் தீ வைத்து கொளுத்தப்பட்டது. அதன் ஆசிரியர் எஸ். எம். கோபாலரத்தினம் கொடூரமாகத் தாக்கப்பட்டார். தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் கூட்டணியின் தலைமைக் காரியாலயமும் தீ வைத்து நாசமாக்கப்பட்டது. நான்கு தமிழர்கள் வீதிக்கு இழுத்து வரப்பட்டு சித்திரவதை செய்யப்பட்டு கொல்லப்பட்டார்கள். யாழ்ப்பாணப் பெரிய கடையில் கட்டியெழுப்பப்பட்ட திருவள்ளுவர் சிலை, ஓளவையார் சிலை, சோமசுந்தரப் புலவர் ஆகியோரின் சிலைகளும் உடைத்து துவம்சம் செய்யப்பட்டன.

இந்த அராஜகத்தை யாழ்ப்பாண விருந்தினர் விடுதியில் இருந்தபடி இயக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். சிறில் மெத்தியு, காமினி திசாநாயக்க தலைமையிலான குழு. ஏற்கெனவே இறக்கப்பட்டிருந்த நூற்றுக்கணக்கான காதையர்களும் தம் பங்குக்கு கொள்ளைகளிலும், நாசம் செய்வதிலும் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இத்தனைக்கும் அவசரகால சட்டம், அமுலில் தான் இருந்தது. சகலதும் முடிந்த பின்னர் தான் காலம் கடந்து ஜூன் 2 அன்று ஊரடங்கு சட்டத்தைப் பிறப்பித்தது அரசாங்கம். அந்த சட்ட நடவடிக்கைகள் காதையர்களுக்கு பாதுகாப்பையும், பாமரர்களுக்கு இழப்பையும் தான் தந்தது. மொத்தத்தில் சொல்லப்போனால் அரசு பயங்கரவாதம் இந்த சட்டங்களின் மூலம் மேலதிக அதிகாரங்களுடனும், வசதிகளுடனும் மக்களை கட்டிப்போட்டு சூறையாடியது. அவர்களின் சொத்துக்களை அழித்து சின்னாபின்னமாக்கியது.

இரவிரவாக நடந்த இந்தக் கொடுமைகளுக்கு இடைவேளை கொடுக்கவில்லை. அவர்களின் நாசகார தாகமும் அடங்கவில்லை. மறுநாளும் தொடர்ந்தது. ஜூன் 1 அவர்கள் யாழ் பொது நூலகத்துக்குள் நுழைந்தார்கள். அங்கிருந்த 97,000க்கும் மேற்பட்ட நூல்களையும், காலங்காலமாக பாதுக்காக்கப்பட்டு வந்த ஓலைச்சுவடிகளையும், பல கையெழுத்து மூலப் பிதிகளையும் சேர்த்துக் கொளுத்தினார்கள்.

வரலாற்று முக்கியத்துவம் பெற்ற “யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை”யின் ஒரேயொரு மூலப்பிரதியும் அழிக்கப்பட்ட அரிய ஆவணங்களுக்கு ஓர் உதாரணம்.

இரவிரவாக தீயில் பொசுங்கிக் கொண்டிருந்த அந்த புலமைச் சொத்துக்களுடன், பல்லாயிரக்கணக்கானோரை உருவாக்கிய அந்த நூலகம் எரிந்துகொண்டிருந்த யாழ். புனித பத்திரி சிரியார் கல்லூரியின் மேல்மாடிக் கட்டடத்தில் வாழ்ந்து வந்த 74 வயதுடைய தாவீது அடிகள் இதனைக் கண்ணூற்ற அதிர்ச்சியில் மாரடைப்பில் உயிர்துறந்தார்.

“தமது புலமைச் சொத்தின் ஓட்டுமொத்த அழிப்பின் அடையாளமாகவே பார்த்தார்கள். பொது நூலக எரிப்பானது, ஓட்டுமொத்த தமிழ் சமூகத்தையும் அடக்குமுறைமிக்க அரசுக்கு எதிராகத் திருப்பியது” என்று குறிப்பிடுவார் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி. மா.க. ஈழவேந்தன், ‘தமிழினத்தின் மீதான பண்பாட்டுப் படுகொலை’ என்றார்.

பேராசிரியர் சுனில் ஆரியர்தன் தமிழ் மொழி, கலை, பண்பாடு என்பவற்றை சிங்கள சமூகத்துக்குக் கொண்டு போய் சேர்க்கும் முக்கிய சிங்கள புலமையாளர். யாழ் பல்கலைக்கழகத்திலும் கற்றவர். அவர் இப்படி குறிப்பிடுகிறார்:

“ஆயிரக்கணக்கான வரலாற்று இதிகாசங்களைக் கொண்டவர்கள் தமிழ் மக்கள். மிகவும் கிடைத்தற்கரிய நூல்களையும் கொண்டிருந்தது யாழ் நூலகம். நாங்கள் எங்களுக்குத் தேவையான நூல்களை பலகலைக் கழக நூலகத்திலிருந்து பெற்றுக்கொண்ட போதும் அதை விட மேலதிகமான தேவைகளுக்கு யாழ் பொது நூலகத்தையே நாடினோம். உலகில் எங்கும் கிடைத்திராத நூல்களும், இந்தியாவில் கூட கிடைத்திராத பல நூல்கள் ஆவணங்களும் பாதுகாப்பாக அங்கு இருந்தன. இனி அந்த நூல்கள் எந்த விலை கொடுத்தாலும் நமக்கு கிடைக்கப்போவதில்லை. புராண வரலாற்று தொல்லியல் சான்றுகளை எரித்து அழித்ததற்கு நிகர் இது.”

யாழ் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் சுவாமிநாதன் விமல் இப்படி கூறுகிறார்:

“காலனித்துவகாலத்து நூல்களும், யாழ்ப்பாணத்தின் கல்வி மறுமலர்ச்சி சம்பந்தப்பட்ட மூல ஆவணங்களும், ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத்தை வெளிப்படுத்தும் எங்கும் கிடைத்திராத நூல்களும் கூட இங்கு சேகரிக்கப்பட்டிருந்தன.”

அங்கே அழிந்தவற்றில் இவையும் அடங்கும்

1. கலாநிதி ஆனந்த குமாரசுவாமியின் கையெழுத்துப் பிரதிகள்
2. திரு.சி.வன்னியசிங்கம் நூற்தொகுதி

(சுமார் 100 நூல்கள்)

3. திரு ஐசாக் தம்பையா நூற்தொகுதி (சமயம், தத்துவம் பற்றிய நூல்கள் சுமார் 850)
4. திரு.கதிரவேற்பிள்ளை நூற்தொகுதி (சுமார் 600 நூல்கள்)
5. ஏட்டுச் சுவடித் தொகுதி
6. அமெரிக்க நூலகத்திலிருந்து அன்பளிப்பு செய்யப்பட்ட உசாத்துணை நூற் தொகுதி

இலங்கையின் அரசு பயங்கரவாதம் காலத்துக்கு காலம் கலவரங்களுக்கு நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் தலைமை கொடுத்து வந்திருக்கிறது தான். இதற்கு முந்திய 1939, 1956, 1958, 1977 முக்கிய கலவரங்களின் போதும் அழிவுகளை ஒவ்வொரு கோணத்தில் கண்ணுற்றிருக்கிறோம் ஆனால் 1981 இல் அழித்தவற்றில் தலையாய இழப்பாக, மறக்கவும், மன்னிக்கவும் முடியாத இழப்பாக பதிவானது யாழ் நூலக அழிப்பு.

கணேசலிங்கத்தின் வாக்குமூலம்

தென்னாசியாவின் சிறந்த நூலகமாகவும், இலங்கையின் இரண்டாவது பெரிய நூலகமாகவும் அறியப்பட்டது அது.

யாழ் நூலக எரிப்புக்குக் காரணமான எவரும் இறுதிவரை உத்தியோகபூர்வமாக தண்டிக்கப்படவில்லை. அவர்கள் எவரும் சட்ட ரீதியாக குற்றம் சுமத்தப்படவில்லை. ஆனால் 1993 மார்ச் மாதம் அப்போது வெளிவந்த சரிநிகர் பத்திரிகைக்கு ராவய பத்திரிகையின் ஆசிரியர் விக்டர் ஐவன் இனப்பிரச்சினை குறித்த ஒரு பேட்டியை வழங்கி யிருந்தார். அதில் அவர் அன்றைய கொழும்பு மேயரும், ஐ.தே.க.வின் பொருளாளருமாக இருந்த கே.கணேசலிங்கத்துடன் ஒரு உயர்ஸ்தானிகரின் வீட்டு விருந்தொன்றில் பரிமாறிக்கொண்ட கருத்துக்களை வெளியிட்டிருந்தார்.

“அங்கு மது பரிமாறப்பட்டிருந்தது “க” போதை நிலையில் இருந்தார். “1981 யாழ் நூலக தீவைப்புக்கு நீங்களும் மெத்தியு போன்றோருக்கு உடந்தையாக இருந்திருக்கிறீர்களே!” என்று கேட்ட கேள்விக்கு.

கணேசலிங்கம்: “அந்த நேரம் கள்ள வாக்குகளைப் போடுவதற்காகத்தான் நாங்கள் போயிருந்தோம் என்பது உண்மை.... நானோ, சிறில் மெத்தியுவோ, காமினியோ பெஸ்ரல் பெறோவோ காரணமல்ல. அதைச் செய்தது பொலிஸ் அதிகாரி ஹெக்டர் குணவர்த்தன தான். நாங்கள் அதைத் தடுக்கவில்லை.”

ஐவன்: “83 கலவரத்தில் சிறில் மெத்தியுவுக்கு நேரடிப் பங்கு இருந்ததை ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களா?”

கணேசலிங்கம்: “1983 கலவரத்திற்கு நானும் பங்களிப்பு செய்திருக்கிறேன். நானும் சிறில்

மெத்தியும் மட்டுமல்ல அரசோடு இருந்த எல்லா சிரேஷ்ட அரசியல் வாதிகளும் அக்கலவரத்தைப் பாவித்தார்கள்.. தமக்குத் தேவையானதை செய்துகொண்டார்கள். காமினி, லலித், மெத்தியு, பிரேமதாச அனைவரும் பாவித்தார்கள். நாங்கள் எவரும் யோசிக்கவில்லை அது இவ்வளவு சிக்கல்களைக் கொண்டு வரும் என்று. சாதாரணக் கலவரத்தைப் போல எழும்பி அடங்கி விடுமென்றே கருதியிருந்தோம்”

ஐவன்: “இப்படி ஒரு கேவலமான செயலைச் செய்ய தமிழனான நீங்களும் எப்படி உடந்தையாக இருந்தீர்கள்.”

“.....”

பிரேமதாச அரசாங்கத்தின் போது காமினி திசாநாயக்க, லலித் அத்துலத்முதலி பிரேமதாசவுக்கு எதிரான நம்பிக்கையில்லா பிரேரணையைக் கொண்டு வருவதற்கான ஆயத்தங்களை செய்து கொண்டிருந்த போது பிரேமதாச இந்த உண்மைகளை உடைத்தார். காமினி திசாநாயக்க நூலக எரிப்பில் ஆற்றிய பாத்திரத்தைப் பற்றிய உண்மைகளை அன்றைய ஜனாதிபதி பிரேமதாச மறைமுகமாக வெளிப்படுத்தினார்.

புத்தளம் முஸ்லிம் கல்லூரியில் பிரேமதாச ஆற்றிய உரையின் போது;

“1981இல் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபை தேர்தல் நடைபெற்ற வேளையில் கட்சிக்காரர்கள் நாட்டின் பிற பகுதிகளிலிருந்து பலபேரைச் சேர்த்துக்கொண்டு வடக்கு நோக்கிச் சென்றார்கள். வடக்கில் நடைபெற்ற தேர்தலை நடக்க விடாமல் குழப்பம் செய்தார்கள். யாழ்ப்பாணப் பொதுசன நூலகத்தில் விலைமதிப்பற்ற புத்தகங்களைக் கொளுத்தியவர்கள் யாரென்று அறிய விரும்பினால் எம்மை எதிர்ப்பவர்களின் முகத்தைப் பார்த்தால் தெரியும்” என்றார்.

அன்று அவரை எதிர்த்து நின்றவர்கள் வேறு யாருமில்லை காமினி திசாநாயக்க தலைமை யிலான குழுவே.

இந்தக் குற்றச்சாட்டுக்கு காமினி பூசி மெழுகி எழுதியிருந்த கடிதத்துக்கு ஜனாதிபதி பிரேமதாச மீண்டும் பதிலளித்தார். அது பற்றிய செய்தி 1991 அக்டோபர் 26 இல் வெளியான ஈழநாடு பத்திரிகையில் செய்தியாயும் வெளியானது, அதில்

“வடக்கு கிழக்கில் தற்போதைய நிலைமையை எழுப்பியவர்கள் யார். இதற்கு பிரதானமான காரணம் திரு.காமினியே பத்து வருடங்களுக்கு முன் 1981இல் நடந்த சம்பவங்கள் இந்நாட்டின் சமுதாயங்களுக்கு இடையிலான உறவுகளில் இது ஒரு கறை படிந்த துரயரமான சம்பவமாகும். மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை முறையை பாராளுமன்றத்தில் காமினி திசாநாயக்கவே எதிர்த்தார். தேர்தலுக்கு முதல் காமினி நிறைய

ஆட்களை கூட்டிக்கொண்டு யாழ்ப்பாணம் சென்றார்.

மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபை தேர்தல்களில் சதி நாசவேலைகள் இடம்பெற்ற பின்னர் ஒரு சர்வதேச நூல் நிலையமான யாழ் நூலகம் எரியூட்டப்பட்டது. வாக்குச் சீட்டுக்களால் நீதியை பெறுவதற்கே எமது தலைவர்களால் முடியாவிடில் நாங்கள் நீதியை குண்டுகள் மூலம் பெறுவோம் என இளம் தமிழ் தீவிரவாதிகள் நினைத்தனர். இப்படித்தான் அவர்கள் தீவிரவாத செயலில் இறங்கினார்கள்..”

அழிப்பின் சிகரம்

கடந்த 2016 டிசம்பர் மாதம் 06 ஆம் திகதி யாழ் நூலக எரிப்புக்கு முதற்தடவையாக பகிரங்கமாக மன்னிப்பு கேட்டார் பிரதமர் ரணில். ஆனால் அவரது உரையில் இரட்டை அர்த்தம் தரத்தக்க விளக்கங்கள் இருந்தையும் கவனிக்கலாம்.

“யாழ்ப்பாண நூலகத்தை எரித்தது ஒரு கொடூரமான குற்றம் என்பது இரகசியமல்ல. ஒரு சிலரின் கொடூரமான செயல்களால் தேசமே அவமானப்படுத்தப்பட்டது. யாழ் நூலக எரிப்பானது தமிழ் மக்களின் இதயத்துக்கு அடிக்கப்பட்ட கடும் தாக்குதல். ஆனால் தற்போது அந்த காயம் ஆற்றப்பட்டிருக்கிறது. இந்த சம்பவத்தினால் மூட்டப்பட்ட யுத்த நெருப்புக்கு சிங்கள மக்கள் எந்தளவு அனுபவிக்க வேண்டியேற்பட்டது... அதன் பின்னர் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். இவ்வாறு கொல்லப்பட்டவர்களுக்காக மன்னிப்பு கேட்கப் போகிறவர்கள் யார்? இந்த எரிப்பைப் பற்றி அன்றைய போலிஸ் மா அதிபர் எட்வர்ட் குணவர்த்தன தயாரித்த இரகசிய அறிக்கையின்படி இந்த தீழுட்டலை செய்தவர்கள் விடுதலைப் புலிகள். அது பிரபாகரனின் ஆணை. யாழ்ப்பாண தமிழ் மக்களுக்கு சர்வதேச அனுதாபத்தைப் பெறுவதற்காக செய்த காரியம் என்று அந்த அறிக்கையில் இருந்தது..”

எனவே பிரதமர் ரணில் விக்ரமசிங்க மன்னிப்பைக் கேட்டுவிட்டு மீண்டும் அதனைத் திரும்பப் பெறும் பாணியிலான கதை என்பதை விளங்கிக்கொள்ளலாம். யாழ் நூலகம் எரிக்கப்பட்டபோது ரணில் அதே அரசாங்கத்தின் அமைச்சர் என்பதை நாம் மறந்துவிட்டோமா என்ன?

அவர் ஆதாரம் காட்டுகின்ற அதே போலிஸ் மா அதிபர் எட்வர்ட் குணவர்த்தனவின் கதையை இன்று சிங்கள ஊடகங்கள் அனைத்தும் பரப்பி வருகின்றன. யாழ் நூலகத்தை கொளுத்தியது சிங்களத் தரப்பே என்று இதுவரை நம்பியிருந்த இனவாத சக்திகள் கூட; எட்வர்ட் குணவர்த்தனவை ஆதாரம் காட்டியபடி தமது கரங்கள் தூய்மையானவை, இரத்தக் கறையற்றவை

என்று சாதித்து வருவதைப் பார்க்க முடிகிறது. யார் இந்த எட்வர்ட் குணவர்த்தன அவர் எதை எங்கு இப்படி சொல்லியிருக்கிறார் என்பதைப் பார்ப்போம்.

முன்னாள் பொலிஸ் மா அதிபர் எட்வர்ட் குணவர்த்தன 2013 இல் 390 பக்கங்களுடன் படங்களுடன் கூடிய ஒரு நூலை வெளியிட்டார். நூலின் பெயர் “யாழ்ப்பாண நூலக எரிப்பு உட்பட மறக்கமுடியாத குறிப்புகள்” (Memorable Tidbits Including the Jaffna Library Fire) இந்த நூலின் வெளியீட்டு நிகழ்வு 19.01.2013 அன்று கொழும்பு மகாவலி கேந்திர நிலையத்தில் நிகழ்ந்தது. பல முக்கியஸ்தர்கள் கலந்துகொண்ட கூட்டம் அது. அந்தக் கூட்டத்தில் சிறப்புப் பேச்சாளராக அழைக்கப்பட்டிருந்தவர் நாடறிந்த பிரபல பேராசிரியர் கார்லோ பொன்சேகா. அவர் லங்கா சமசமாஜக் கட்சியின் தலைவர்களில் ஒருவர் என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். நீண்ட காலம் தமிழ் மக்களின் நீதியான அரசியல் கோரிக்கைகளை ஆதரித்து வந்தவராக அறியப்பட்டவரும் கூட.

அங்கு அவர் ஆற்றிய உரை முக்கியமானது.

“எட்வர்ட் குணவர்த்தன குற்றவியல் நீதியில் பற்றிய கற்கையில் உயர் பட்டம் பெற்றவர். அவர் தான் பெற்ற ஆதாரங்களை வைத்து இந்த யாழ் நூலகத்தை எரித்த சூத்திரதாரிகள் புலிகளே என்கிறார். சிங்களவர்கள் காட்டுமிராண்டிகள் என்று உலகத்துக்கு புணைவதற்காக செய்யப்பட்டது. முழு உலகமும் புலிகளின் பிரச்சாரத்தை நம்பியது. நானும் அந்த காலப்பகுதியில் கடும் அரசாங்க எதிர்ப்பாளனாக இருந்தேன். யாழ் நூலக எரிப்பின் பின்னால் இருந்த அந்த வில்லன் காமினி திசாநாயக்க என்றே நானும் உறுதியாக நம்பியிருந்தேன். 1994 ஆம் ஆண்டு ஜனாதிபதித் தேர்தல் பிரச்சாரங்களில் காமினி திசாநாயக்கவை பகிரங்கமாக தாக்கிப் பேசினேன். எட்வர்ட் குணவர்த்தனவின் இந்த நூலை வாசித்தறியும் வரை யாழ் நூலகத்தை எரித்தது காமினி திசாநாயக்க என்றே நம்பிவந்தேன்.

1993 ஆம் ஆண்டு யாழ் நூலகத்தைப் பற்றிய “murder” என்கிற கவிதையை வாசித்தேன் அது Ceylon Medical Journal இல் வெளியாகியிருந்தது. அது பேராதனை பல்கலைக்கழக மூத்த விரிவுரையாளர் எம்.ஏ.நுஸ்ரான் எழுதிய கவிதையின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு. அந்த கவிதை என்னை மிகவும் பாதித்தது. (என்று கூறிவிட்டு அதன் ஆங்கில வடிவத்தை வாசிக்கிறார்.)

அக்கவிதையை நான் என் தாய் மொழியான சிங்கள மொழிக்கு மொழிபெயர்த்தேன். 1994 ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் பிரதான போட்டியாளர்களான சந்திரிகாவுக்கும் காமினி திசாநாயக்கவுக்கும் இடையிலான போட்டியில்

நான் சந்திரிகாவை ஆதரித்து பிரச்சாரம் செய்தேன். ஏறத்தாழ 30 க்கும் மேற்பட்ட கூட்டங்களில் எனது உரையின் இறுதியில் இந்தக் கவிதையை சிங்களத்தில் வாசித்து முடித்தேன். (சிங்களத்தில் அதே கவிதையை வாசிக்கிறார்). இந்த அட்டீழியங்களுக்கு பொறுப்பான காமினி திசாநாயக்க நாட்டின் ஜனாதிபதியாக ஆகக்கூடாது என்றபோது கூட்டத்தில் இருந்து “ஜயவேவா... ஜயவேவா...” கோஷம் எழும்பின.

23.10.1994 அன்று பேருவளையில் இருந்து எங்கள் பிரச்சாரங்கள் ஆரம்பமாகி பயாகல, வாதுவை, பாணந்துறை, மொரட்டுவை, கிருலப்பணை என தொடர்ந்தது. அங்கெல்லாம் அந்தக் கவிதையை வாசித்தேன். அன்று உறங்கிக்கொண்டிருந்த போது என்னை எழுப்பி, “காமினி திசாநாயக்க பேலியகொட குண்டு வெடிப்பில் கொல்லப்பட்டுவிட்டதாக”க் கூறினார்கள். நான் உண்மையில் மிகவும் நொந்துபோனேன். காமினி திசாநாயக்கவை நான் தனிப்பட அறிவேன். அவர் ஒரு கனவான். என்னை எதிர்த்து ஒரு வார்த்தையும் கூறியதில்லை. நாங்கள் அரசியல் ரீதியாக வேறுபடுகின்ற போதிலும் அவர் எப்போதும் என்னிடம் மிகவும் மரியாதையாக இருந்தார்.

எட்வர்ட் குணவர்த்தனவின் நூலை வாசித்ததன் பின்னர் எபேர்ப்பட்ட குற்றத்தை நான் விளைவித்திருக்கிறேன் என்று உணர்ந்துகொண்டேன். இப்போது நான் அதற்கு பிராயச்சித்தமாக திருமதி ஸ்ரீமா திசாநாயக்க, நவீன் திசாநாயக்க, லங்கா திசாநாயக்க ஆகியோரிடம் நான் செய்த தவறுக்காக மன்னிப்பைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. நவீன் திசாநாயக்க, சிலுவையில் அறையப்பட்டவர்களுக்கு இயேசு கிறிஸ்து காட்டிய கருணையை எனக்கு காட்ட முடியும். “பிதாவே, அவர் அறியாமல் செய்த பாவத்தை மன்னித்தருளும்”. இப்படி ஒரு நிபந்தனையற்ற மன்னிப்பைக் கோருவதற்கு எனக்கு சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்தித் தந்த எட்வர்ட் குணவர்த்தனவுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்...”

கார்லோ பொன்சேகா 2019 இல் மறைந்தார். ஆனால் அவர் போன்ற ஒரு முக்கியமான பிரமுகர் ஏற்படுத்திவிட்டுப் போன இத்தகைய செயலால் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் மேலும் இந்தக் கருத்துக்கு வலுவூட்டப்பட்டது. ஒன்று குற்றவாளிகளை தப்பவைத்தது. இரண்டாவது இதை விடுதலைப் புலிகளின் மீது (தமிழர் தரப்பிடம்) பழியைப் போட்டுவிட்டது. கார்லோ பொன்சேகா இதைப் பேசிய கால கட்டத்தில் அவர் ஒரு ராஜபக்சவாதியாக ஆகியிருந்தார்.

அவரின் இந்த உரையை பல சிங்கள ஆங்கில பத்திரிகைகளும் அடுத்த நாளே முக்கியத்துவம் கொடுத்து பதிவு செய்தன. ராஜபக்சவாதிகளால் நடத்தப்பட்ட “நேஷன்”

பத்திரிகையில் “மனசாட்சியுள்ள மனிதன்” என்று ஆசிரியர் தலையங்கத்தில் எழுதியது. ஆனால் அதேவேளை “யாழ் நூலக எரிப்பில் தொடர்புள்ளதாக குற்றச்சாட்டட்டிருந்த ஒரு பொலிஸ் அதிகாரியொருவரே அந்த சம்பவம் பற்றி அறிக்கை எழுதுவதை எப்படி ஏற்றுக்கொள்ள முடிகிறது” என்று சண்டே டைம்ஸ் பத்திரிகைக்கு எழுதியவர் தமிழர் அல்ல. மனசாட்சியுள்ள இன்னொரு ஓய்வு பெற்ற போலிஸ் அதியாரியான டாஸ்ஸி செனவிரத்தன்.

டாஸ்ஸி செனவிரத்தனவின் கட்டுரையைத் தொடர்ந்து இந்த சம்பவத்தை நேரில் கண்ட முக்கிய சாட்சியான அன்றைய போலிஸ் அதிகாரி கே.கிருஷ்ணதாசன் இப்போது அவுஸ்திரேலியாவில் இருக்கிறார். அவர் சமீபத்தில் எட்வர்ட் குணவர்த்தனவுக்கு எழுதிய பகிரங்க கடிதம் ஊடகங்களில் பிரசுரமாகியிருந்தது. யாழ் நூலக எரிப்பு தொடர்பாக அதுவொரு முக்கியமான கடிதம்.

ஓய்வுபெற்ற பிரதிப் போலிஸ் மாஅதிபர் எட்வர்ட் குணவர்த்தன!

பதில் : யாழ் நூலக எரிப்பு!

என் பெயர் கே.கிருஷ்ணதாசன். நான் ஜூன் 1967 முதல் டிசம்பர் 1986 வரை இலங்கை போலீஸ் சேவையில் பணியாற்றினேன், நான் ஆஸ்திரேலியாவுக்கு குடிபெயர்ந்து, சிட்னியில் எனது குடும்பத்தினருடன் மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்துவருகிறேன். எனது தொழில் வாழ்க்கையில் உங்களுக்கு கீழ் பணியாற்ற எனக்கு வாய்ப்பு கிடைத்ததில்லை. எச்சலான் எசெலோன் சதுக்க பொலிஸ் பயிற்சிப் பள்ளியில் நான் பயிற்சிபெற்ற ஜூன் 1967க்கும் டிசம்பர் 1967க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் எங்கள் ADT நீங்கள் பணியாற்றியிருந்தீர்கள். அதன் பின்னர் மாத்தறையில் பணியைத் தொடங்கினேன். இறுதியாக அக்டோபர் 1983 முதல் மார்ச் 1986 வரை இறுதியாக நான் மட்டக்களப்பில் பணியாற்றினேன். அதன்பிறகு நான் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு குடிபெயர்வதற்கு முன்னர் நீங்கள் பொலிஸ் தலைமையகத்தில் பிரதிப் பொலிஸ் மா அதிபராக நிர்வாகப் பிரிவில் பணியாற்றிய வேளை நானும் அங்கு பணியாற்றியிருந்தேன். நான் உங்களைப் போன்ற ஒரு பழைய ஜோசபியன். (ஜோசப் கல்லூரியைச் சேர்ந்தவன்)

சமீபத்தில் இலங்கை செய்தித்தாள்களில் வெளிவந்த RTD எஸ்.எஸ்.பி திரு.டாஸ்ஸி செனவிரத்தனா எழுதிய கட்டுரையோடு தொடர்புடைய ஒரு விடயத்துக்கு கருத்தளிப்பதற்காக இதை எழுதுகிறேன். திரு. டாஸ்ஸி செனவிரத்தன் என்னுடைய ஒரு நல்ல நண்பர், அவர் தற்போது சிட்னியில் விடுமுறையைக் கழித்து வருகிறார். யாழ்ப்பாண

பொது நூலகம் எரிக்கப்பட்டவேளை நானும் கண்ணால் கண்ட ஒரு சாட்சியாக இருந்ததால், அதைப் பற்றிய உங்கள் நூல் அறிமுக நிகழ்வின் போது வெளியிடப்பட்ட கருத்துக்களுக்கு பதிலளிக்குமாறு அவர் என்னிடம் கேட்டுக்கொண்டார். நூலக எரிப்பைக் கண்ணால் கண்ட நேரடி சாட்சியாக இருந்த காரணங்களால் உங்களுடன் தொடர்புபடுத்த விரும்புகிறேன்.

ஜனவரி 1980 முதல் டிசம்பர் 1982 வரையாழ்ப்பாண குற்றப் பிரிவுக்குப் பொறுப்பான பொறுப்பதிகாரியாக நான் பணியாற்றியதுடன் யாழ்ப்பாணப் பிரிவு கண்காணிப்பு சுப்பிரிண்டன்ட்டுக்கு கீழ் நான் நேரடியாகப் பணியாற்றினேன். அப்போது யாழ்ப்பாண பொலிஸ் நிலையத்தில் நான் இரண்டாவது சிரேஷ்ட அதிகாரியாகவும் பணியாற்றினேன். அப்போது எனது மேலதிகாரியாக லலித் குணசேகர கடமையாற்றினார்.

31 மே 1981 இரவு 7.00க்கும் 7.30க்கும் இடையில் யாழ்ப்பாண போலிஸ் வளாகத்தில் பிரதிப் போலிஸ் மா அதிபர் மகேந்திரனுடன் இருந்தேன். அப்போது யாழ் நூலகப் பகுதியிலிருந்து பெரிய புகை எங்களால் காண முடிந்தது. நூலகம் தான் எரிகிறது என்பதை நாங்கள் உணர்ந்து கொண்டோம். உடனடியாக போலிசாரையும் அழைத்துக்கொண்டு அந்த இடத்துக்கு போகமாறு பொலிஸ் மா அதிபரால் பணிக்கப்பட்டேன்.

பொலிசில் இருந்து 250 யார் தூரம் மட்டுமே இருந்த யாழ் நூலகத்துக்கு இரு சப் இன்ஸ்பெக்டர்களுடனும், பத்து கான்ஸ்டபிள்களுடனும் விரைவாக சென்றடைந்தோம். அங்கே சுமார் 20 சீருடை அணிந்த இராணுவத்தினர் உள்ளே இருந்ததைக் கண்டோம். அவர்கள் அங்கே மேலும் எண்ணெய் ஊற்றி தீயை மூட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். புத்தக ராக்கைகளிலிருந்த நூல்களை அள்ளி அந்தத் தீயில் போட்டு கொளுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். எங்களைக் கண்ட அந்த இராணுவத்தினர் சில இராணுவத்தினருடன் எங்களருகில் வந்து AK47 துப்பாக்கிகளைக் காட்டி மிரட்டியபடி எங்களை பொலிஸ் நிலையத்துக்குத் திரும்பிவிடுமாறு சிங்களத்தில் கத்தினர். நான் உடனடியாக போலிஸ் அதிபருடன் தொடர்புகொண்டு நிலைமையை விளக்கினேன். அவரும் எங்களைத் திரும்பிவருமாறு பணித்தார். நாங்கள் பொலிஸ் நிலையம் திரும்பியவேளை முழு நூலகக் கட்டிடமும் தீப்பிழம்பாக பரவியிருந்ததைக் கண்டோம்.

போலிஸ் மா அதிபர் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள இராணுவ உயர் அதிகாரிகளை

தொடர்புகொண்டார் அதில் எந்தப் பலனும் இருக்கவில்லை. அங்கிருந்த நிலைமைகளால் அந்த இராணுவத்தினருக்கு எதிராக எதையும் செய்ய இயலாதவர்களாக நாங்கள் இருந்தோம். சகலவற்றையும் கண்டும் கூட கையறு நிலையில் நான் இருந்தேன். நான் கண்ட அந்த காட்சிகளை என்றும் என்னால் மறக்கவே இயலாது. என் வாழ்நாள் காலம் முழுதும் என்னோடு கூடவே இருக்கும் நினைவுகள் அவை. பொலிஸ் நிலையத்துக்கு வந்ததும் நான் ஒரு அறிக்கையை எழுதினேன். போலிஸ் மா அதிபரும் அந்தக் கோரச் சம்பவம் பற்றி ஒரு அறிக்கையை எழுதினார்.

தூரதிர்ஷ்டவசமாக இன்று அந்த மகேந்திரன் உயிருடன் இல்லை. இருந்திருந்தால் இன்று என் கருத்துக்கு துணையாக அவர் இருந்திருப்பார். ஆனால் திருமதி மகேந்திரன் இன்றும் சிட்னியில் வாழ்கிறார். அவசியப்பட்டால் அவரிடம் நீங்கள் மகேந்திரன் இதைப் பற்றி பகிர்ந்தவற்றைப் பற்றி வினவலாம்.

தயவு செய்து டாஸ்ஸி செனவிரத்ன பத்திரிகைக்கு எழுதிய கட்டுரையை வாசியுங்கள். யாழ் நூலகத்துக்கு எப்படி தீயிடப்பட்டது என்பது பற்றிய விபரங்களை அவரோடு முன்னாள் ஓய்வுபெற்ற போலிஸ் மா அதிபர் சீ.எல்.ரத்னாயக்கவின் (என்னோடு கற்றவர்) விபரங்களையும் அறியலாம்.

நான் எதைப் பார்த்தேனோ, யாரைப் பார்த்தேனோ அவற்றை நான் அறிக்கையாக எழுதியிருக்கிறேன். தீ பரவிக்கொண்டிருந்தபோது தான் நான் அங்கு சென்று அவற்றைப் பார்த்தேன்.

சமீபத்தில் உங்கள் புத்தகமான 'யாழ்ப்பாண நூலக எரிப்பு உட்பட மறக்கமுடியாத குறிப்புகள்' என்கிற நூலைப் படிக்க எனக்கு வாய்ப்பு கிடைத்தது. தமிழர்களிடையே நிலவும் சாதி மோதலும், யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகத்தை புலிகள் எரித்ததற்கு காரணம் என்று நீங்கள் அதில் கூறியுள்ளீர்கள்.

அரசாங்கத்தையும் படையினரையும் இதில் தொடர்புபடுத்துவதற்காக விடுதலைப் புலிகள் நூலகக் கட்டிடத்திற்கு தீ வைத்திருக்க வாய்ப்பில்லை. மேலும் யாழ் நூலகமானது தமிழருக்கு மாத்திரமல்ல நாட்டின் சகலருக்குமானதாக இருந்தது. யாழ் நூலக எரிப்பு இன்று வரலாறாகிவிட்டது. அதுபோல அதை யார் செய்தார்கள் என்பதை அறிவார்ந்த மக்கள் அறிவார்கள்

ஒரு உயர்மட்ட நீதிக் குழுவை நியமிப்பதன் மூலம், யாழ்ப்பாண பொது நூலக எரிப்பு பற்றிய உண்மையை ஆராய அரசாங்கம் ஒரு ஆணைக்குழுவை நியமிக்க வேண்டிய முக்கியமான நேரம் இது.

சுதந்திரமாக ஆராயாதவரை உண்மையைக் கண்டறிய முடியாது. சம்பந்தப்பட்ட அனைவரின் பதிவுகளையும் கருத்திற் கொண்டு, அந்த உண்மைகளை சுயாதீனமாகவும் புறநிலையாகவும் மீண்டும் மறுஆய்வுக்கு உட்படுத்தவும் உண்மைகளை நிறுவவும் காலம் கடந்துபோய்விடவில்லை.

உங்கள் கருத்துக்கள் பகிரங்க வெளிக் குவந்துவிட்டதால் பின்வரும் விபரங்களை நான் பணிவுடன் உங்களிடமிருந்து பெற விரும்புகிறேன்.

1. பொலிஸ் கடமைகளுக்கா அல்லது அரசாங்க தேர்தல் பணிகளுக்கா நீங்கள் ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனாவின் விசேட பணிக்காக அனுப்பப்பட்டிருந்தீர்கள்?
2. நீங்கள் பொலிஸ் கடமைகள் தொடர்பாகத் தான் அங்கு வந்திருந்தீர்களென்றால் முக்கிய பணி தொடர்பில் ஏன் நீங்கள் யாழ்ப்பாண போலிஸ் நிலையத்துக்கு வந்து பிரதிப் பொலிஸ் மா அதிபரையோ மற்றும் அதிகாரிகளையோ சந்திக்கவில்லை? அணுகவில்லை? விளக்கம் கொடுக்கவில்லை? அல்லது உங்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்த பணி இரகசியப் பணியா? ('under-cover') அங்கு மற்றவர்கள் கண்ட எதுவும் உங்கள் பார்வைக்கு எட்டாதது எப்படி? சம்பவ தினத்தன்று நான் உங்களை யாழ்ப்பாண பொலிஸ் வளாகத்தில் பார்த்ததில்லை என்பதை நான் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.
3. நீங்கள் கூறும் இன்ஸ்பெக்டர் சத்தியனைத் தவிர வேறு எவராவது உங்களோடு அப்போது பணியில் ஈடுபட்டிருந்தார்களா? அப்படி பணியாற்றியிருந்தால் அவர்கள் யார்?
4. யாழ்ப்பாண நூலகம் எரிப்பு தொடர்பாக விசாரணை மேற்கொள்ள யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்திருந்த குற்றப் புலனாய்வு திணைக்கள அதிகாரிகளை சந்தித்து உங்களுக்குத் தெரிந்தவற்றை அவர்களுக்கு வெளிப்படுத்துவதற்கு உங்களுக்கு எது தடையாக இருந்தது. ஏனெனில் அந்தக் குற்றப் புலனாய்வுத் திணைக்களத்தினரும் ஜனாதிபதியின் உத்தரவின் பேரில் அல்லவா அனுப்பப்பட்டிருந்தார்கள்?
5. நீங்கள் IGP யிடம்/ஜனாதிபதியிடம் சமர்ப்பித்ததாகக் கூறும் அறிக்கையில் உங்கள் யாழ்ப்பாண விசேட பணி தொடர்பான விடயங்களும் உள்ளனவா?

நான் ஏன் இத்தனை காலமாக காத்திருந்தேன் என்பதையும் இந்த இடத்தில் கூறியாகவேண்டும். DIG/NR அறிக்கையில்

நான் கண்டவற்றை ஏன் இவ்வளவு காலம் பகிரங்கமாக வெளிப்படுத்தவில்லை என்பதை இங்கே கூறியாகவேண்டும்.

இராணுவ ஆதிக்கம் நிறைந்த நாட்டில் இராணுவத்தை சிக்கவைக்கின்ற விபரங்களை வெளியிடுவது தற்கொலை முயற்சிக்குச் சமம். மேலும் நான் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு புலம்பெயர்ந்தாலும் இலங்கைக்கு அடிக்கடி பயணம் செய்திருக்கிறேன். இறுதியாக போலிஸ் 67 பேட்ச் ஒன்றுகூடலில் கலந்து கொள்வதற்காக 2014 ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்குப் பயணித்தேன்.

எவ்வாறிருப்பினும் இந்த சம்பவத்தை அறிய விரும்பும் எவருக்கும் நான் கண்டதை தனிப்பட்ட முறையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளேன்.

கடந்த ஜனாதிபதித் தேர்தலுக்குப் பின்னர் நிலைமை இப்போது மாறியிருக்கிறது, எனவே நான் இப்போது உங்களுக்கு எழுதுகிறேன், ஏனென்றால் இப்போது நான் நடந்ததை பகிரங்கமாகச் சொல்ல முடியும்.

நான் மிகுந்த மரியாதையுடன் எதிர்பார்க்கும் தகவலைத் தெளிவுபடுத்த நீங்கள் உதவ முடிந்தால் உங்களுக்கு நான் மிகவும் நன்றியுள்ளவனாக இருப்பேன்.

உங்கள் உண்மையுள்ள க்றிஸ் கிருஷ்ணதாசன்

பகிரங்கச் சவாலாக கேட்டிருந்த இந்தக் கேள்விகள் முழுமையாக டி.பீ.எஸ். ஜெயராஜ் அவர்களின் இணையத்தளத்தில் வெளியாகியிருந்தது. இதை அவர் எங்கிருந்து பெற்றார். அவருக்கு அனுப்பப்பட்டதா? அல்லது வேறெங்கேயும் பதிவான ஒன்றைத் தான் பதிவிட்டாரா என்கிற விபரங்கள் அதில் இருக்கவில்லை. ஆனால் அந்த இணையத்தளம் இலங்கைப் பற்றிய முக்கியமான ஒரு ஆங்கில இணையத் தளம் என்பதால் பரவலாக இது சென்றடைந்திருக்கவேண்டும். அது வெளியான திகதி 23.02.2015. ஆனால் இப்போது இத்தனை ஆண்டுகள் கழிந்தும் க்றிஸ் கிருஷ்ணதாசன் எழுப்பிய எந்தக் கேள்விக்கும் எட்வர்ட் குணவர்த்தன தரப்பில் இருந்து எந்த பதிலும் வெளிவந்ததில்லை.

யாழ்ப்பாண நூலக எரிப்பு பற்றி தமிழில் மாத்திரம் ஐந்துக்கும் மேற்பட்ட நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. அதுபோல சிங்களத்திலும் வெளிவந்த இரண்டு நூல்களைக் காண முடிகிறது. அதில் ஒன்று எட்வர்ட் குணவர்த்தனவின்னுடையது. இன்னொன்று சந்திரேசி சுதுசிங்க எழுதிய “எரிந்த இறக்கைகள்” burnt wings என்கிற நூல். இந்த நூலில் குற்றவாளிகளாக அரசாங்கத்தையும் அரசியல்வாதிகளையும் சாடுகிறது.

ஆனால் பேரினவாதம் வெகுஜனமயப்பட்ட

1933 இல் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு இலவச தமிழ் நூலகத்தை திறக்கவேண்டும் என்கிற சிந்தனையில் அன்றைய நீதிமன்ற காரியதரிசியாக பணிபுரிந்த க.மு.செல்லப்பா இளைஞர் முன்னேற்ற சங்கத்திடம் தெரிவித்தார். இளைஞர்களுடன் சேர்ந்து வீடு வீடாகச் சென்று நூல்கள் சேகரிக்கப்பட்டன.

11.12.1933 செல்லப்பா நூலகத்தின் அவசியத்தைப் பற்றி “A central Free Tamil Library in Jaffna” என்கிற தலைப்பில் ஒரு அறிக்கை விட்டார்.

04.06.1934 இல் யாழ் மத்திய கல்லூரியில் நீதிபதி சீ.குமாரசுவாமி தலைமையில் கூடிய புலமையாளர்கள் மற்றும் அரசு உயர் உத்தியோகத்தர்கள் அனைவரும் கூடி இதற்கான ஒரு குழுவை நியமித்தார்கள்.

01.08.1934 ஆஸ்பத்திரி வீதியில் மின்சார நிலையத்துக்கு எதிர்ப்பக்கமாகவுள்ள கடைகளில் ஒன்றை வாடகைக்கு எடுத்து ஆரம்பித்தார்கள். பலரும் நின்றுகொண்டு குவிந்திருந்து படிக்கத் தொடங்கினார்கள். இடப்பற்றாகுறையினால் பக்கீஸ் பெட்டிகளின் மீதிருந்து படித்தார்கள்.

01.01.1935 நூலகம் உத்தியோகபூர்வமாக கோலாகலமாக யாழ்ப்பாண நகர சபையிடம் கையளிக்கப்பட்டது. 844 தரமான நூல்களுடன் (இவற்றில் 694 நூல்கள் பொதுமக்களால் அன்பளிப்பு செய்யப்பட்டவை) மாநகராட்சி மன்றத்தின் மராமத்துப் பகுதி அமைந்துள்ள பகுதியில் அது இயங்கியது.

1936 மழவராயர் கட்டடத்துக்கு மாறியது.

16.05.1952 “யாழ்ப்பாண மத்திய நூலக சபை” என ஒரு ஆளுநர் சபை உருவாக்கப்பட்டது.

23-03-1954 இல் கட்டிடத்திற்கான அடிக்கல் நாட்டப்பட்டது

29.05.1954 நகரபிதா வணக்கத்துக்குரிய லோம்பிதா, பிரித்தானிய உயர்ஸ்தானிகர் செசில் செயேஸ், அமெரிக்க தூதுவர் பிலிப் குறோல், இந்திய உயர்தாநிகராலயத்தில் முதல் காரியதரிசி சித்தாந்தசாரி ஆகிய ஐவரும் சேர்ந்து வீரசிங்க - முனியப்பர் கோயில் முன்னுள்ள முற்றவெளியில் அடிக்கல் நாட்டினார்கள். ஆசிய அபிவிருத்தி நிதியம் இந்திய உயர்ஸ்தானிகராலயம் உள்ளிட்ட மேலும் பலர் நிதியுதவிகளை வழங்கினர். சிறிது சிறிதாக பலரது உதவிகளும் நூலகத்துக்காக திரட்டப்பட்டன. நிதி சேகரிப்புக்காக களியாட்ட விழாக்களும் நடத்தப்பட்டன.

சிங்கள சமூகத்தில் எட்வர்ட் குணவர்த்தனவின் நூல் இப்போது பெரும் செல்வாக்குப் பெற்று வருகிறது. அதில் கூறியபடி இதை யாழ் நூலகம் பிரபாகரனின் ஆணையின் பேரில் விடுதலைப் புலிகளே எரித்திருக்கிறார்கள் என்கிற கருத்தும் வெகுஜனமயப்படுத்தப்பட்டு வருவதைக் காண முடிகிறது.

யாழ் நூலக எரிப்பு நாள் ஆண்டுதோறும் நினைவு கூரப்படும்போதெல்லாம் சமூக வலைத்தளங்களில் சிங்களத்தில் நடக்கின்ற பெருமளவு விவாதங்கள் அந்த இரத்தக்கறையை குறுக்குவழியில் கழுவ முயற்சித்துக் கொண்டிருப்பதைக் காண முடிகிறது.

அடையாள அழிப்பின் சிகரம்

இந்த எரிப்பில் சம்பந்தப்பட்ட சிறில் மெத்தியு ஒரு வீரனாகவே இனவாதிகள் மத்தியில் இன்னும் திகழ்கிறார். காமினி திசநாயக்கவையும் காப்பாற்ற பெரும் எத்தனிப்பு எடுக்கப்படுகிறது. 1981 சம்பவத்தில் சிறில் மெத்தியுவை கண்டும் காணாது இருந்ததன் விளைவு தான் 1983 கலவரத்திலும் மெத்தியு அதனை தனக்கு கிடைத்த லைசன்சாக கருதி ஆடிய ஆட்டம்.

பிரேமதாசா போன்றோரின் எதிர்ப்பைத் தொடர்ந்து பின்னர் அவர் விலத்தப்பட்ட நாடகம் வேறொரு உபகதை. உண்மையில் சிறில் மெத்தியுவை எவரும் விலத்தத் துணியவில்லை அவர் தானாக விலகினார் என்பது தான் உண்மை.

சர்வதேச மனித உரிமைகள் கண்காணிப்பு நிறுவனத்தின் தலைவர் Orville H. Schell, தலைமையில் உண்மையறியும் குழுவொன்று இதனை விசாரிப்பதற்காக 1982இல் சென்றது. Orville H. Schell சர்வதேச மன்னிப்புச் சபையின் தலைவராகவும் விளங்கியவர். ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் பக்கசார்பில்லாத புலனாய்வுப் பிரிவை நிறுவவில்லை என்றும், சுயாதீனமான விசாரணையொன்றை மேற்கொள்ளவில்லை என்றும் அவர் குற்றம் சாட்டினார். 1981 மே, யூனில் ஏற்பட்ட அழிவிற்கு யார் பொறுப்பாளி என்பதைக் கூறுவதற்கு அரசாங்கம் தயாராக இருக்கவில்லை என்றும் அவர் குறிப்பிட்டார்.

யாழ் நூலகத்தை பின்னர் புனரமைத்து தமிழர்களுக்கு தந்ததாக சிங்கள அரசு கைகழுவிக்கொண்டது. ஆனால் கைநழுவிப் போன தமிழர் நம்பிக்கையை அவர்களால் திருப்பிப் பெற

17-10-1958 இல் மழுவராயர் கட்டிடத்தில் இயங்கிய நூலகம் பொது நூலகம் எனப் பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது.

11.10.1959 நூலகத்தின் இட நெருக்கடி தொடர்ந்தும் இருந்த நிலையில் மேல் மாடி கட்டி முடிக்குமுன்பே கீழ் மண்டபத்தை நகர பிதா அல்பிரட் துரையப்பா குடிபுகும் வைபவத்தை நடத்தினார். பழம்பெரும் நூல்களின் தொகுதிகளை கோப்பாய் வன்னியசிங்கம் மற்றும் பண்டிதர் இராசையனார் நினைவாகவும் கிடைத்தன. முதலியார் குல சபாநாதனிடமிருந்து பல அரிய நூல்கள் விலைக்கு கிடைத்தன. இப்படி பல அரிய ஆவணங்களும், ஓலைச்சுவடிகளும், கையெழுத்து மூலப் பிரதிகளும் சேகரிக்கப்பட்டன.

03.11.1967 மேல் தளம் பூர்த்தியாக்கப்பட்டு பின்னர் சிறுவர், பகுதி, அடுக்கு அறை என்பனவும் திறக்கப்பட்டன.

01.06.1981 யாழ் நூலகத்தை சிங்களக் காடையர்கள் எரித்து சாம்பலாக்கினர். 97000க்கும் மேற்பட்ட நூல்கள், அரிய ஓலைச் சுவடிகள் அனைத்தும் எரித்துப் பொசுக்கப்பட்டன. பின்னணியில் அரசாங்க அமைச்சர்கள் காமினி திசாநாயக்க, சிறில் மெத்தியு. இந்த சம்பவத்தைக் கண்ட வணக்கத்துக்குரிய சிங்கராயர் தாவீது அடிகளார் திகைத்து மாரடைப்பில் மரணமானார்.

07.02.1982 புதிதாக திருத்தப்போவதாக அடிக்கல் நாட்டல்

10.12.1982 இடைக்கால ஒழுங்காக ஒரு பகுதி திருத்தியமைக்கப்பட்டு வாசகசாலையின் சிறுவர் பகுதி, உடனுதவும் பகுதியும் இயங்கத் தொடங்கியது.

14.07.1983 இரவல் கொடுக்கும் பகுதி மீள இயங்கத் தொடங்கியது.

10.01.1984 மாநகர எல்லைக்குட்பட்டவர் களுக்கு மட்டுமே மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்த நூலக உறுப்புரிமை யாழ் மாவட்டத்தினர் அனைவருக்குமாக விஸ்தரிக்கப்பட்டது.

05.06.1984 மீண்டும் திறக்கப்பட்டது.

28.03.2003 புதிதாகக் கட்டப்பட்ட யாழ் நூலகக் கட்டிடத்துக்கு நூல்கள் எல்லாம் கொண்டுவரப்பட்டு திறக்கப்பட்டது.

முடியவில்லை. அது அடுத்து வரும் பெரிய இழப்புகளுக்கு முத்தாய்ப்பாக ஆனது. ஒரு போராட்டத்தின் விதையாக ஆனது. தமக்கான தலைவிதியை தீர்மானிக்கும் வித்தானது. யாழ் நூலக எரிப்பு அடையாள அழிப்பின் சிகரம்.

இந்த அரசு பயங்கரவாதச் செயலுக்கு ஒருவகையில் காரணமாக இருந்த ஜனாதிபதி

ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன நோட்டரிக்க் கழக வைபவத்தில் ஆற்றிய உரையில் இப்படி குறிப்பிடுகிறார்.

யாழ் பொது நூலகமே எனது அரசியல் வாழ்வுக்கு அத்திவாரமிட்டது. (11.06.1982 வீரகேசரி செய்தி)

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர் (நார்வே)

.....
உசாத்துணை

- பொன்விழாப் பொலிவு காணும் பொதுசன நூலகம்- க.சி.குலரத்தினம் (மீள்விக்கப்பெற்ற யாழ் மாநகர நூலகம் திறப்பு விழா மலர் - 1984
- யாழ்ப்பாண பொதுசன நூலகம் (எரிக்கப்பட்டு 34 ஆண்டுகள்) 01.06.2015 - தங்க முகுந்தன்
- மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் எரிகிறது - 1981
- யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகம் - ஒரு வரலாற்றுத் தொகுப்பு எ.செல்வராஜா
- யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகம் அதன் சாம்பலிலிருந்து எழுகின்றது - வி.எஸ்.துரைராஜா
- Thurairajah, V.S., The Jaffna Public Library Rises From Its Ashes, (2007), pg. 28
- Selvarajah, N. ed., Jaffna Public Library & A historic compilation (2001)
- <<http://www.vikalpa.org/?p=6895>>
- REPORT OF AMNESTY INTERNATIONAL MISSION TO SRI LANKA 1982
- Orville H.Schell, Chairman of the Americas Watch Committee, and Head of the Amnesty International 1982 fact finding mission to Sri Lanka

சித்த மருத்துவச் சுவடிகள் ஆவணப்படுத்தப்பட வேண்டும்

மொத்த சித்தமருத்துவ அறிவையும், கல்லூரிக் களஞ்சியத்தில் சேர்ப்பிக்க முடியுமானால், அதுதான் சித்தமருத்துவ அறிவை அடுத்த தலைமுறைக்கு கடத்துவதற்கு நாம்செய்யும் மிகப்பெரிய தொண்டாகும். அப்படிச் செய்தால்தான், இன்று நமக்குக் கிடைக்கும் சித்தமருத்துவம் அடுத்த தலைமுறையினருக்கும் கிடைக்கும்.

ஆதி மனிதன் உடல் நலம் குன்றியபோதே, விலங்குகள் தாக்கிப் புண்ணாகிய போதே, மழை வந்து சளி பிடித்த போதே, அதி வெயிலில் சுருண்ட போதே, அகோரப் பசியில் கண்டதைத் தின்று விஷமித்த போதே, அவன் மிகத் தீவிரமாக அதற்கான தீர்வையும் யோசித்திருப்பான். ஏன் இது நடக்கிறது, எப்படி இதை எதிர் கொள்வேன்? - என்கிற அந்த அத்த சிந்தனையின் விளைவே பாரம்பரிய மருத்துவத்தின் முதல் கட்டம்.

பாரம்பரிய மருத்துவம் என்பதே ஒரு சிந்தனையின் விளைவுதான். குறிப்பிட்ட செயலின் விதையைப் பசிக்குத் தின்ற போது, வாந்தி பேதி ஆகியிருக்கும். அதை சரிக்கட்ட பல மூலிகைகளைத் தின்று பார்த்த போது, பல பலனளிக்காமல் போயிருக்கலாம், சில மூலிகை குணம் தந்திருக்கலாம். இந்த ஒரு முடிவுக்கு வருவதற்காகவே, பல உயிர்களும் இறந்திருக்கலாம். நாய், பூனை, கோழி, பறவைகள், குரங்குகள் என ஒவ்வொரு விலங்கும் உண்ணும் மூலிகைகளை ஆராய்ந்து, அவற்றையே தானும் தின்று பரிட்சித்து, முடிவுக்கு வந்திருக்கிறான். இந்த தேடலில் ஆர்வம் மிகுந்தவர்கள் எல்லா இனக்குழுக்களிலும் இருந்திருப்பார்கள். அவர்கள் சதா இதே சிந்தனையில் திளைத்து, தனக்கென பல தனித்த கருத்துக்களை உருவாக்கி இருந்தார்கள். அவர்கள்தான் வைத்தியர்கள் என அழைக்கப்பட்டனர். உதாரணமாக, மூளை வடிவில் இருக்கும் வல்லாரை மூளை நோயைப் போக்கும், இதய வடிவில் உள்ள மலராத தாமரை இதய நோயைப் போக்கும் என்ற doctrine of signa-

tures என்பதும் ஒருவகை ஆராய்ச்சிதான். அதிக இனிப்பு சிறுநீரில் இறங்கினால் அது மதுமேகம் என்றும், அதற்கு எதிரான சுவை கசப்பு என்றும், அதனால், பாகற்காய் மதுமேகத்துக்கு மருந்தாக தரலாம் என்பதும் ஒரு வித ஆராய்ச்சிதானே, விலங்குகள் தனது இனப்பெருக்க காலத்தில் தேடித் தின்னும் விதைகளை, தானும் உண்டு பலனை கண்ட போது மிகவும் மகிழ்ந்திருப்பான்.

மழையில் பிடித்த சளியும் கபமும் குளிர்ச்சியும் போக வேண்டுமானால், அதற்கு எதிரான சூடான தன்மையை உடலில் உருவாக்க வேண்டும். அதற்கு காரமான மிளகு ரசம் உண்பது, தலையில் சூட்டை கிளப்பும் தைலங்களை தேய்ப்பது, சூட்டை தரும் மூலிகை கஷாயங்களை குடிப்பது என அனைத்தும் ஒருவித ஆராய்ச்சியே. அப்படி, தமிழகுடிகள் சிந்தித்து சிந்தித்து தனக்கென ஒரு தனித்த மருத்துவ முறையை வளர்த்தெடுத்திருந்தார்கள்.

அறிவை மூளைக்குள், சொல்லுக்குள் ஒளித்து வைத்தல்:

இப்படியாக மனிதன் ஒன்றை தீர ஆராய்ந்து, ஒரு முடிவுக்கு வந்த பின்னர், அதை மற்றவருக்கு சொல்லாமல் ரகசியமாக வைத்திருந்தான். அவனின் வாரிசுகளுக்கு மட்டும்தான் அவன் சொல்லிக்கொடுப்பான். அல்லது அவனுக்கு பிடித்த மற்ற சீடர்களுக்கும் சொல்லிக்கொடுப்பான். இப்படி அந்த மரபு மருத்துவ அறிவானது, மூளைக்குள்

ரகசியமாக ஒளித்து வைக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து, செவிவழியாக அடுத்த தலைமுறைக்கு கடத்தப்பட்டிருக்கிறது, இங்கு ஒன்றை கவனிக்க வேண்டும், இந்த காலகட்டத்தில், பல மூலிகை மருந்துகள், அவற்றின் செய்முறை, தடவல் மருத்துவ முறை, வர்ம மருத்துவ முறை, நாடி பார்த்தல் என பல நுணுக்கங்களை செயல்முறையாக தொட்டுக் காட்டி அடுத்த தலைமுறையினருக்கு கடத்தியிருக்க கூடும். எல்லா சித்தா அறிவு களஞ்சியங்களும், இப்படி அடுத்த தலைமுறையினருக்கு கடத்தப்படவில்லை, சொல்லப்படாத ரகசியங்கள் ஏராளம். இப்படி எழுதப்படாத, ஆனால் புழக்கத்தில் இருக்கும் மருத்துவ அறிவுக்கு Folklore practice என்று பெயர்.

பல நேரம், மக்கள் குறிப்பிட்ட மூலிகையை விஷப்பச்சிலை என்பர், வெள்ளை கொடி என்பர், குரங்கு தின்றான் என்பர்... இதே பெயரில் வட்டாரத்துக்கு வட்டாரம் வேறு மூலிகைகளைப் பயன்படுத்துவர். விஷக்கடிசுக்கு மருந்தானால், அதற்கு விஷப்பச்சிலை என்பர். அப்படிப் பார்த்தால், தமிழ்நாடு முழுவதும் ஆவணப்படுத்தினால், 50 க்கும் மேலான விஷப்பச்சிலை கிடைக்கும். காய்ச்சலுக்கு, ஊருக்கு ஊர் பலவகையான மூலிகை குடிநீர்களும், உணவுப் பழக்க வழக்கங்களும் மக்களிடையே புழக்கத்தில் இருக்கத்தான் செய்கிறது. தமிழக மக்களிடம், மருத்துவப் பெருங்குடிகளிடம், இதைப்போன்ற எண்ணற்ற வட்டார வழக்குகள், மருத்துவம் சார்ந்த, ஆரோக்கியம் சார்ந்த அறிவுகள் மண்டிக்கிடக்கின்றன. இவைகளை தொகுத்து, சித்த மருத்துவம் என்ற கருவூலத்தில் சேர்க்க வேண்டிய கட்டாயம் இருக்கிறது. இப்படி கள ஆய்வில் கண்டுபிடித்த ஒரு மருந்துதான் வெட்பாலை தைலம். இன்று இது சித்த மருத்துவத்தில் சோரியாசிஸ் என்ற தோல் நோய்க்கான முக்கியமான மருந்து. வெட்பாலை செடியின் இலையை எடுத்து எண்ணெயில் போட்டு வெயிலில் வைக்க வேண்டும். அதை அடுப்பில் எரித்தால் மருத்துவ குணம் மாறிவிடும். வெயிலில் அதிகமாக வைத்தால் மருத்துவ குணம் மாறிவிடும். எனவே, கைப்பக்குவம் சமையலில் மட்டுமல்ல, சித்த மருத்துவ மரபிலும் மிகவும் முக்கியமானது. இவையெல்லாம் எழுதப்படவேயில்லை, ஆனால், புழக்கத்தில் இருக்கிறது. 'தொட்டுக்காட்டாத வித்தை சுட்டுப்போட்டாலும் வராது' என்பது இந்த சித்த மருத்துவ முறைகளுக்கு நன்கு பொருந்தும். இந்த சித்த மருத்துவ அறிவியலை, காலத்துக்கேற்றவாறு மேன்மைபடுத்தி, புதுமைகள் புகுத்தி, ஆவணப்படுத்தியவர்கள் சித்தர்களே.

இன்று இதைப்போன்ற ஒரு அறிவுதான், ஆந்திர மாநில நெல்லூரில் உள்ள ஆனந்தையா என்ற சித்த மருத்துவர் கொரோனாவுக்கு கொடுக்கும் மருந்து. சென்னையில் உள்ள

தனது குருவிடம் இருந்து கற்ற அந்த சித்த மருந்துகளை எழுதவில்லை, எந்த நூல்களிலும் காணப்படவில்லை. அவர் ஆந்திராவில் கொரோனா நோயாளிகளுக்குக் கொடுத்து, அரசு அதை ஆவணப்படுத்தி, நல்ல பலன் இருப்பதால், அந்த மருந்துகளை ஆயுர்வேதம் என்ற பெயரில் தயாரித்து மக்களுக்கு கொடுக்க ஆந்திர அரசு கடந்த மாதம் அவருக்கு அனுமதி அளித்தது. வழக்கம் போல தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் சித்த மருத்துவத் துறையால், அந்த மருந்து ஆயுர்வேதம் என்ற அடைமொழியை பெற்றுவிட்டது. இந்த அறிவுகளை நம் தமிழ் சித்த மருத்துவக் களஞ்சியத்தில் சேர்க்கத் தவறினால், தமிழரின் அறிவு நமக்கு மாற்று மருத்துவமாகிய ஆயுர்வேதம், யுனானி மற்றும் அலோபதி முறைக்கு சொந்தமாவதில் இருந்து தடுக்க முடியாது.

அறிவை ஓலைச் சுவடியில் பதித்து வைத்தல்:

காலப்போக்கில், எழுத்து வடிவம் வந்த பிறகு, தமிழரின் மரபு மருத்துவக் குறிப்புகளை பாறைகளிலும், செப்புத் தகடுகளிலும், ஓலைச் சுவடிகளிலும் எழுதி வைத்தனர். இவற்றில், ஓலைச்சுவடிகளில் எழுதுவது மிகப் பிரபலம் ஆனது. ஏனெனில், அதிகமான பக்கங்களை ஓலைச்சுவடிகளில் எழுதலாம், பல பிரதிகள் எழுதி வைத்துக்கொள்ளலாம், வீட்டின் உள்ளேயே குறைந்த இடத்தில் பல சுவடிகளை அடுக்கி வைக்கலாம். இதற்காக பனையில் ஒரு வகையான தாளிப்பனை (Corypha umbraculifera) இலையைப் பதப்படுத்தி, எழுத்தாணி கொண்டு எழுதினர். தாளிப்பனை இலை அகலமாகவும், எழுதுவதற்கு மிருதுவாகவும் இருக்கும். அந்த இலை கிடைக்காத போது, சாதாரண பனையின் ஓலையையும் பயன்படுத்தி உள்ளனர். உலகில் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே எழுத்து வடிவில், எழுதப்பட்ட மருத்துவ முறை சித்த மருத்துவம் ஆகும்.

ஒரு தடவை ஓலைச்சுவடியில் எழுதிவிட்டால், அந்தச் சுவடியின் ஆயுள்காலம் 300 ஆண்டுகள் ஆகும். காகிதம் வந்த பிறகு ஓலையில் எழுதும் பழக்கம் மறைந்து விட்டது. இன்று நம் கைகளில் கிடைக்கும் சித்த மருத்துவ ஓலைச்சுவடிகள் சுமார் 250-300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்டவைதான். சித்த மருத்துவர் என்பவர், மருத்துவம் மட்டும் பார்ப்பார். ஆசான் அல்லது குரு என்பவர், இளம் சித்த மருத்துவர்களை உருவாக்கும் ஆசிரியர் ஆவார். குருவானவர் (ஆசான்) சீடர்களுக்கு சித்த மருத்துவத்தை தங்கிப் படிக்கும் படிப்பாக வைத்திருந்தார். குருவுக்கு பணிவிடைகள் புரிந்து, மூலிகைகளை அடையாளம் காணுதல், சித்த மருந்துகள் செய்யும் நுணுக்கங்கள், நோயாளிகளை பரிகரித்தல் என அத்தனை நுணுக்கங்களையும் பாடல்கள் வடிவில் சொல்லித் தரப்பட்டு, மனப்பாடம்

தமிழ் மற்றும் பிற மொழிகளில் கிடைக்கப்பெறும் அனைத்து சித்த மருத்துவ ஓலைச்சுவடிகளையும் அரசுடமையாக்க வேண்டும்.

செய்து வைக்க வேண்டி இருந்தது. 12 ஆண்டுகள் குருவிடம் கற்ற பிறகு, கடைசியாக தனக்கு மட்டுமே ரகசியமாக வைத்திருக்கும் மருத்துவ நுணுக்கங்களை குறிப்பிட்ட (அதாவது, சிறந்த மாணாக்கருக்கு) மட்டும் சொல்லிக் கொடுப்பார். சொந்த மகன் என்பதால் மட்டும் ஒருவன், ஆஸ்தான சீடராக ஆகிவிட முடியாது. அந்த அளவுக்கு, குருவானவர், சீடர்களை பொறுக்கி எடுத்து சித்த மருத்துவ அறிவை கடத்தியுள்ளார்.

அப்படிப்பட்ட குருவானவர், தன்னிடம் இருக்கும் ஓலைச்சுவடி நூல்களை தனது மாணவர்களுக்குக் கடைசியாகப் படி எடுக்க கொடுப்பார், அதாவது புதியதாக எழுதி எடுக்க அனுமதி கொடுப்பார். அப்படி குரு வாசிக்கும் போது, சீடர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனக்கென தனித்தனி படி (பிரதி) எழுத வேண்டும். அந்த சமயத்தில், குருவானவர் சில பரிபாஷைகளை (coding words) பயன்படுத்துவார். அதாவது ஒரு இடத்தில் எட்டுபின் என்று எழுதச் சொல்வார். எட்டுபின் என்றால் என்ன என்பதை அப்போது சொல்லிவிடுவார். ஒருவேளை அந்தச் சுவடியை எவராவது திருடி படித்தாலோ, அல்லது மொழிமாற்றம் செய்தாலோ, அதன் உண்மையான பொருளை சொல்லாமல் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. இங்கு எட்டு என்பதற்கு தமிழ் எண் ௮. எட்டுபின் என்றால், அபின். இதுதான் பரிபாஷை. பல நேரங்களில், சில மூலிகைகளுக்கு, ராமனின் மனைவி, ராமனின் மைத்துணன், கிருஷ்ணனின் அண்ணன் என்று பரிபாஷைகளை பயன்படுத்தும் போது, கண்டிப்பாக மற்றவர்களுக்கு இது தெரிந்து கொள்ள வாய்ப்பே இல்லை. இது ஒரு school of thought. இதைப்போல ஊருக்கு ஊர் என தனித்தனி குருகுலங்களில் உள்ள ஓலைச்சுவடிகளின் பொருளை அந்தக் குருகுலத்தில் பயின்றவர்களால் தான் நமக்குச் சொல்லித் தர முடியும்.

மேலும், சீடர் எழுதும் போது, தனது ஊரில் எந்தப் பெயரில் அந்த மூலிகை அழைக்கப் படுகிறதோ, அந்தப் பெயரையும் எழுதுவார். இப்படி ஏராளமான பரிபாஷைகளால் ஆனதுதான் சித்த மருத்துவ நூல்கள். இந்தக் காரணங்களால், தமிழ் அறிஞர்களிடம் சித்த மருத்துவ நூல்கள் கிடைத்தாலும், அதன் பொருள் தெரியாத காரணத்தால், அதைப் பாதுகாக்க தவறியிருக்கலாமோ என்ற எண்ணம் நிலவுகிறது. தமிழ்தாத்தா உ.வெ. சாமிநாத அய்யர் அவர்கள் கூட ஏகப்பட்ட தமிழ் சுவடிகளை சேகரித்து வெளியிட்டிருந்தாலும்

கூட, சித்த மருத்துவ ஓலைச்சுவடிகளுக்கு அந்த முக்கியத்துவம் தரவில்லை எனத் தெரிகிறது. சென்னையில் உள்ள அவரது நூலகத்தில் சென்று பார்த்த போது, அவர் சேகரித்த சித்த மருத்துவச் சுவடிகளை இன்னமும் புத்தகமாக வெளியிடாமல் இருப்பது வருத்தம் அளித்தது. ஒவ்வொரு தடவையும் படி எடுக்கும் போது அப்போது பிரபலமாக இருக்கும் வட்டாரச் சொற்களையும் கலந்து பதிவுகளை எழுதியுள்ளனர். அதனால் தான், இன்று நம் கைகளில் கிடைக்கும் சித்த மருத்துவ ஓலைச்சுவடிகளில், அதிக சமஸ்கிருத வார்த்தைகள் கலப்புடன் காணக்கிடக்கிறது, ஒருசமயம், சிறந்த தமிழ் அறிஞர் ஒருவரிடம் நான் இதைப் பற்றிப் பேசிய போது, “என்று அதில் சமஸ்கிருத கலப்பு வந்துவிட்டதோ, அன்றே என்னைப் போன்ற தமிழறிஞர்களுக்கு அந்தச் சுவடி மீதான ஆர்வம் குறைந்து விட்டது” என்று அப்பாவிதாகச் சொன்னார், “அதற்காக, தமிழனின் மருத்துவ அறிவியலை மறுதலித்து விடுவீர்களா? அதை மீட்டெடுக்க முயற்சி செய்யமாட்டீர்களா” என்று கடுமையாக அவரிடம் கேட்க வேண்டியதாகி விட்டது.

சில சீடர்கள் மற்ற மொழி பேசும் இடத் திலிருந்து இங்கு வந்து சித்த மருத்துவம் கற்று, சுவடி எழுதும் போது, அவர்களின் தாய் மொழியில் எழுதி, பின் அதை அவர்களின் சொந்த ஊருக்கு எடுத்துச்சென்று இருக்கின்றனர். இப்படித்தான், பல சித்த நூல்கள், மலையாளம், சிங்களம், தெலுங்கு, கன்னடம், சமஸ்கிருதம் போன்ற மொழிகளிலும் இருக்கிறது, அவையெல்லாம் எப்போது நமது கருவூலத்தில் கொண்டு வந்து சேர்க்க போகிறோமோ? ஆக, இந்தச் சுவடியின் பரிபாஷை விடயங்கள் நன்கு தெரிந்த முதிர்ந்த மருத்துவர்கள் தற்போது உயிருடன் இருக்கும் போதே, அவற்றைப் புத்தக வடிவில் அதன் விளக்கங்களுடன் பதிப்பிக்காவிட்டால், அவைகள் பிற்காலத்தில் வெறும் காட்சிப்பொருட்களாக ஆகிவிட வாய்ப்பு உண்டு.

பல நேரம் ஒரே மூலிகையானது ஆயுர்வேதம் போன்ற பிற பாரம்பரிய வைத்திய நூல்களிலும் எழுதப்பட்டுள்ளன, அதனால், அங்கிருந்துதான் இங்கு வந்து இருக்கலாம் என்ற வாதங்களும் அவ்வப்போது வந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றன. இதைப் போலவே ஏராளமான சித்த மூலிகை முறைகளும், மற்ற பாரம்பரிய முறைகளுக்குள் உள்ளவாங்கிக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. நியூட்டன் சொன்ன விதி - ஆற்றலை அழிக்க முடியாது, ஆனால், ஒரு ஆற்றல் இன்னொரு

ஆற்றலாக மாற முடியும், என்பதற்கிணங்க, பாரம்பரிய அறிவு அழிவடையாது, ஆனால், நாம் அதை வளர்த்தெடுக்காவிட்டால், அது பிறிதொரு இனக்குடிக்கு சொந்தமாக்கப்படலாம்.

ஏறக்குறைய ஆறாயிரம் சித்த மருத்துவ நூல்கள் தமிழில் மட்டும் இருக்கிறது. இதைப் போல மற்ற மொழிகளில் உள்ள சுவடிகள் பல அருங்காட்சியங்களிலும், நூலகங்களிலும் அடுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளது. பல சுவடிகள் வெளிநாடுகளுக்கு விற்கப்பட்டும், தமிழ் நாட்டிலிருந்து வெளிநாடுகளுக்கு கடத்தியும் செல்லப்படுகிறது. இந்த மருத்துவ அறிவு அங்கு ஆராய்ச்சிகளுக்கு உட்படுத்தப்படுகிறது, பின்னர் நமக்கே அது நவீன மாத்திரைகளாக திரும்பி வருகிறது, ஜெர்மானியர்கள் ஒரு காலத்தில், இந்தியாவில் இருந்து கொண்டு செல்லப்பட்ட மருத்துவச் சுவடிகளை ஆராய்ந்து அதன் பின்னர் தான் ஹானிமான் என்ற அறிஞர் ஹோமியோபதி மருத்துவ முறையை உருவாக்கினார் என்பதும் கவனிக்க வேண்டி இருக்கிறது. மிகக் குறுகிய காலத்தில், அதுவும் ஜெர்மனியில் கிடைக்காத/ பார்த்திராத மூலிகைகள் மற்றும் சித்த மருத்துவத்தில் பயன்படுத்தப்படும் தாதுப்பொருட்கள் என அத்தனைக்கும் ஹானிமேன் ஹோமியோபதியில், அதன் மருத்துவப் பயன்பாடுகளை இந்த ஓலைச்சுவடிகளின் துணைகொண்டுதான் எழுத முடிந்தது.

சென்னையில் அமைந்துள்ள Institute of Asian Studies நிறுவனத்தின் சீரிய முயற்சியால், 1997 ஆம் ஆண்டு, பல சித்த மருத்துவச் சுவடிகள் UNESCO வால் பாரம்பரியச் சின்னமாக அறிவிக்கப்பட்டது தமிழர்களுக்கு தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. ஆயுர்வேதத்தின், முதன்மை நூற்களான வேதங்களும், சரக சம்கிதையும், சுஸ்ருத சம்ஹிதைக்கும் கூட இந்த அங்கீகாரம் கிடைக்கவில்லை என்பது நமக்கு கூடுதல் பெருமை.

புத்தகமாக பதிப்பிக்கப்படாத ஓலைச்சுவடிகள்:

ஆறாயிரம் ஓலைச்சுவடிகளில் வெறும் 2000 மட்டுமே தற்போது புத்தக வடிவில் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. மீதம் எல்லாம், இன்னமும் மருத்துவர்களிடமும், தமிழ் அறிஞர்களிடமும், அரசு நூலகங்களிலும், கேரளா போன்ற அண்டை மாநில நூலகங்களிலும், வெளிநாட்டு அருங்காட்சியகங்களிலும் அழகாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளன. குமரி மாவட்டத்தில் உள்ள முஞ்சிறை என்ற ஊரில் உள்ள அகில திருவிதாங்கூர் சித்த மருத்துவச் சங்கத்தில் சுமார் 1800 சித்த மருத்துவச் சுவடிகள் பாதுகாக்கப்பட்டு, தற்போது அதன் தலைவரும் சித்த மருத்துவரும் ஆகிய மோகன்ராஜ், ஒவ்வொன்றாக புத்தகமாக வெளியிட்டு வருகிறார்.

ஆனால், அத்தனையும் உடனடியாக வெளியிட சுமார் 10 கோடி அளவில் பணம் தேவைப்படும் என்றும் அதற்கான உதவிகள் அரசிடம் இருந்து கிடைக்காமல் இருந்தால், இவைகளை வெளியிட முடியாமலேயே போய்விடுமோ என்றும் அவர் வருத்தப்படுவதில் நியாயம் இருக்கிறது. இதைப் போலவே பல சித்த மருத்துவ குடும்பங்களிடம் ஒன்றோ, இரண்டோ, பல சுவடிகளோ அல்லது கையால் எழுதப்பட்ட அனுபவக் குறிப்புகளோ இருக்கும் பட்சத்தில் அவைகளை வெளியிட அரசு திட்டம் வகுக்க வேண்டும்.

Center for Traditional Medicine Research (CTMR) என்ற சென்னையைச் சார்ந்த தன்னார்வ நிறுவனத் தலைவர் சித்த மருத்துவர் திருநாராயணன் அவர்கள், பல வைத்தியர்களை தொடர்பு கொண்டு, 1000 க்கும் மேற்பட்ட ஓலைச்சுவடிகளை சேகரித்து, ஸ்கேன் செய்து பாதுகாத்து வைத்திருக்கிறார். அத்தனை சுவடிகளையும் புத்தகமாக விளக்க உரையுடன் வெளியிட அரசு உதவி செய்ய வேண்டும். புதுச்சேரியில் உள்ள French Institute of Pondicherry என்ற நிறுவனம் வெளிநாடு பல்கலைக்கழக உதவியுடன், பல சித்த மருத்துவச் சுவடிகளை ஆவணப்படுத்தி உள்ளது.

இதைப் போல, Institute of Asian Studies (சென்னை), அண்ணா நூலகம் சென்னை, தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, உ.வெ. சாமிநாத அய்யர் நூலகம், Central Council for Research in Siddha (சென்னை), தஞ்சாவூர் தமிழ் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சை ராஜா சரபோஜி - சரஸ்வதி நூலகம், பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக நூலகம், கேரளா பல்கலைக்கழக நூலகம் (திருவனந்தபுரம்), Palm&leaf manuscripts at Asiatic Library (கொல்கொத்தா), The University of Southern Mississippi நூலகம் (அமெரிக்கா), French Institute of Pondicherry, University of Humbert (ஜெர்மனி), தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை (சென்னை), பழனி தண்டாயுதபாணி திருக்கோவில், மதுரை ஆதீனம் மற்றும் பிற ஆதீனங்கள் (மடங்கள்), மதுரை சித்த மருத்துவ சங்கம் மற்றும் இன்ன பிற சித்த மருத்துவ சங்கங்கள், சித்த மருத்துவ நூல் பதிப்பகங்கள் (தானு பவுண்டேசன் சென்னை, தாமரை நூலகம் சென்னை, ரத்தின நாயக்கர் - சன்ஸ் சென்னை, இன்னும் பிற பதிப்பகங்கள்) என அத்தனை இடங்களிலும் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் சுவடிகளை போர்க்கால அடிப்படையில் புத்தகமாக பதிப்பித்து சித்த மருத்துவ சமூகத்திடம் சேர்க்க வேண்டியது அரசின் கடமை.

வானில் பெய்யும் மழை ஆறுகள் வழியாக கடலில் கலக்காமல் போனால் சில வருடங்களில், மழை பெய்யாது, வறட்சி ஏற்படும். அதைப் போலத்தான், இந்த சித்த மருத்துவ அறிவு தற்போதைய சித்த மருத்துவர்களை

சென்றடையாவிட்டால், சில காலத்துக்குப் பிறகு, இங்கே அறிவு வறட்சி ஏற்படும். காலப்போக்கில் இந்த மருத்துவ முறையே இல்லாமல் போகும்.

என்ன செய்யலாம்?

எழுதப்படாத சித்த மருத்துவ நுணுக்கங்களை உடனடியாக ஆவணப்படுத்த வேண்டும். உண்மையான பாரம்பரிய சித்த மருத்துவர்களுக்கு சட்டபூர்வமாக, அவர்களது மருத்துவத்தை செய்ய சில கட்டுப்பாடுகளுடன் அனுமதி வழங்கலாம். உதாரணமாக, காமாலை மருத்துவருக்கு, சில பயிற்சிகளை கொடுத்து, தேர்வு வைத்து, காமாலைக்கு மட்டும் மருத்துவம் செய்ய அங்கீகாரம் வழங்கலாம். இலங்கையில் இன்றும் இந்த முறை இருக்கிறது.

பாரம்பரிய சித்த மருத்துவர்களிடம் இருந்து சொல்லப்படாத/ எழுதப்படாத செய்முறை மருத்துவ நுணுக்கங்களை (காணொளிகள் மற்றும் எழுத்து வடிவில்) சேகரித்து அடுத்த தலைமுறை சித்த மருத்துவர்களுக்கு கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டும். அதற்கான சன்மானத்தை மருத்துவர்களுக்கு கொடுத்தே இதைச் செய்யலாம்.

தமிழ் மற்றும் பிற மொழிகளில் கிடைக்கப் பெறும் அனைத்து சித்த மருத்துவ ஓலைச் சுவடிகளையும் அரசுடைமையாக்க வேண்டும். சிலைக் கடத்துவது எந்த அளவு குற்றமோ அதைப் போலவே ஓலைச்சுவடிகளை வெளிநாட்டிற்கு கடத்துவதும் குற்றம் என்று அரசு அறிவிக்க வேண்டும். அனைத்துச் சுவடிகளையும் அரசு கருவூலத்தில் சேர்க்க வேண்டும்.

அனைத்து மருத்துவ ஓலைச்சுவடிகளையும்/ கையெழுத்துப் பிரதிகளையும் உடனடியாக புத்தக வடிவில், விளக்க உரையுடன் வெளியிட வேண்டும். அதற்கான நிதி உதவியை மருத்துவர்களுக்கு அரசே கொடுக்க முன்வர வேண்டும்.

Drug and Cosmetic Act ல் வெறும் 30 சித்த மருத்துவ புத்தகங்களை மட்டுமே classical Siddha literature என்ற அடிப்படையில் ஒன்றிய அரசு சேர்த்து இருக்கிறது. இந்த 30 நூல்களில் சொல்லப்பட்ட மருந்துகளை மட்டுமே classical Siddha drugs என்று தயாரிக்க அனுமதி வழங்கப்படுகிறது. இதனால், லட்சக்கணக்கான நல்ல அனுபவ சித்த மருந்துகளை வெளிக்கொணர முடியாமல் இந்த துறை தத்தளிக்கிறது. மேலும் 70 புத்தகங்களை அந்த வரிசையில் சேர்க்க சித்த மருத்துவர்கள் ஒன்றிய அரசை பல ஆண்டுகளாக வலியுறுத்தி வந்தும் எந்த முன்னேற்றமும் இல்லை. தமிழக அரசு உடனடியாக, இந்த 6000 நூல்கள் மற்றும் பாரம்பரிய மருத்துவர்களின் குறிப்பு புத்தகங்களையும் Classical Siddha literature என்ற அந்தஸ்து கொடுத்து, அதில்

சொல்லப்பட்ட மருந்துகளை தயாரித்து வெளிக்கொணர தமிழகத்துக்கு உள்ளே மட்டும் அனுமதி கொடுக்கலாம். இதே கருத்தை ஒன்றிய அரசிடமும் வலியுறுத்தி இந்தியா முழுதும் இந்த Classical Siddha literature அட்டவணையை ஏற்றுக்கொள்ள வலியுறுத்த வேண்டும்.

Traditional Knowledge Digital Library (TKDL) என்பது ஒன்றிய அரசின் Council of Scientific and Industrial Research (CSIR) நிறுவனத்தின் ஒரு பகுதியாகும். இதில், இந்திய நாட்டில் உள்ள பாரம்பரிய அறிவுகளாகிய ஆயுர்வேதம், சித்தா, யுனானி, Folklore practice, யோகம், பாரம்பரிய விவசாயம், பாரம்பரிய விலங்குகள் பராமரிப்பு முறைகள் என அத்தனையும் ஆவணப்படுத்துகிறார்கள். உலகில் எந்த ஆராய்ச்சியாளராவது, தனது மூலிகை பற்றிய கண்டுபிடிப்பிற்கு காப்புரிமை வாங்கும் போது, இந்த ஆவணங்களை ஒருமுறை பார்த்து, இது இந்தியாவின் தொன்மை அறிவு இல்லை என்று உறுதி செய்த பின்னரே, காப்புரிமை வழங்கப்படுகிறது, மஞ்சள், வேப்பமரத்திற்கான காப்புரிமை பிரச்சனைக்குப் பிறகு ஒன்றிய அரசு இதை நிறுவியுள்ளது. ஆனால், இங்கு சில குறிப்பிட்ட சித்த நூல்களை மட்டுமே காப்புரிமைக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனால் பல மருத்துவ அறிவுகளை, பிறர் காப்புரிமை பெறுவதை நம்மால் தடுத்து நிறுத்த முடிவதில்லை. சித்த மருத்துவத்தின் அத்தனை சுவடிகளையும், கையெழுத்துப் பிரதிகளையும் புத்தக வடிவில் பதிப்பித்து, இந்த நிறுவனத்திடம் கொடுத்தால்தான், நம் அறிவை வேறு ஒருவர் திருடுவதை நம்மால் தடுக்க முடியும். இந்தப் பொறுப்பை தமிழக அரசு முன்னின்று செயல்படுத்த வேண்டும்.

குறிப்பிட்ட சில நூல்களை மட்டுமே, சித்த மருத்துவக் கல்லூரி பாடத்திட்டத்தில் வைத்திருப்பதால், இன்னமும் சவால் விட்டு மருத்துவத் தொழில் புரியும் அளவுக்கு இளம் சித்த மருத்துவ மாணவர்களை நாம் தயார் செய்யவில்லையோ என்ற கவலையும் இருக்கிறது. மொத்த சித்த மருத்துவ அறிவையும், கல்லூரி களஞ்சியத்தில் சேர்ப்பிக்க முடியுமானால், அதுதான் சித்த மருத்துவ அறிவை அடுத்த தலைமுறைக்கு கடத்துவதற்கு நாம் செய்யும் மிகப்பெரிய தொண்டாகும். அப்படிச் செய்தால் தான், இன்று நமக்குக் கிடைக்கும் சித்த மருத்துவம் அடுத்த தலைமுறையினருக்கும் கிடைக்கும்.

ஏனெனில், சித்த மருத்துவம் தொடர்பான எந்த முயற்சியும் தமிழகத்தில் இருந்தே தொடங்கப்பட்ட வேண்டும், அப்படிச் செய்து, அழுத்தம் கொடுத்தால்தான், ஒன்றிய அரசு அதன் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து செயல்படும்.

கட்டுரையாளர்: சித்த மருத்துவர்

பெத்ரோ காஸ்தீய்யோ: பெரு நாட்டின் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கான குரல்

குறைந்த வாக்குவித்தியாசத்தில் வென்றபோதிலும், பெருவின் அரசியலில் நிலவும் தேக்கநிலையை மாற்றக்கூடும் என்பதால், இந்த இடதுசாரியின் வெற்றி கவனம்கொள்ளத்தக்கது.

பெரு நாட்டின் புதிய குடியரசுத் தலைவராக 2021 ஜூன் 10 ஆம் தேதி பெத்ரோ காஸ்தீய்யோ என்ற பள்ளி ஆசிரியர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளார். பொலிவியாவின் ஈவா மொராஸெல் போல் பெத்ரோவும் பழங்குடி இனத்தைச் சேர்ந்தவர். இவரது கட்சி “சுதந்திர பெரு” (பெரு லிப்ரே) என்ற இடதுசாரி கட்சி. இத்தேர்தலில் காஸ்தீய்யோ பெற்றது 88,00,486 வாக்குகள். இது வலதுசாரி வேட்பாளர் கீயிகோ ஃபூஜிமோரி பெற்ற வாக்குகளைவிட வெறும் 69,774 வாக்குகள் மட்டுமே அதிகம். காஸ்தீய்யோவுக்கு வாக்குகள் குறைவாகக் கிடைத்ததற்கு ஆளும் வர்க்கமும், அனைத்து வெகுஜன ஊடகங்களும் மேற்கொண்ட பரப்புரை முக்கியக் காரணமாகும்.

“சோசலிசம் கம்யூனிசத்திற்கு இட்டுச் சென்றுவிடும்”, “கம்யூனிசம் என்றால் வறுமை என்று பொருள்” என்பன போன்ற வாசகங்களுடன் பிரமாண்டமான சுவரொட்டிகள் எதிர்க்கட்சியினரால் நாடெங்கும் ஒட்டப்பட்டன. அனைத்து வலதுசாரிகளும் ஒன்றிணைந்து காஸ்தீய்யோவை எதிர்த்தனர். இவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர் இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசு பெற்ற எழுத்தாளர் மரியோ வாரக்காஸ் யோசா. இவர் முன்னாள் சர்வாதிகாரி ஆல்பெர்த்தோ ஃபூஜிமோரியை கடுமையாக எதிர்த்தவர். இப்போது அவரது மகள் கீயிகோ ஃபூஜிமோரியை அவர் ஆதரிப்பது வேடிக்கையாக உள்ளது. “கீயிகோவுக்கு வாக்களிப்பது ஒன்றே ஜனநாயகத்தைக் காக்கும் வழி” என்கிறார் இவர்!

பெருவின் ஆளும் வர்க்கங்கள் காஸ்தீய்யோவின் வெற்றியைக் கண்டு அஞ்சுவதற்கு இரண்டு முக்கிய காரணங்கள் உள்ளன. அவர் முன்வைக்கும் திட்டங்களுக்கு என்னதான் வரையறைகள் உண்டென்றாலும், நாட்டின் செல்வங்களால் யார் பயனடைய வேண்டும் என்ற முக்கியமான கேள்வியை அவர் எழுப்பியுள்ளார். சுரங்கத்துறையில் கிட்டும் கொள்ளை லாபம் ஏன் பன்னாட்டு நிறுவனங்களுக்குச் செல்கிறது என்று கேள்வி எழுப்புகிறார். நாட்டின் உழைக்கும் வர்க்கத்தின், ஏழை மக்களின், மிகவும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் குரலாக இவர் ஒலித்தார். அம்மக்கள் ஒடுக்கும் வர்க்கத்தின் மீது கொண்டுள்ள வெறுப்பிற்கும், கடுஞ்சினத்திற்கும் அரசியல் வடிவம் கொடுத்தார். ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள்

போராட்டத்தில் இறங்கினால் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது என்ற அச்சத்தை ஆளும் வர்க்கத்தினரிடம் ஏற்படுத்தினார். குறைந்த வாக்கு வித்தியாசத்தில் வென்ற போதிலும், பெருவின் அரசியலில் நிலவும் தேக்கநிலையை மாற்றக்கூடும் என்பதால், இந்த இடதுசாரியின் வெற்றி கவனம் கொள்ளத்தக்கது.

விவசாயக் கூலித் தொழிலாளிகளின் மகனாக, காஹாமார்க்கா என்ற வடக்கு ஆண்டீஸ் மலைப் பகுதியிலுள்ள சோத்தா மாகாணத்தில் பிறந்தவர் பெத்ரோ. முதுகலைப் பட்டம் பெற்ற பள்ளி ஆசிரியர். மூன்று லட்சம் முதல் நான்கு லட்சம் வரை உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஆசிரியர் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர். 2017 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற ஆசிரியர் சங்கப் போராட்டத்தின் மூலம் அரசியலுக்கு வந்தவர். தனது தேர்தல் பிரச்சாரத்தை தலைநகர் லிமாவைச் சேர்ந்த படித்த மேல்தட்டு வர்க்கத்தினரிடையே இவர் மேற்கொள்ளவில்லை. மாறாக, உழைக்கும் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த கிராமப்புற ஏழை மக்களிடையே மேற்கொண்டார். பெத்ரோ காஸ்தீயோ புதிய தாராளவாதத்திற்கு பிந்தைய கட்டத்திற்கான திட்டத்தை முன்வைத்து தேர்தல் பரப்புரை செய்தார். அரசே சந்தையை வழிநடத்துவது, அரசின் திட்டமிடல், முக்கியமான துறைகளை தேசியமயமாக்குவது, முற்போக்கான வரித் திட்டமிடலின் மூலம் வரி வசூலை உயர்த்துவது, அந்நிய முதலீட்டில் பெருவின் பயன்களை மறு ஆய்வு செய்வது, பெருவிற்கு லாபத்தை மீட்டுத்தரும் வகையில் கட்டுப்பாடுகளை விதிப்பது ஆகியவை பெத்ரோ முன்வைத்துள்ள வாக்குறுதிகள்.

ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட அயலுறவுக் கொள்கையை பெத்ரோ காஸ்தீயோ அறிவித்துள்ளார். பதவிக்கு வந்தால், முதல் நூறு நாட்களில் சிலவற்றை செய்யப் போவதாக அவர் வாக்களித்துள்ளார். அவை :-

1. நிதி உதவி செய்வதான போர்வையில் உளவு பார்க்கும் வேலையைச் செய்யும் “சர்வதேச வளர்ச்சிக்கான வட அமெரிக்க முகமை” (USAID)யை நாட்டிலிருந்து வெளியேற்றுவது
2. நாட்டிலுள்ள வட அமெரிக்க ராணுவ முகாம்களை மூடுவது.
3. வெனிசுவேலாவின் சோசலிச அரசைக் கவிழ்ப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்ட வலதுசாரிகளின் கூட்டமைப்பான “லிமா”விலிருந்து வெளியேற்றுவது.

காஸ்தீயோவின் சுதந்திர பெரு கட்சியானது, “மார்க்சிய லெனினிய மரியதெகிய” கட்சி என்று தன்னை அடையாளப் படுத்திக் கொள்கிறது. (ஹோசே கார்லோஸ் மரியதெகி பெருவிய மார்க்சியவாதி. பெரு கம்யூனிஸ்டு கட்சியை நிறுவியவர்). வெளிப்படையாக

“கம்யூனிஸ்டு” என்று கூறிக் கொள்ளவில்லை என்றாலும், சோசலிசத்தை - பாட்டாளி வர்க்க அதிகாரத்தை - உயர்த்திப் பிடிக்கிறது. வலுவான சந்தை விதிகளை வரையறுக்கும் புதியதோர் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்குவது, ஏக உரிமை சந்தையை உடைப்பது, இரண்டாம் விவசாய சீர்திருத்தத்தை அமுல்படுத்துவது, பெரு நாட்டுக்கு அதிக லாபம் கிடைக்கும் வகையிலும், தொழிலாளர் உரிமைகளை வலுப்படுத்தும் வகையிலும் பன்னாட்டு நிறுவனங்களுடனான ஒப்பந்தங்களை மாற்றியமைப்பது, முன்னாள் அதிபர் ஆல்பெர்த்தோ ஃபுஜிமோரி உருவாக்கிய அரசியலமைப்புச் சட்டம் ஏற்படுத்தியுள்ள புதிய தாராளவாத பொருளாதார மாதிரியை ஒழிப்பது ஆகியவை சுதந்திர பெரு கட்சியின் திட்டமாகும். அரசுக் கட்டுப்பாடுகளுடன் தனியார் துறையும் மூலதனமும் சேர்ந்து இயங்குகிற புது மாதிரியை உருவாக்குவது இக்கட்சியின் நோக்கமாகும். நாட்டின் இறையாண்மைக்கு அடிப்படையான தேவையான வளங்களைக் கையாளும் கம்பெனிகளை, அந்நியர் பிடியிலிருந்து கைப்பற்றி நாட்டுடைமை ஆக்குவதும் இக்கட்சி முன்வைத்துள்ள மற்றுமோர் வாக்குறுதியாகும்.

இதற்கு முன் 2016 இல் நடந்த தேர்தலின் வரலாறு, இந்தத் தேர்தலின் முக்கியத்துவத்தை மேலும் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள உதவும். 2016 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற குடியரசுத் தலைவருக்கான தேர்தலில் வென்ற பெத்ரோ பாப்லோ குஸ்சின்ஸ்கி-யின் அரசு 2018 மார்ச் மாதம் கவிழ்ந்தது. அவருடைய இடத்தைப் பிடித்த மார்த்தீன் விஸ்கர்ரா, காங்கிரஸ் (நாடாளுமன்றம்) எதிர்ப்பினால் நவம்பரில் பதவியிழந்தார். ஆனால் விஸ்கர்ரா அரசைக் கவிழ்த்ததை எதிர்த்து மக்கள் கிளர்ந்தெழுந்தனர். அதனால் ஆட்சியைப் பிடித்த மேனுவல் மெரினோவின் அரசு ஐந்தே நாட்களில் கவிழ்ந்துவிட்டது. அதன்பின் பதவியேற்றவர் வட அமெரிக்காவில் பொறியியல் உயர்கல்வி பயின்ற ஃபிரான்சிஸ்கோ சாகாஸ்தி. இவர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் காங்கிரஸ் (நாடாளுமன்றம்) வெறும் கொள்ளைக் கூட்டங்களின், மதவாதிகளின், திருடர்களின் கூடாரமாகிவிட்டது. இந்த நால்வரோடு இவர்களுக்கு முன்பு (1990-2000) ஆட்சி செய்த சர்வாதிகாரி ஆல்பெர்த்தோ ஃபுஜிமோரியுடன் சேர்த்து, ஆகமொத்தம் ஐந்து அதிபர்களும் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு சிறை சென்றுள்ளதால், 2021 தேர்தல் பெருமளவு மாற்றத்தைக் கோரிய ஒரு தேர்தலாகியது. எனவே தற்போது பெத்ரோ காஸ்தீயோ என்ற இடதுசாரி தொழிற்சங்கத் தலைவர் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றுள்ளது மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகிறது.

இவரை எதிர்த்துப் போட்டியிட்ட கியிகோ ஃபுஜிமோரி, முன்னாள் சர்வாதிகாரி ஆல்பெர்த்தோ ஃபுஜிமோரியின் மகள்.

1994 முதல் (2000 வரை) பெருவின் “முதல் பெண்மணி”யாக அறிவிக்கப்பட்டபோது கியிகோவுக்கு 19 வயதுதான். காரணம் அவர் தந்தை ஆல்பெர்த்தோ, தன் மனைவி சூசானா ஈகுச்சியின் “முதல் பெண்மணி” பதவியைப் பறித்து, அவரை சிறையில் தள்ளிவிட்டார். ஏனென்றால் அவர் தன் கணவர் செய்த மனித உரிமை மீறல்களைத் தட்டிக் கேட்டார். 1990 ஆம் ஆண்டு பதவியேற்றதிலிருந்து ஆல்பெர்த்தோ, வட அமெரிக்காவும் பன்னாட்டு நிதி நிறுவனங்களும் ஏவியபடி புதிய தாராளவாத திட்டத்தை செயல்படுத்தினார். பொது நிறுவனங்கள் யாவும் தனியார் மயமாக்கப்பட்டன. சந்தை விதிகள் தனியாருக்கு சாதகமாக மாற்றப்பட்டன. சுரங்கத் துறைகளில் அந்நிய முதலீடு பெருமளவு ஊக்குவிக்கப்பட்டது. 1992இல் தானே அரசங்கேற்றிய கலகத்தின் பின்பு, 1979 ஆம் ஆண்டு அமுலுக்கு வந்த அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை ஆல்பெர்த்தோ மாற்றிவிட்டார். காங்கிரசையும் நீதித்துறையையும் கலைத்துவிட்டு, ஊழல் மலிந்த ஆதிக்க வெறிகொண்ட ஆட்சியை நடத்தினார். இவர் அதிபராக இருந்த காலத்தில் பல்லாயிரக் கணக்கானோர் கொல்லப்பட்டனர். லட்சக்கணக்கான பழங்குடியினப் பெண்களுக்கு கட்டாயக் கருத்தடை செய்யப்பட்டது. “இந்தியப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வு” என்று இதனை ஆல்பெர்த்தோ கேலியாக, அலட்சியமாகக் குறிப்பிட்டார். இப்போது ஆல்பெர்த்தோ சிறையில் இருக்கிறார்.

2000மாவது ஆண்டில் ஆட்சி மாற்றம் ஏற்பட்டு 2001 முதல் 2006 வரை அலெஹாந்திரோ தொலேதோ அதிபராக இருந்தார். இவரது ஆட்சியில் ஒரு சில ஜனநாயக சீர்திருத்தங்கள் நடைபெற்ற போதும், புதிய தாராளவாத பொருளாதாரத்தில் எந்த மாற்றமும் இல்லை. 2006 முதல் 2011 வரை அதிபராக இருந்த கார்சியா ஆட்சியிலும் மாற்றங்கள் நேரவில்லை.

2011 ஆம் ஆண்டும் 2016 ஆம் ஆண்டும் நடைபெற்ற இரு தேர்தல் களிலும் கியிகோ ல்பூஜிமோரி அதிபர் வேட்பாளராகப் போட்டி

யிட்டுத் தோல்வியடைந்தார். 2011 முதல் 2016 வரை ஆட்சியிலிருந்த அதிபர் ஓய்யாந்தா ஊமாலா, புதிய தாராள வாதத்திற்கு எதிராக செயல்படப் போவதாக வாக்களித்து விட்டு பதவிக்கு வந்ததும் வாக்குறுதியைக் கைவிட்டு விட்டார்.

கியிகோ ல்பூஜிமோரி யின் தந்தை மட்டும் ஊழல் பேர்வழி இல்லை. கியிகோவும் 2011, 2016 ஆகிய இரு தேர்தல்களின் போதும் சட்டத்திற்குப் புறம்பாக பெரும் பணம் “நன்கொடையாக” பெற்றுள்ளார். போதைப் பொருள் கடத்தல் மூலம் எக்கச்சக்கமான பணம் சம்பாதித்துள்ளார். 2011 முதல் சிறையில் இருந்த கியிகோ, 2020 ஏப்ரலில் கொரோனா தொற்று காரணமாக நிபந்தனைகளுடன் விடுவிக்கப்பட்டார். தற்போதும் தேர்தலில் தோற்றுவிட்ட அவருக்கு, அவர் மீதுள்ள குற்றச்சாட்டுகளுக்காக சட்டப்படி 31 ஆண்டு சிறை தண்டனை கிடைக்கும்.

பெருவின் உயர் வர்க்க அரசியல்வாதிகளும் இந்நாட்டின் கால்பந்தாட்டக் குழுவும் “கம்யூனிசத்திலிருந்து பெருவைக் காக்க” தமது ஆதரவை கியிகோவுக்கு அளித்தனர். ஆனால் கியிகோ தேர்தலில் தோற்றுப் போனதால் வெறுப்படைந்த அவர்கள், தேர்தலில் முறைகேடுகள் நடைபெற்றதாக கூறிவருகின்றனர்! தொலைக்காட்சி நடிகையும் மாடல் அழகியுமான அலெஹாந்திரோ பெய்கோர்ரியா, பெருவின் ஆட்சியை ராணுவம் கைப்பற்ற வேண்டுமென கூறியிருக்கிறார்!

வளமிக்க பெரு நாட்டில் ஏழை ஒருவர் கூட இருக்கக் கூடாது என்ற நிலை ஏற்பட வேண்டுமானால், கனிமச் சுரங்கங்கள் கார்பரேட்டுகளிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்டு தேசியமயமாக்கப்பட வேண்டும். பெரு முதலாளிகளின் சொத்தும், நிலங்களும், பெருவிய வணிகக் கூட்டமைப்பின் ஆளுகையில் உள்ள வங்கிகளும் அரசுடைமை ஆக்கப்பட வேண்டும். இதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்பதை பெருவிய மார்க்சியர்கள் மக்களுக்கு எடுத்துரைக்க வேண்டும்.

லத்தீன் அமெரிக்காவில் மீண்டும் புரட்சிகர அலை வீசுகிறது. பெரு கம்யூனிஸ்டு கட்சியைத் தொடங்கிய மரியதெகியின் உண்மையான வாரிசாக பெத்ரோ காஸ்தீய்யோ உருவெடுத்துள்ளார். “லத்தீன் அமெரிக்கப் புரட்சி என்பது உலகப் புரட்சிக்கான தொடக்கமாக இருக்கும்; அது தெளிவான, எளிதான சோசலிசப் புரட்சியாக இருக்கும்” என்று மரியதெகி கூறியது இன்று நனவாகும் நிலை உருவாகியுள்ளது. சிலே, பிரேசில், அர்கெந்தினா ஆகிய நாடுகளில் விரைவில் தேர்தல் நடக்கவுள்ளது. இந்தப் புதிய அலையின் போக்கைப் பொருத்திருந்துதான் பார்க்க வேண்டும்.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர், மொழிபெயர்ப்பாளர்

குன்றத்தில் ஒளிரும் நீதி

இத்தீர்ப்பைப் படித்து முடித்தபோது அறிஞர் ஐராவதம் மகாதேவன் என் நினைவுக்கு வந்தார். மலைகளும் குன்றுகளும் அழிவதால் தமிழனின் வீராந்த வரலாறும் நாகரிகமும் பண்பாடும் அபூர்வச் சொற்களும் காலத்தைச் சொல்லும் லிபி வடிவங்களும் கல்வெட்டுகளும் ஓவியங்களும் சிற்பங்களும் சேர்ந்தே அழிகின்றன என்று அவர் கண்கள் தழுதழுத்தது என்றைக்கும் என்னால் மறக்க முடியாதது.

சில மாதங்களாகவே செய்திகள் எல்லாமே ஒரே கொரோனாமயம். பெரும்பாலும் அதிர்ச்சிகளை, பீதிகளை, பரபரப்புகளை விற்கும் தொலைக்காட்சி அலைவரிசைகளின் செய்திகளைப் பார்க்கும்போது மிகுந்த அயர்ச்சியே ஏற்படுகிறது. ஆனாலும் சிலவற்றைத் தெரிந்துகொள்ள இந்தச் செய்திகளை பார்த்துத் தொலைக்காமலும் இருக்க முடியவில்லை. வச்ச வாழவும் முடியல; வேண்டாம்ன்னு போகவும் வழியில்ல என்கிற கதைதான்.

மூக்கிலும் வாயிலும் பிளாஸ்டிக் குச்சு விடும் காட்சிகளை மறுபடி மறுபடி குளோசப்பில் காட்டி அந்த கொரோனா செய்திகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். பரம பிதாவே, இந்த அண்மைக் காட்சிகள் தரும் அவஸ்தைகள் இல்லாமல் இந்தச் செய்திகளை எல்லாம் இவர்களால் சொல்லவே முடியாதா என்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தபோது, அந்தச் செய்தி வெள்ளத்தின் நடுவே குன்றுகளை அழிக்கக் கூடாது என்று நீதிபதி ஜி.ஆர்.சுவாமிநாதன் வழங்கிய சுற்றுச்சூழல் சார்ந்த மிக முக்கியமான தீர்ப்பு பற்றிய செய்தி

(2. 6. 2021, புதன் கிழமை) சுருக்கமாய்ச் சட்டெனக் கடந்ததைக் கண்ணுற்றேன். மதுரை உயர் நீதிமன்றம் அளித்த அந்தத் தீர்ப்பின் முழு விவரத்தைப் பிறகு தெரிந்துகொண்டேன். நான் இசை மாணவன் என்பதால் அந்தத் தீர்ப்பு உடனடியாக என்னை ஈர்த்துக்கொண்டுவட்டது.

பத்து நிமிடம் ஒலிக்கும் ஒரு கர்னாடக இசைப் பாடலைக் கேட்டுவிட்டுத் தனது தீர்ப்பை எழுதத் தொடங்கியதாக அதில் நீதிபதி குறிப்பிட்டிருந்தார்.

இசைத் துறையில் தொடர்ந்து பல பரீட்சார்த்த முயற்சிகளைச் செய்துவரும் டி.எம். கிருஷ்ணா சமூக விழிப்புணர்வுக்காகப் பாடிய 'பொறம்போக்கு' என்று தொடங்கும் பாடல் அது. ஆனந்தபைரவி, பேகடா, ஹமீர்கல்யாணி, தேவகந்தாரி, சாலகபைரவி, சிந்துபைரவி இப்படி ஆறு ராகங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவற்றைச் சரியான சேர்மானத்தில் ராகமாலிகையாக்கிப் பாடியிருப்பார். சிட்டை ஸ்வரங்களோடும் ஸ்வரப் பிரஸ்தாபமாகவும் ராகங்களை நிர்ணயம் செய்தும் சமூக அக்கறையோடு பாடப்பட்ட அந்தப் பாடல் தமிழ் ராக இசைப் பாடகர் கேபேர் வாசுகி எழுதியது. நீதிபதி ஏன் அந்தப் பாடலைச் சொன்னார்? காரணமிருக்கிறது. யூ டியூபின் கீழ்க்காணும் சுட்டியில் போய் அதைப் பாருங்கள் தெரியும். (<https://www.youtube.com/watch?v=82jFyeV5AHM>)

விருதுநகர் மாவட்டம் ராஜபாளையம் அருகே அயன் கொல்லங்கொண்டான் கிராமத்தில் முப்பது மீட்டர் உயரம் கொண்ட திருப்பணி மலைக்குன்று என்று அழைக்கப்படும் ஒரு குன்று இருக்கிறது. விவசாய நிலங்களுக்கு நடுவே ஒரு குவிமாடம் போல அது அமைந்துள்ளது. தமிழகம் முழுவதும் இருந்த நூற்றுக்கணக்கான மலைகளும் குன்றுகளும் சமூக, சுற்றுச்சூழல் பிரக்ஞையும் அடிப்படை அறிவுமற்று, அறமற்ற மனிதர்களின்

அதீத சுய ஆதாய வேட்கையில் “குவாரி” என்ற பெயரில் ஏற்கெனவே அழிக்கப்பட்டுவிட்டன. எஞ்சிய இன்ன பிறவற்றையும் உடைத்தெடுக்கும் வேலைகள் ஆங்காங்கே இப்போதும் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன.

திருப்பணி மலைக்குன்றும் அப்படியொரு குத்தகைதாரரிடம் சிக்கிக்கொண்டது. ப்ளூ மெட்டல் ஜல்லிக்காக ஒரு குன்று தொடர்ந்து தகர்க்கப்பட்டுவந்துள்ளது. குத்தகைதாரர் அனுமதி விதிகளை மீறிச் செயல்படுவதாகவும் அதற்குத் தடை விதிக்க வேண்டும் என்றும் கோரி அக்கிராமத்தைச் சேர்ந்த இரு சகோதரர்கள் தனித்தனியாக உயர் நீதிமன்றத்தை நாடினர். சக்தி வாய்ந்த வெடிமருந்துகள் வைத்துப் பாறைகள் தகர்க்கப்படுவதால், அருகில் பணிபுரியும் விவசாயிகளுக்கும் அவர்களது விளைநிலங்களுக்கும் கேடு நிகழ்கிறது. மிகுதியான தூசி எழுவதால் காற்று மாசுபடுகிறது. அருகில் உள்ள நீராதாரங்களிலும் குத்தகைதாரர் அத்துமீறி நுழைகிறார். கிராம மக்கள் வழக்கமாகப் பயன்படுத்தும் பாதையை அவர் தடுக்கிறார் என்பவை மனுதாரர்கள் முன்வைத்திருக்கும் வாதங்கள். ஊராட்சியில் மேற்படி குவாரியை மூடுவதற்கு ஆதரவாகத் தீர்மானம் நிறைவேற்றியும் எந்தப் பலனும் இல்லை. வாய்ப்பந்தல் அரசியல்வாதிகளும் கைதேர்ந்த அதிகாரிகளும் பணவெறி பிடித்த வியாபாரிகளும் கூட்டு சேர்ந்து தேசமெங்கும் திருப்பணிகள் செய்கையில் நாமெல்லாம் வெறும் அற்பப் பிரஜைகள்தானே. அந்த அதிகாரிகள் சொன்ன பதிலைக் கேட்டதும் எனக்கு நடிகர்கள் வடிவேலும் சிங்கம் முத்தும் ‘ஈரநிலம்’ படத்தில் பேசி நடித்த வசனம் நினைவுக்கு வந்தது. அதை ஒரு பத்திக்குப் பிறகு சொல்கிறேன்.

குத்தகைக்குத் தந்த அரசு நிர்வாகம், அது ஒரு புறம்போக்கு நிலம், வறண்ட பூமி. தமிழ்நாடு சிறு கனிமச் சலுகை விதிகள் மற்றும் 1959இல் சொல்லப்பட்ட சட்ட நிபந்தனைகள் அனைத்தும் அதில் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது என்று எதிர்வாதம் செய்துள்ளது. அங்கீகரிக்கப்பட்ட சுரங்கத் திட்டம், மாவட்ட அளவிலான சுற்றுச்சூழல் பாதிப்பு மதிப்பீட்டிற்கான அதிகாரியின் அனுமதி, தமிழ்நாடு மாசுக் கட்டுப்பாட்டு வாரியத்திடம் பெற்ற ஒப்புதல் அனுமதி ஆகியவற்றைச் சமர்ப்பித்து கல்குவாரி அமைந்துள்ள இடத்தில் எந்தச் சட்டரீதியான மீறலும் இல்லை என்று வாதிட்டுள்ளது. ஆஹா. எல்லாவற்றையும் ஆவணங்களாலேயே அடிப்பவர்கள் அல்லவா அவர்கள்.

சாணைபிடிப்பவராக வரும் வடிவேலுவிடம் மனநிலை பிழன்ற பாத்திரமாக வரும் சிங்கமுத்து சொல்லும் இந்த வசனம் எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. “மழைத்தண்ணியே இல்லாம மழுங்கிப்போய் மட்ட மல்லாக்க கிடக்குதே. அந்த மலைய நீ சாணை பிடிக்கணும். அந்த மலைய ரெண்டு

துண்டா பொளந்து மான்கொம்பு மாரி சிறுசா சீவி என் கைல சின்னதாக்கி குடுக்கிற” என்று அவருக்குத் தரப்பட்ட விளையாட்டுச் சாமானாகச் சொல்லி அதைக் கேட்பார். இப்படிக்கேட்டால் காலங்காலமாய்க் கொடுத்தவர்கள், இன்னமும் கொடுத்துவருபவர்கள்தானே நம்முடைய அரசியல்வாதிகள். அந்தப் புண்ணியவான்களுக்கு எத்தனையோ பல லட்சம் ஆண்டுகளில் தானாய் உருவான மலையை உடைப்பதா ஒரு பெரிய காரியம்.

மனுதாரர்களின் வாதங்களை ஏற்றுக்கொண்ட நீதிமன்றம் குவாரி பணிகளை உடனே நிறுத்துமாறு உத்தரவிட்டுள்ளது. வழக்கு தொடர்பான நிலமானது உபயோகமற்ற புறம்போக்கு நிலம், எனவே அதைப் பயன்படுத்துவதால் யாருக்கும் எந்தப் பாதிப்பும் வராது என்ற புளித்துப்போன வாதத்தை நீதிமன்றம் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டது. “புறம்போக்கு நிலம் என்பதாலேயே அதைத் தனியாரின் சுரண்டலுக்கு அரசு எடுத்துக் கொடுத்துவிட முடியாது. இயற்கையின் பரந்துபட்ட விஸ்தீரண வழிகள் விவரிக்க முடியாதவை. சுனாமி பேரலை நம்மைத் தாக்கிய பிறகுதான், சதுப்பு நிலக் காடுகள் எந்த அளவுக்குப் பேரலையின் தாக்கத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு அழிவைக் குறைத்தன என்பதே நமக்குத் தெரியவந்தது” என்று அதற்கான விளக்கத்தையும் நீதிமன்றம் அளித்துள்ளது.

சுரங்கங்கள், காடுகள், மலைகள், குன்றுகள், மற்றும் ஆறுகள் ஆகிய எல்லாம் இயற்கையின் அருங்கொடைகள், அவற்றை எதிர்காலச் சந்ததியினருக்காகப் பாதுகாப்பதென்பது அரசின் கடமை. தலைமுறைகளுக்கிடையிலான இந்த இயற்கைச் சமத்துவம் குறித்து ஏராளமான தீர்ப்புகளில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதே சமயத்தில், தற்போதைய தலைமுறைக்கு இழைக்கப்படும் தீங்கைப் பார்க்காமல் இருக்க முடியாது. சுரண்டலின் பயன் அனைவருக்கும் சமமாகப் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகிறது என்கிற தந்திரச் சூதான சமாதானத்தை ஏற்க இயலாது. சொற்ப விழுக்காட்டினர் பலன்களை ஆக்கிரமித்து அனுபவிக்கையில், அதன் சுமை சகலரின் மேலும் விழுகிறது என்றெல்லாம் மனச்சான்றின் நீர்மம் ததும்பச் சொல்லப்பட்ட இந்தச் செவ்வியல் தீர்ப்பு “சட்டம் ஒரு இருட்டறை” என்றெல்லாம் இனியும் சொல்லிக்கொண்டிருக்க முடியாது என்ற நம்பிக்கையை விதைத்தது. எல்லாவற்றையும்விட இந்தத் தீர்ப்பின் தொடக்க வாசகங்கள்தான் ஒரு இலக்கியவாதியான என்னை வசப்படுத்திக்கொண்டன. ஒரு கவிதையைப் போலத் தொடங்குகிறது நீதிபதி ஜி.ஆர். சுவாமிநாதனின் தீர்ப்பு.

“இப்போது நான் பேச வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது. இல்லையெனில் நானும் மௌனக்

கதாபாத்திரங்களில் ஒருவனாகிவிடுவேன். ஒவ்வொரு நீதிமன்றத் தீர்ப்பும் சட்டம் மற்றும் தர்க்க ரீதியாகப் பார்க்கப்பட வேண்டும் என்பதில் நான் தெளிவாக இருக்கிறேன். ஆனால் நீதிபதி என்பவர் நம்மைச் சுற்றி என்ன நடந்துகொண்டிருக்கிறது என்கிற விழிப்புணர்வோடும் இருக்க வேண்டும். நமது உள்ளுணர்வால் அதன் சமிக்ஞைகளைக் கண்டறிய வேண்டும்.”

எம். சி. மேத்தா வழக்கு உள்ளிட்ட உச்ச நீதிமன்றத்தின் முக்கியத் தீர்ப்புகளையும் ஸ்டாக்ஹோம் பிரகடனத்தின் வாசகங்களையும் தனது தீர்ப்பில் மேற்கோள் காட்டியுள்ள நீதிபதி மேலும் இந்தத் தீர்ப்பினை வாசிக்கும் முன்பாகத் தான் டி.எம். கிருஷ்ணாவின் பாடலைக் கேட்டதைக் குறிப்பிட்டதோடு மட்டுமல்லாமல், நீர்நிலைகளில் அத்துமீறல்கள் நிகழ்கிறபோது பட்டாக்கள் வழங்குவதன் மூலம் அவற்றை நெறிப்படுத்தலாம். ஆனால், இயற்கை அதை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை என்கிற சூழலியலாளர் நித்யானந்த ஜெயராமனின் வார்த்தைகளையும் எண்ணிப் பார்க்கிறேன் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்’ என்ற வள்ளுவனின் குறளையும் நினைவூட்டியுள்ள நீதிபதி, “திருக்குறள் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக இயற்றப்பட்டது. மனிதன் மட்டும் தொடர்ந்து எந்தவித இடைவெளியும் இல்லாமல் அவனது கொள்ளையடிக்கும் நடவடிக்கையைத் தொடர்வதால், இயற்கையின் தன் பொறுமையை இழக்கிறான். எல்லை மீறல் என்பது ஒரு அளவை மீறுகிறபோது இயற்கையின் எதிர்வினை தாள முடியாதாகிறது. எனவே இப்போது இவற்றைத் திருத்தம் செய்ய வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது, இல்லையெனில் ஒருபோதும் இவற்றைச் சரி செய்ய இயலாமல் போய்விடும்” என்றெல்லாம் எழுதிச் செல்கிறார்.

இத்தீர்ப்பைப் படித்து முடித்தபோது அறிஞர் ஐராவதம் மகாதேவன் என் நினைவுக்கு வந்தார். மலைகளும் குன்றுகளும் அழிவதால் தமிழனின் வீறார்ந்த வரலாறும் நாகரிகமும் பண்பாடும் அபூர்வச் சொற்களும் காலத்தைச் சொல்லும் லிபி வடிவங்களும் கல்வெட்டுகளும் ஓவியங்களும் சிற்பங்களும் சேர்ந்தே அழிகின்றன என்று அவர் கண்கள் தழுதழுத்தது என்றைக்கும் என்னால் மறக்க முடியாதது.

ஜி. முருகனின் ‘மரம்’ நாவலிலிருந்து இரண்டு பத்திகளை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

“ஐந்தாறு வருஷத்துக்கு முன்ன இங்கிருந்த சில மலைங்க திடீர்ன்னு காணாம போயிருக்கு. அந்த இடத்தைப் பார்க்கும்போது ஏதோ நம்ம வீட்டுப் பொருளைத் திருட்டு கொடுத்திட்ட மாதிரி மனசு பகிருன்னு இருக்கு. பாறைங்கள தோண்டி எடுத்துட்டு அதை குதறிப் போட்டுட்டுப் போ

யிட்டறாங்க. கழுகுங்க சாப்பிட்டுட்டு விட்டுட்டுப் போன எலும்புங்க மாதிரி மிச்சசொச்சம்தான் அங்க கிடக்கு...”

“வெடி வச்சி தகர்த்தாலும், உடைத்தாலும், பாறைகள் எதுவுமே சொல்றதில்லை. ஒரு துறவி மாதிரி அமைதியா பார்த்துக்கிட்டு இருக்கு. மனுசங்களுக்கும் அது பாறைதானே என்கிற எளக்காரம். இவ்வளவு இருக்கே எடுத்துகிட்டா என்னன்னு நினைக்கிறான். அரசாங்கமும் அனுமதி கொடுத்துடுத்து. ஒடைச்சி ஒடைச்சி லாரி லாரியா போய்கிட்டே இருக்கு. வீடு வீடா வளர்ந்துகிட்டே இருக்கு. இதெல்லாம் எங்க போய் முடியும்? இன்னும் இருபது முப்பது வருஷம் கழிச்சிப் பார்த்தா எவ்வளவு பாறைங்க மிச்சமிருக்கும்? எத்தனை மலைங்க மிச்சமிருக்கும்? மனுஷங்க பிள்ளை பெத்துக்கற மாதிரி பாறைங்க பெத்துக்கறதில்லை. ஒரு மரத்த நட்டு வளர்த்துக்கிற மாதிரி பாறையை நட்டு வளர்த்துக்க முடியாது. பிறகு என்ன ஆகும்...?”

மலைகளுடனான நமது பந்தம் ஆழமானது. இன்றும் கூட நம் கிராமங்களில் குழந்தைகளுக்கு மலைச்சாமி என்று பெயர்கள் சூட்டப்படுகின்றன. நம் குன்றுகளும் மலைகளும் நாட்டார் பாடல்களில் பலபடப் பாராட்டப்பட்டவை. மலைபடுகடாம் என்ற நூலைக் கொண்டவர்கள் நாம். குறிஞ்சிப் பண் பேசாத மலையின் சிறப்பா. திருமங்கை ஆழ்வார் போன்ற ஆழ்வார்களாலும் சம்பந்தர் அப்பர் போன்ற நாயன்மார்களாலும் சிறப்பாகப் பாடப்பட்ட மலைகளும் குன்றுகளும் எவ்வளவு. பாரதியின் ‘நீள் கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம்’, பாரதிதாசனின் ‘மாலை வானும் குன்றமும்’ என்று இப்படி எத்தனையோ பாடல் வரிகள் என் நினைவில் ஒளிர்கின்றன. இவை எல்லாம் அறிந்தோ அறியாமலோ குன்றையும் மலையையும் பாரதிபோல் தன் சக உயிரென மதிக்கும் த்வனியில் அபூர்வத் தீர்ப்பெழுதியிருக்கிறார் நீதிபதி.

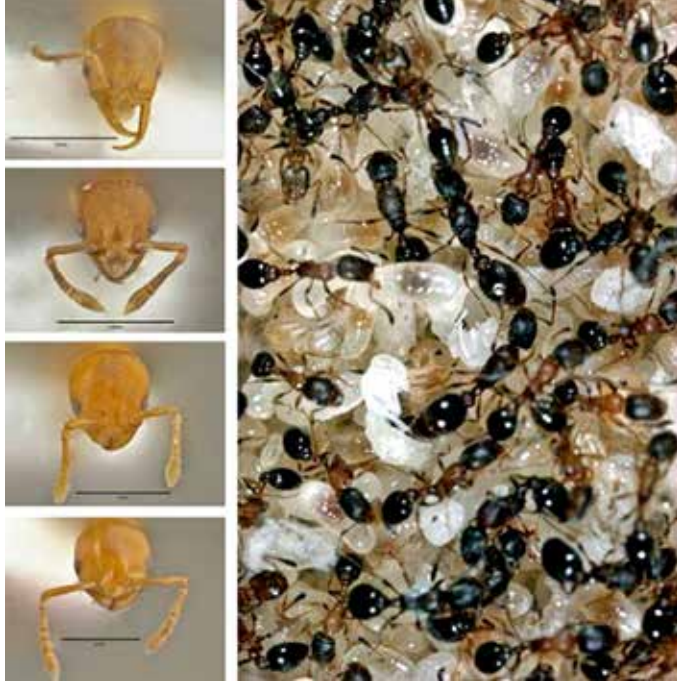
சூழலோடு ஒத்திசையும் வாழ்வு குறித்த சிந்தனையும் தமிழிலக்கியம் உருவாக்கிய கவிதைகளும் தமிழ் இசை தந்த பாடல்களும் இயற்கை தொடர்பான நம் அழகியல் அனுபவங்களும் இனி வீண்போகாது என்கிற நம்பிக்கையை விதைக்கிறது தீர்ப்பு. நெருக்கடி மிகும்போது இயற்கையே சிலிர்த்தெழுந்து தன்னைக் காத்துக்கொள்ளப் பல விதமாய் விழையும் என்ற செய்தி இந்த ஆண்டின் சுற்றுச்சூழல் தினத்தில் தென்படும் நற்சுருளம்.

குறிப்பு: ஜூன் - 5 : உலக சுற்றுச்சூழல் தினத்தையொட்டி 6. 6. 2021 ஞாயிற்றுக்கிழமை தமிழ் இந்து நடுப்பக்கத்தில் வெளியான கட்டுரையின் விரிவாக்க வடிவம்.

கட்டுரையாளர், கவிஞர், ஆவணப்பட இயக்குநர்.

எறும்புகள் இனப்பெருக்கத்தில் கலப்புறவுக்காகக் கடத்தப்படும் கன்னிராணிகளின் கதை

(Ruled become rulers)

கார்டியோகொண்டிலா
எலிகன்ஸ்'
(*Cardiocondyla elegans*)
எறும்பு இனத்தில்
மட்டும்தான், ராணி
எறும்புடன், வேறு
குடியிருப்புகளைச்
சேர்ந்த ஆண் எறும்புகள்
உறவுகொள்வதற்கு,
மூன்றாவதாக
வேலைக்கார எறும்புகள்
துணைசெய்கின்றன
என்று ஆய்வாளர்கள்
தெரிவிக்கின்றனர்
(third party helping ants
for mating).
இப்படிப்பட்ட
கலப்புறவுகள் என்பதே,
மரபணுவைப் பரவலாக்கி
(gene diversity)
அதன்மூலம், அந்த
எறும்பு இனத்தின்
இருத்தலைத் (survival)
தக்கவைத்துக்கொள்வதே
ஆகும்.

இயற்பியல் மையக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில், முதலில் பூமி தோன்றியது. அதன்பிறகு, பூமியில் உயிர்கள் தோன்றின. அப்படித்தோன்றிய உயிர்கள் இன்று வரையிலும் நிலைபெற்றிருப்பதற்கு, 'இனப்பெருக்கம்' காரணம். இனப்பெருக்கத்திற்கு அடிப்படையாக அமைவது 'ஆண்-பெண்' உறவு.

தாவரங்கள், விலங்குகள், மனிதர்கள் ஆகிய அனைத்து உயிரினங்களிலும், ஆண், பெண் இனங்கள் உண்டு. ஆண்-பெண் உறவு கொள்வதன்வழியே, ஆணின் விந்தணு, பெண்ணின் கருப்பையை அடைந்து, இனப்பெருக்கம் நடைபெறுகிறது. விலங்குகளுக்கும், மனிதர்களுக்கும் இது பொதுவானது.

தாவரங்களில், ஆண்-மகரந்தம், பெண்- சூல்பையில் விழும்போது, சூலுற்று, பிஞ்சாகி, காய்த்து, கனிந்து, வித்துகள் உருவாகி, இனப்பெருக்கம் நடைபெறுகிறது. ஒரு தாவரத்தில் உள்ள மகரந்தம், அதே தாவரத்தின் சூலுறுப்பை அடையுமானால், அது 'தன் மகரந்தச் சேர்க்கை' ஒரு தாவரத்தின் மகரந்தம், மற்றொரு தாவரத்தின் சூலுறுப்பில் சென்று சேருமானால், அது 'அயல் மகரந்தச் சேர்க்கை'

அயல் மகரந்தச் சேர்க்கையில்தான், வலுவான வித்துகள் உருவாகி, சிறப்பான இனப்பெருக்கம் நிகழ்கிறது. அயல் மகரந்தச் சேர்க்கையை ஊக்குவிப்பதற்காகவே, மலர்களுக்கு மணமும், கண்ணைக்கவரும் வண்ணங்களும், பூந்தேனும் படைக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றால் ஈர்க்கப்படும் வண்ணத்துப் பூச்சிகள், தேனீக்கள் போன்றவற்றால், அயல் மகரந்தச் சேர்க்கை நடைபெறுகிறது. அயல் மகரந்தச் சேர்க்கைக்கு, பறவைகளும், விலங்குகளும் கூட உதவுவது உண்டு.

விலங்குகளிலும், பெண் இனம், தனது உறுதியான சந்ததியைப் பெருக்குவதற்கு, வலுமிகுந்த ஆண் இணையையே தெரிவு செய்கிறது.

தாய்வழிச் சமூகமாக மனிதர்கள் வாழ்ந்த காலங்களில், பெண்களும் இப்படித்தான் தனக்குப்பிடித்த வலுவான ஆணைத் தெரிவுசெய்து, உறவுகொண்டு, அனைத்துச் சூழலையும் எதிர்கொள்ளும் பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்திருக்கிறார்கள்.

எறும்புகள்:

பூமியில், 12,000 க்கும் மேற்பட்ட எறும்பு வகைகள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. அவை, குடியிருப்புகளை (ant colonies) ஏற்படுத்திக்கொண்டு சேர்ந்து வாழ்கின்றன. பூமியெங்கும் எறும்புகள் காணப்பட்டாலும், வெப்பமண்டலங்களில் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. எறும்புக் குடியிருப்புகளில், சிலநூறு எறும்புகள் வாழும் சிறிய குடியிருப்புகள் முதல், சில கிலோமீட்டர் பரப்பில் அமைந்திருக்கும் பல மில்லியன் எறும்புகள் வாழும் மாபெரும் குடியிருப்புகள் (super ant colony) வரையிலானவையும் உண்டு. 2மி.மீ முதல் 25 மி.மீ. வரையிலும் அளவுகொண்ட எறும்புகள், மஞ்சள், சிவப்பு, கருப்பு, பழுப்பு நிறங்களில் பொதுவாகக் காணப்படுகின்றன.

எறும்புகளின் இனப்பெருக்கம்:

ஒரு எறும்புக் குடியிருப்பில் உள்ள ராணி எறும்புகளின் ஒரே வேலை இனப்பெருக்கம் செய்வதுதான். அதற்கென்றே, இளவரசர் ஆண் எறும்புகளும் (Drones) குடியிருப்புகளில் உள்ளன. இறகு முளைத்த ராணி மற்றும் இளவரசர் எறும்புகள், இனப்பெருக்கக் காலத்தில், குடியிருப்பைவிட்டுப் பறந்து வெளியேறுகின்றன. தன் குடியிருப்பைச் சேர்ந்த ஆண் எறும்புகளுடன் உறவுகொள்ளலைத் தவிர்ப்பதற்காக, ராணி எறும்புகள் மிகவேகமாகப் பறக்கின்றன. அப்படிப் பறக்கும்போது, மற்ற குடியிருப்புகளில் உள்ள இளவரசர் எறும்புகள் ராணி எறும்புகளுடன் 'கலப்புறவு' கொள்வதுண்டு. இப்படிப்பட்ட எறும்புகளின் பறத்தல், 'உறவுப்பறத்தல்' (nuptial flights) எனப்படுகிறது.

ஒருமணி நேரத்திற்குள்ளாக, பல்லாயிரக்கணக்கிலான, ஆண் எறும்புகளும், பெண் எறும்புகளும் வானில் பறந்து, உறவுக்கேற்ற இணையை, மற்ற குடியிருப்புகளில் தேடுகின்றன. அப்படிப் பறக்கும்போதும், தரைக்கு வந்த பிறகும் பறவைகள், தவளைகள், சிலந்திகள், வண்டுகள், பூரான்கள் போன்றவற்றால் வேட்டையாடப்படுவதுண்டு. எனவே பல்லாயிரக்கணக்கில் பறந்தாலும், கடைசியாக ஒன்றிரண்டு எறும்புகள் மட்டுமே தப்பிப்பிழைத்து உறவுகொள்ளும் நிலை ஏற்பட்டுவிடுகிறது. ஆண் எறும்புகளைப் பொறுத்தவரையிலும், உறவுக்குப் பிறகு அவை உயிர்வாழ்வதில்லை. உறவுக்குப் பிறகு, ஆண், பெண் எறும்புகள்

இறகுகளை உதிர்த்துவிடுகின்றன. உறவுகொண்ட பெண் எறும்பு உயிர்வாழாமானால், தரையில் குழிதோண்டி, முட்டையிட்டு, தனித்துநின்று தனது குடியிருப்பை உருவாக்கிவிடுகிறது.

பிறக்கும் எறும்புக் குஞ்சுகள் ஆண் அல்லது பெண் என்பதை, ராணி எறும்பே முடிவுசெய்கிறது. கருவுற்ற கருமுட்டைகள் (fertilized eggs) இறகுமுளைக்கும் கருவுறும் தகுதிகொண்ட ராணி எறும்புகளாக அல்லது இறகு இல்லாதப் பெண் வேலைக்கார எறும்புகளாக உருப்பெறும். கருவுறாத (Unfertilized eggs) இறகுமுளைக்கும் ஆண் எறும்புகளாக உருப்பெறும். அவை வேலை எதுவும் செய்யாது. அவற்றின் ஒரே வேலை, இளம் கன்னி ராணிகளுடன் (virgin queens) உறவுகொண்டு, இனப்பெருக்கம் செய்வதே ஆகும்.

ராணி எறும்பு, ஒருமுறை மட்டுமே உறவுகொள்ளும். அந்த ஒருமுறையில், பல ஆண் எறும்புகளுடன் உறவுகொள்வதுண்டு. அந்த உறவுகளின்போது, ஆண் எறும்புகளின் விந்துக்களை, தனது வயிற்றுக்கு அருகில் உள்ள ஒரு பையில் (spermatheca) வைத்து பூட்டி வைத்துவிடும். தேவைப்படும்போது, அந்தப்பையில் உள்ள வால்வைத் (valve) திறந்து தேவையான அளவு விந்தை எடுத்து, தனது கருமுட்டைகளுடன் சேர்த்து இனப்பெருக்கம் செய்யும். இப்படியே பல ஆண்டுகள் வரையிலும் இனப்பெருக்கம் செய்வதுண்டு.

ராணி எறும்பு, வேலைக்கார எறும்புகளைவிட நீண்ட காலம் வாழக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஐரோப்பாவின் சோதனைக்கூடம் ஒன்றில் கண்காணிக்கப்பட்டுவந்த ஒரு ராணி எறும்பு (queen ant in captivity) 29 ஆண்டுகள் உயிர் வாழ்ந்திருக்கிறது. தென் அமெரிக்காவில் இலைவெட்டும் எறும்பு (leafcutter ant) இனத்தில் ஒரு ராணி எறும்பு 14 ஆண்டுகளில், 150 மில்லியன் வேலைக்கார எறும்புகளை உற்பத்திசெய்திருக்கிறது.

கலப்புறவுக்காகக் கடத்தப்படும் கன்னிராணிகள்:

எறும்புக் குடும்பத்தில், உணவு தேடுவது, உணவு தயாரிப்பது, குஞ்சுகளைப் பராமரிப்பது, குடியிருப்பைப் பராமரிப்பது என்று பலவிதமான வேலைகளை, வேலைக்கார எறும்புகள் (worker ants) செய்கின்றன. என்றாலும், மத்தியதரைக்கூடல் பகுதியில் வசிக்கும் 'கார்டியோகொண்டிலா எலிகன்ஸ்' (Cardiocondyla elegans) என்னும் எறும்பு வகையில், வேலைக்கார எறும்புகள், விநோதமான வேலை ஒன்றைச் செய்கின்றன என்பது சமீபத்திய ஆய்வொன்றிலிருந்து தெரியவருகிறது. ஆங்கிலத்தில், Cardio என்பது மனித இதயத்தைக்

குறிப்பது. இந்த எறும்புகளின் தோற்றம் இதயம்போல இருப்பதால், காரணப்பெயராகும்.

ஒரு குடியிருப்பின் ராணி எறும்புகளுடன், தொலைதூரக்குடியிருப்புகளில் உள்ள ஆண் எறும்புகள் உறவுகொள்வதற்காக, வேலைக்கார எறும்புகள், தங்களது ராணிகளைச் சுமந்து செல்கின்றன இந்த எறும்புகள், அளவில் மிகவும் சிறியவை, 2 மி.மீ. முதல் 3 மி.மீ. வரைதான் அவற்றின் நீளம். ஆனாலும், ராணி எறும்புகளை, ஏறத்தாழ 50 மீட்டர் தொலைவுவரையிலும் சுமந்து செல்கின்றன. 50 மீட்டர் என்பதை, நமதுகோணத்தில் பார்க்கக்கூடாது. எறும்பின் நீளத்திலிருந்து அது எத்தனை தொலைவு என்பதை எண்ணிப்பார்க்கவேண்டும். 50 மீ. தொலைவு என்பது, ஏறத்தாழ, எறும்பின் நீளத்தைப்போல 5,500 மடங்கு ஆகிறது. இந்த நீண்ட தொலைவு, வேலைக்கார எறும்பு வெறுமனே நகர்ந்து செல்லவில்லை. அளவில் பெரிய ராணி எறும்பையும் சுமந்து செல்கிறது என்பதையும் நாம் எண்ணிப்பார்க்கவேண்டும்.

வேலைக்கார எறும்புகள், தங்களது தாடைகளைப் (Mandibles) பயன்படுத்தி, ராணி எறும்புகளை மிகவும் உறுதியாகப் பற்றிக்கொண்டு, தொழிலாளிகள் முதுகில் மூட்டைகளைச் சுமந்து செல்வதுபோல, சுமந்துசென்று, தொலைவில் உள்ள எறும்புக் குடியிருப்பின் வாயிலில் விட்டுவிடுகின்றன. குடியிருப்பு வாயிலில் விடப்பட்ட ராணி எறும்பு, நுழைவுவாயிலுக்கு அருகில் உள்ள 'உறவு அறைக்குள்' (mating chamber) செல்ல அனுமதிக்கப்படுகிறது. அந்த அறை முழுவதும், அந்தக் குடியிருப்பைச் சேர்ந்த ஆண் எறும்புகளால் நிறைந்துள்ளது. அந்த ஆண் எறும்புகள், அங்குள்ள பெண் எறும்புகளுடன் ஏற்கனவே 'உறவுகொண்ட' அனுபவம் உள்ளவை. அப்படிக்காத்திருக்கும் ஆண் எறும்புகள், வெளியிலிருந்துவந்த ராணி எறும்புடன் உறவுகொள்கின்றன.

இயற்கையில், ஏன் இப்படிப்பட்ட ஏற்பாடு என்னும் கேள்வி எழுவது இயல்புதான். மற்ற எறும்பு இனங்களில், இறகுமுளைத்த ஆண், பெண் எறும்புகள், இனப்பெருக்கக் காலத்தில், பறந்து சென்று மற்ற குடியிருப்புகளிலிருந்து பறந்துவரும் எறும்புகளுடன் கலப்புறவுகொள்கின்றன. ஆனால், கார்டியோகொண்டிலா எலிகன்ஸ்' (Cardiocondyla elegans) எறும்புகளில், ஆண் எறும்புகளுக்கு இறக்கைகள் இல்லை. எனவே அவை பறந்துசெல்ல முடியாது. பெண் எறும்புகளுக்கு இருக்கும் இறக்கையும் பறத்தலுக்கு உதவுவதில்லை. எனவேதான், கலப்புறவு நிகழ்ந்து அதன் காரணமாக, சிறப்பான மரபணுவைக்கொண்ட எறும்புகளை இனப்பெருக்கம் செய்யவேண்டும் என்பதற்காகவே, இப்படிப்பட்ட ஏற்பாடு இயற்கையில் உள்ளது.

வேற்றுக் குடியிருப்பில் நுழைந்து, அங்குள்ள ஆண் எறும்புகளுடன் உறவுகொள்ளும் ராணி எறும்பு, உறவின்போது பெறப்படும் விந்தணுக்களை (sperm) அவற்றிற்கான பையில் (spermatheca) சேமித்து வைத்துக் கொள்கின்றது. வேற்றுக் குடியிருப்பில், அங்குள்ள ஆண் எறும்புகளுடன் உறவுகொள்ளும் ராணி எறும்பு, ஒரு பருவகாலம் முடியும் வரையிலும் அந்தக் குடியிருப்பில் தங்குவதற்கு அனுமதிக்கப்படுகிறது. அப்படி, அந்த ராணி எறும்பு அந்தக் குடியிருப்பில் தங்க அனுமதிக்கப்படுவதற்குக் காரணமே, அந்தக் குடியிருப்பைச் சேர்ந்த ஆண் எறும்புகளின் மரபணுக்களை சுமந்துகொண்டிருப்பதே.

தங்கும் காலத்தின் அளவு, அங்குள்ள உணவுப்பொருட்களின் இருப்பையும் சார்ந்தது. ஒரு பருவகாலத்திற்குமேல், அந்த ராணி எறும்பு அந்தக் குடியிருப்பில் தங்குவதற்கு, அங்குள்ள வேலைக்கார எறும்புகள் அனுமதிப்பதில்லை. குறிப்பிட்ட காலத்திற்குமேலும் தங்கும் ராணி எறும்புமீது அவை மிகுந்த கோபம்கொள்ளும். சிலவேளைகளில், அந்த ராணி எறும்புகளைக் கொன்றுவிடுவதும் நிகழும். ஒரு குடியிருப்பில் உள்ள பல கன்னிராணி எறும்புகளை (virgin queens) வேளியேற்றும் நிலை வரும்போது, அங்குள்ள வேலைக்கார எறும்புகள் வெளியிலிருந்து அங்குவந்த ராணி எறும்புகளையே முதலில் வெளியேற்றும்.

அந்த எறும்புக் குடியிருப்பிலிருந்து வெளியேற்றப்படும் ராணி எறும்பை, அங்கு காத்திருக்கும் வேலைக்கார எறும்புகள், மேலும் பல எறும்புக் குடியிருப்புகளுக்கு சுமந்துசென்று, அத்தனை குடியிருப்புகளின் ஆண் எறும்புகளுடனும் உறவுகொள்ளச்செய்யும். ராணி எறும்பு, வேலைக்கார எறும்புகளின் துணைகொண்டு, பலகுடியிருப்புகளைச் சேர்ந்த ஆண் எறும்புகளுடன் உறவுகொண்டு, அவற்றின் விந்தணுக்களைத் தனது விந்தணுப்பையில் சேமித்து வைத்துக்கொள்கிறது. அடிக்கடி வெள்ளம்வரும் ஆற்றங்கரைகளில் எறும்புக்குடியிருப்புகள் இருப்பதால், வேலைக்கார எறும்புகளின் பங்கு அவசியமாகிறது. ஒவ்வொரு ஆண்டும், 40 விழுக்காடு எறும்புகள் மடிந்துவிடுகின்றன. அதனை ஈடுகட்ட, தகுதியான இனப்பெருக்கம் அவசியமாகிறது.

கடைசியாகக் குடியிருப்பை விட்டு வெளியேற்றப்படும் ராணி எறும்பு, தனித்து நின்று தனது குடியிருப்பை உருவாக்கிவிடுகிறது. தரையில் குழிதோண்டி மூட்டையிட்டு, முதலில் வேலைக்கார எறும்புகளை உற்பத்திசெய்கிறது. வேலைக்கார எறும்புகள் குடியிருப்பை விரிவுபடுத்துகின்றன. அதன்பிறகு, ராணி எறும்பு, தனது கரு மூட்டைகளையும், பையிலிருக்கும் விந்துகளையும் சேர்த்து இனப்பெருக்கத்திற்கான

ராணி எறும்புகளையும் ஆண் இளவரசர் எறும்புகளையும் உற்பத்திசெய்கிறது. இப்படியாக உருவாக்கப்படும் குடியிருப்புகளில், இனப்பெருக்க சுழற்சி மீண்டும் தொடங்குகிறது.

கார்டியோகொண்டிலா எலிகன்ஸ்' (Cardiocondyla elegans) எறும்பு இனத்தில், ஒரு குடியிருப்புக்குள்ளேயான உறவுகளும் அதன் காரணமான இனப்பெருக்கமும் இருக்கத்தான் செய்கிறது என்று ஆய்வாளர் 'விடால்' தெரிவிக்கிறார். ஒவ்வொரு ராணி எறும்பும், அதனது வாழ்நாளில் எட்டு ஆண் எறும்புகளுடன் உறவுகொள்வதாகத் தெரியவருகிறது. அவற்றில் நான்கு உறவுகள், அதே குடியிருப்பைச்சேர்ந்த அவற்றின் உடன்பிறப்புகளான ஆண் எறும்புகளுடனும், மற்ற நான்கு உறவுகளும் வெளி குடியிருப்புகளைச்சேர்ந்த ஆண் எறும்புகளுடனும் நிகழ்வதாக ஆய்வுக்குழுவினர் நம்புகின்றனர்.

சில விடை தெரியாத புதிர்களும் உள்ளன. ராணி எறும்பைச் சுமந்து செல்லும் வேலைக்கார எறும்பு, எப்படி அருகில் உள்ள குடியிருப்புகளைத் தவிர்க்கிறது? தொலைவில் உள்ள எந்தக் குடியிருப்பின் வாயிலில் ராணி எறும்பை இறக்கிவிடவேண்டும் என்பதை வேலைக்கார எறும்பு எதன் அடிப்படையில் முடிவுசெய்கிறது?

இந்த எறும்புகளை வைத்து ஆய்வுக்கூடத்தில் செய்யும் சோதனைகளிலிருந்தே, இதுபோன்ற கேள்விகளுக்குப் பதில் கிடைக்கும் என்று ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். ராணிஎறும்புகளை வலுக்கட்டாயமாக, மற்ற எறும்புக் குடியிருப்புகளுக்குத் தூக்கிச் செல்வதைப் பார்க்கும்போது, ராணி எறும்புகள் எங்கு, எவற்றுடன் உறவுகொள்ளவேண்டும் என்பதை வேலைக்கார எறும்புகளே தீர்மானிக்கின்றன என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

ஒரு எறும்புக்குடியிருப்பைச்சேர்ந்த கன்னி ராணிகள் எந்தக்குடியிருப்பைச் சேர்ந்த ஆண் எறும்புகளுடன் உறவுகொள்ளவேண்டும் என்பதை, வேலைக்கார எறும்புகளே முடிவுசெய்கின்றன. உறவுகொண்டு, கருவுற்ற ராணி எறும்புகளைக் குடியிருப்பைவிட்டு வெளியேற்றும்போது, எவற்றை முதலில் வெளியேற்றவேண்டும் என்பதையும் வேலைக்கார எறும்புகளே முடிவுசெய்கின்றன. வெளியேற மறுக்கும், ராணி எறும்புகளைக் கொன்றொழிப்பதும் வேலைக்கார எறும்புகளே, இதனைத்தான், 'ஆளப்படுபவர், ஆள்பவராகிறார்' (Ruled become ruler) என்று ஆய்வாளர்கள் சொல்கின்றனர்.

பொதுவாக, அனைத்து விலங்குகளிலும் ஆண், பெண் இணைசேர்தல் என்பது இயற்கையானது. ஆனால், அவற்றிற்கிடையில் மூன்றாவது

விலங்கு துணைசெய்வதில்லை. எறும்புகளில் கூட அப்படி இல்லை. இனப்பெருக்கக் காலத்தில், இறகுமுளைத்த ஆண் மற்றும் பெண் எறும்புகள் தங்கள் குடியிருப்புகளைவிட்டுப் பறந்துசென்று உறவுகொள்கின்றன.

இதுவரையிலும் அறியப்பட்டதில், கார்டியோகொண்டிலா எலிகன்ஸ்' (Cardiocondyla elegans) எறும்பு இனத்தில் மட்டும்தான், ராணி எறும்புடன், வேறு குடியிருப்புகளைச் சேர்ந்த ஆண் எறும்புகள் உறவுகொள்வதற்கு, மூன்றாவதாக வேலைக்கார எறும்புகள் துணைசெய்கின்றன என்று ஆய்வாளர்கள் தெரிவிக்கின்றனர் (third party helping ants for mating). இப்படிப்பட்ட கலப்புறவுகள் என்பதே, மரபணுவைப் பரவலாக்கி (gene diversity) அதன்மூலம், அந்த எறும்பு இனத்தின் இருத்தலைத் (survival) தக்கவைத்துக்கொள்வதே ஆகும்.

நம் கண்களால் தெளிவாகப் பார்க்கமுடியாத, அளவில்சிறிய எறும்புகளை (2மீமீ - 3மீமீ) நான்கு ஆண்டுகளாகப் பின்தொடர்ந்து, முனைவர் பட்டத்திற்காக, இப்படிப்பட்ட ஆய்வுகளை செய்திருக்கிறார், ஜெர்மனியின் ரீகன்பெர்க் பல்கலைக்கழகத்தைச்சேர்ந்த (University of Regensburg) 'மதில்டே விடால்' (Ms. Mathilde Vidal) என்னும் ஆய்வு மாணவி. இந்த ஆய்வு மாணவியும் இவரது குழுவினரும். 2014 முதல் 2019 வரையிலும் ஃபிரான்சு நாட்டின் தென்பகுதியில், 175 கார்டியோகொண்டிலா எலிகன்ஸ்' (Cardiocondyla elegans) எறும்புக் குடியிருப்புகளைத் தங்களது ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர்.

நமது பல்கலைக்கழகங்களிலும், கல்லூரிகளிலும், முனைவர் பட்ட ஆய்வுகள் எப்படி நடைபெறுகின்றன என்பதை எண்ணிப்பார்க்காமல் அவ்வளவு எளிதாக என்னால் கடந்துபோக முடியவில்லை. பறக்கும் பட்டம்போல முனைவர் பட்டம் பெறுவதும், அவர்கள் அடிக்கும் தம்பட்டமும், இதுபோன்ற காத்திரமான ஆய்வுகள், ஒன்று அல்லது இரண்டு என்னும் அளவில்கூட நம் ஆய்வுமாணவர்களிடமிருந்து வருவதில்லை என்பதையும் அது நம் கல்விப் புலத்திற்குப் பெருமை சேர்ப்பதாக இல்லை என்பதையும் மிகுந்த கவலையுடன் பதிவுசெய்யவேண்டியுள்ளது.

Ref. Paper published in May 3 (2021) in the journal, 'Communications Biology'

குறிப்பு: ராணியைச் சுமந்துசெல்லும் வேலைக்கார எறும்பு கார்டியோகொண்டிலா எலிகன்ஸ்' (Cardiocondyla elegans)

கட்டுரையாளர்: இயற்பியல் பேராசிரியர் (பணிநிறைவு)

50ஆவது நினைவேந்தல்

மகாகவியின் 'வீடும் வெளியும்'

- ஏ.ஜே.கனகரெத்தினா
(26.08.1934 - 11.10.2006)

து. உருத்திரமூர்த்தி
(09.01.1927 - 20.06.1971)

சமூகக் கரிசனைமிக்க
படைப்பாளியாய் இவர் வாழ்ந்த
காலம் 44 ஆண்டுகள்தான்.
ஆனால் இவரது 50ஆவது
நினைவேந்தல், கொரோனா
பொதுமுடக்க 2020-21
காலத்திலும் உலகெங்கும்
நினைவுகூரப்படுகிறது.
'ஈழத்து மகாகவி' என.
காலத்தால் அழியாத இவரது
பன்முகப் படைப்புகளால்
நிலைத்திருக்கிறார். இவர்
கவிஞர் சேரனின் தந்தை என்பது
குறிப்பிடத்தக்கது. காக்கை,
அவருடைய ஒரு பிரதியின்
அவர் வாழ்ந்து மறைந்த
அக்காலகட்டப் பிரதிபலிப்புடாக
நினைவுகொள்கிறது.

தமிழ்க் கவிதைக்குத் தொடர்ச்சியான ஒரு மரபு உண்டு.
அந்த மரபினை அறிந்தவர்தான் அதனை எடைபோட
வல்லவர் - தகைமை உடையவர். எனக்கு அத்தகைமை
இல்லாவிடினும், முன்பு மகாகவியும், இப்போது நுஃமானும்
இட்ட அன்புக் கட்டளைக்குக் கட்டுண்டு ஒரு சாதாரண
வாசகன் என்ற முறையில் இத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள
கவிதைகளில் நான் சுவைத்தவற்றைக் குறிப்பிட விழைகிறேன்.

அமரர் மகாகவி மரபில் ஊறித் திளைத்தவர். ஆனால்,
கட்டுப்பெட்டித்தனம் படைத்தவர் அல்லர். மரபும், புதுமையும்
இவரிடம் சங்கமித்திருந்தன. இந்த நூலிலே இடம்பெற்றுள்ள
'அகலிகை' இதற்கோர் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு.

பழைய கதைதான். ஆனால், அவர் அதனைச் சொல்லும்
பாணியும், நோக்கும், கோணமும் அதற்குப் புதிய மெருகினை
ஊட்டுகின்றன. அவர் அக் கதைக்குக் கொடுத்திருக்கும்
திருப்பம் உளவியல் முறையிலே பொருத்தமானதாகவே
படுகிறது. 'வீடும் வெளியும்' பிறிதோர் எடுத்துக்காட்டு.
சங்ககால இலக்கியப் பொருளுக்குப் புதிய உயிர்ப்பினை
அளித்து, இன்றும் எமக்கு ஏற்ற ஒன்றாக - எமது
நெஞ்சங்களைத் தொடும் ஒன்றாகப் படைத்துள்ளார்.

தமிழிலே அகம், புறம் எனப் பிரித்து இலக்கியம்
கண்டார்கள். இம் மரபினுக்கு ஏற்ற ஒன்றாக மகாகவி
தனது கவிதைத் தொகுப்பினை 'வீடும் வெளியும்' என இரு
கூறுகளாகப் பிரித்திருக்கிறார். அதேசமயம் இலக்கணத்திற்கு
அஞ்சிச் சில பொருள்களைத் தீட்டுப் பொருளாகக் கருதி
அவற்றை ஒதுக்கவும் இல்லை.

'மனித குலத்தோடு தொடர்புடைய எப்பொருளும்
கலைஞனுக்கு அந்நியமானது அல்ல' என்ற வாக்கியத்திற்குமைய,

அவர் பழைய பொருள் இலக்கணத்திற்குப் புதிய விரிவினை அளிக்கின்றார்.

‘கவிதை என்பது முனைப்பாக்கப்பட்ட பேச்சே’ என்று சில ஆங்கில விமர்சகர்கள் கூறுவதுண்டு. மகாகவி தமிழ்க் கவிதைக்குரிய யாப்புக்களையே தனது கவிதைகளிலே கையாளுகின்றார். ஆனால், அவரது கைவண்ணத்தால் வரிகளை அமைக்கும்போது அழுத்தம் விழவேண்டிய இடத்தில் விழும் சாதாரியத்தினால், அவரது கவிதைகள் முனைப்பாக்கப்பட்ட பேச்சாகவே காதில் படுகின்றன.

பழைய யாப்புகள் - அர்த்தத்தைப் பாழடிக்கும் சப்தகூடுகள் - சிறைகள் என்று வாதிடும் புதுக் கவிஞர்களும், அவர்களுக்கு மிண்டு கொடுக்கும் விமர்சகர்களும் இக்கவிதைகளைப் படித்தல் நலம். தமது கையாலாகாத்தனத்தை மறைக்கவே இவர்கள் பெரும்பாலும் கவிதையை அர்த்தம், சப்தம் என்றெல்லாம் கூறுகள் போட்டு சப்த தளைகளை அறுத்தெறியவே புதுக்கவிதை எழுந்தது என்று சாக்குப் போக்குக் கூறுகின்றார்கள்.

மேற்கத்தியப் பாதிப்பாலே - தமிழில் புதுக்கவிதை பிறந்திருப்பதாலே மேற்கத்தியர் சிலரின் கூற்றுக்களை ஈண்டு குறிப்பது சுவையாக இருக்கும். (FREE VERSE யாப்புக் கட்டுப்பாடற்ற செய்யுள்) குறுக்கு வலையின்றி டென்னிஸ் விளையாடுவதற்கு (like playing tennis without a net) ஒப்பாகும் என்பது காலஞ்சென்ற அமெரிக்கக் கவிஞன் ரொபேர்ட் ஓபுரோஸ்டீன் (Robert Lee Frost) (March 26, 1874 & January 29, 1963) கருத்து. எலியட் என்ன கூறுகிறார் தெரியுமா? No vers is libre for the good graftsman (கைதேர்ந்த கலைஞனுக்கு எந்தச் செய்யுள் வகையும் கட்டுப்பாடற்ற ஒன்றாக இருப்பதில்லை). ‘Forcing yourself to use restricted means is the sort of restraint that liberates invention’ என்றார் ஓவியர் பிக்காசோ. (‘வரையறுக்கப்பட்ட வழிவகைகளைக் கையாளுவதற்குத் தன்னை நிர்ப்பந்தித்தல் புதுக் கண்டுபிடிப்புகளை விடுவிக்கும் கட்டுப்பாடாகும்’) ‘Free verse’ இயக்கம் மேற்கத்திய நாடுகளிலேயே இன்று ஓய்ந்துவிட்டதை எமது புதுக்கவிதைக்காரர் சிந்தித்தல் நலம்.

‘கவிதை என்பது செம்மையான சொற்களைச் செம்மையாக அமைத்தல்’ என்று ஆங்கிலத்தில் கூறுவது வழக்கம். மகாகவி செம்மையான சொற்களைச் செம்மையாக அமைப்பதில் கைதேர்ந்தவர். செம்மையான சொற்கள் என்னும்போது இலக்கணச் சுத்தமான சொற்களை நான் குறிப்பிடவில்லை. இலக்கிய அந்தஸ்துள்ள சொற்களாயினும் கொச்சைச் சொற்களாயினும் மகாகவி பொருள் அறிந்து அவற்றைப் பிரயோகிப்பதில் வல்லவர். இத்தொகுப்பில் உள்ள ஏறக்குறைய எல்லாக் கவிதைகளும் இதற்குச் சான்று பகரும்.

மகாகவியின் கவிதைகள் எளிமையானவையாகத் தோன்றலாம். ஆனால், அவை கருத்தாழம் மிக்கவை. கல்லை நீரில் விட்டெறிந்ததும் அலை வட்டங்களாக விரிந்து செல்வதுபோல், அவரது கவிதைகள் எமது மனதில் கருத்துவிரிவை ஏற்படுத்துகின்றன. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக ‘பல்லி’ என்னும் கவிதையைக் குறிப்பிடலாம். சிறு வண்டு ஒன்றைப் பல்லி ஒன்று விழுங்கி விடுகின்றது. அதைக் கண்ட குழந்தை ‘விம்மி வெடித்து விசித்தலற்று.’ ‘பூ... இவ்வளவுதானா! இதில் என்ன இருக்கிறது?’ என்று சிலர் கேட்கலாம். சற்று ஊன்றிப் படித்தால் புரியும். மனித உலகினதும், இயற்கை உலகினதும் வேறுபாட்டைக் கவிஞர் நாகுக்காக உணர்த்துகிறார். தன்னை அறியாமல் இயற்கையைப் பற்றிக் குழந்தை பெற்ற தீட்சைதான் அதனை அலறத் தூண்டிற்று. ஆன்மீகத்திற்கும், புலன் உணர்வுகளுக்கும் இடையில் உள்ள போராட்டமே ‘அகலிகையின்’ மையப் பொருள். நகர நடைபாதையின் ஓரத்திலே வளர்ந்திருக்கும் ‘சிறு புல்’ மகாகவியின் வண்ணத்தால் ஒரு குறியீடாக விளங்குகின்றது.

மகாகவியிடம் நாம் நேர்த்தியான நகைச்சுவையைக் காணலாம். ‘நேர்மை’ இதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டு. ஆனால், நகைச்சுவைதான் அவரது

தனி முத்திரை என்று நாம் எண்ணலாகாது. 'புள்ளி அளவில் ஒரு பூச்சி', 'மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு', 'ஒரு தோற்றம்', 'வீசாதீர்', 'நீருழவன்', 'தேரும் திங்களும்', 'ஒரு கனவு', 'படலை திறமினோ', 'விட்ட முதல்', 'சீமாட்டி', 'இரண்டாவது திருமணம்', 'கண்களும் கால்களும்', 'கமலி' - இவற்றின் சுவை தனித்தனி - அவரின் சுவை வளத்திற்கு இவை நல்ல எடுத்துக்காட்டுகள். அவை வலிந்து செய்யப்பட்டவையல்ல. இயல்பான படைப்புக்கள்; மகாகவியின் உணர்வுச் செவ்வி எமது காலத்தது என்பதை எண்பிக்கின்றன.

வற்றல் இடுப்பை வளைப்பதுபோல் தோன்றுகிற முற்றா இளநீர் முலையுடையாள் ; பற்றா உடையாள்; மிடுக்கு நடையாள்; அவளோர் கடையாள்; இதவள் கதை.

காளையர்க் கான கடைச்சரக்கை விற்பவன் நாள்முழுதும் பூத்த நகைவுடனே, ஆளை விழுங்குகின்ற பார்வை விஷக்கடிக்குள்; பெண்மை ஒழுங்கிழக்கப் போகும் உடல்.

விற்ப பொருளை விரைந்தெடுக்கும் ஆண்விரல்கள் சற்றவளைத் தீண்டும் சமயத்தில் கற்புத் துடிக்கும், அவியும் சுடர்போலத்; தோளில், இடிப்பரேல், வேவாள் இவள்.

இந்த விதமாய் இளைய இதயத்தில் எந்தப் பொழுதும் எழுந்தடித்து வந்த புயலிடையே ஓராள் புகுந்தான், விழியிற் கயல், அவன்மேல் வைத்தாள் கருத்து.

காணிவேலில் ஒன்றாகக் கைகோர்த்தவர் திரிந்தார் தோணி அடைந்த துறை என்று பேணி அவனுடைய மாப்பில் அவள்போய்ப் படர்ந்தாள்; எவள் அறிவாள் வையத் தியல்பு!

சேலைக் கடைக்குச் செல்வார். சினிமாவின் மூலை முடுக்குகளில் மொய்ப்பார்கள் பாலை மொழியாய்ப் பொழிய, முழுகி அவள் கன்னக் குழிமேல் இதழ் குவிப்பான் கூற்று.

கோதலுக் கெங்கள் கதைஎடுத்துக் காட்டு என்றப் போதை மயிலிற் பிதற்றுவான். ஓ! தை பிறந்தால் மணம்; நாம் பிணைந்தபின் துன்பம் பறந்துபோம் என்பான் பயல்.

என்புருகப் பேசி, எழிலுருவின் சீர்குலைக்க, அன்புரு அன்னோன்என் நகமகிழ்வாள். இன்பத் திடையே சில மாதம் ஏக, அவனின் கொடையாற் பருத்தாள் கொடி.

தைமட்டும் நாங்கள் தரிக்கலாகாது! என்று பெய்தாள் விழிநீர். பிணைமாணைக் கைவிட்டவ் வோனாய் அகன்றான். ஒடிந்த கொழுகொம்பன் ஆனான், அழுதான் அவன்.

பீதி அடைந்தான். பிழையை மறைப்பதற்காய் ஏதோ ஒருநாள் எடுத்துண்டான் போதழிந்து போம் என்றே உண்டது, உயிர் இரண்டைப் போக்கின்றாம். ஆமாம், இறந்தான் அவன்.

-1954

குறிப்பு: மேலே உள்ளது மகாகவியின் 'ஒநாயும் ஆட்டுக்குட்டியும்' என்னும் கவிதை.

நன்றி : 'கொள்கை' - சிற்றிலக்கிய இதழ் 1973.12.07 (இதுவொரு கையெழுத்துப் பிரதி)

நூலகம் ஓர்க் இணையத்தில் பதிவாகியுள்ள இந்த இதழ் இன்று ஓர் ஆவணச் சான்றாக ஒரு காலகட்டத்தை பிரதிபலிக்கிறது. இந்தப் பிரதி 25.12.1973 சம்மாந்துறை நகரசபை நூலகத்தின் முத்திரையுடன் இருப்பது தனிச் சிறப்பு. காக்கைக்காக கையெழுத்துப் பிரதியாக வெளிவந்த 'கொள்கை' (சம்மாந்துறை இலங்கை - 1973) சிற்றிதழில் இடம்பெற்ற இந்த ஆக்கத்தை தட்டச்சாக்கி வழங்கியவர் இலக்கிய உந்துநராக நூலை ஆராதிக் கும் இ. பத்மநாபஐயர். (இலண்டன்) கொள்கை - இந்தப் பிரதிகள் நூலகம் ஓர்க் <<https://noolaham.net/>> இணைய நூலகத்தில் இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஈழத்து மகாகவியின் 'வீடும் வெளியும்' (1973) 'சிறுகவிதை' நூலைத் தொகுத்தவர் பேராசிரியர் நுஃமான் - வெளியீடு : வாசகர் சங்கம் 'நூறிமன்சில்' கல்முனை - 6 இலங்கை

கட்டுரையாளர், மொழிபெயர்ப்பாளர், பன்முக இலக்கிய ஆளுமையாளர்.

எங்கள் ஆடுகளம்

வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன்

மீண்டும் சென்னையில் ஊரடங்கு.
கொலம்பசுகள் கிராமங்களைத் தேடி
கட்பற் பாய்களை விரித்தனர்.
ஏனை கான்கிரீட் பொந்துள் முடங்கினர்
கொரோனாவையும் காவலரையும் தவிர
வீதிகளில் யாருமில்லை என்றார்கள்.
ஐப்பான் குண்டுவிச்சில்சுட
சென்னை இப்படி முடங்கியதில்லையே.
மாலைக் கருக்கலில் நிழற்சாலைகளுடாக
பெசன்ட்நகரை சுற்றுகிற நான்குட
மொட்டைமடியில் எட்டுப்போட்டபடி.

கீழே தெருவில்
வெண் பூஞ்சிரிப்பை இழந்த வேம்பு
பிஞ்சுகளால் நிறைகிற அழகை
பறவைகள் பார்த்துச் செல்கின்றன.
சாலை ஓர் மரங்களின்மீது
குச்சியோடு காகம் பறக்க
கிளர்ச்சியடைகிறது ஆண் குயில்.
சுடு முடியுமுன் வாடி வாவென
சுவிக் சுவி துணையை அழைக்குது.
"ஏதோ நீயே சுடு கட்டற மாதிரி" என
சிடு சிடுத்த பெட்டைக் குயில்
"சரி என்னை புகழ்ந்து கவிதைகள் பாடு
பார்க்கலாம்" என்றது.
ஆண் குயில் யாசித்து பாடிய கவிதை
மொட்டை மடியில் நிற்கிற
என் நெஞ்சையே தைக்குதே.

சாலை மரங்களின் பின்னே கடல்.
அது ஓயாத அலைக் கரங்களால்
கரை நீள நுரை சிந்தச் சிந்த தன்
நீல முந்தானையை துவைத்தபடி.

மேலும் மேலும் தூய்மையும் அழகுமாய்
அலங்கரிக்கிற ஆடுகளம்
எப்போ எப்போ என
நமக்காகக் காத்திருக்கிறது.

குர்திஸ் விடுதலைப் போராட்டமும் அதன் பின்னணியும்

மெசப்படோமியாவின் நீண்ட வரலாற்றை ஒரு மணி நேரமாகச் சருக்கிப்பார்த்தோமேயானால், அந்த ஒரு மணி நேரத்திற்குள் தேசிய அரசுகளின் வரலாறு வெறும் ஒரு நொடியாகும்!

குர்திஸ் மக்கள் யார்?

“Cradle of civilisation” நாகரீகத்தின் தொட்டில் என்றழைக்கப்படும் பண்டைய மெசப்படோமியா என்ற நிலப்பரப்பில் தோன்றிய இனங்களில் ஒன்று குர்திஸ் இனம். 20,000 வருடங்களுக்கு முன்னர் நான்காவது பனியுகம் முடிவுக்கு வந்த பின்னர் Neolithic என்றழைக்கப்படும் கற்காலம் தொடங்கிற்று, அந்தக்காலகட்டத்தில் தாய்வழிச்சமூகங்கள் கட்டி எழுப்பிய குல சமூகங்கள் வேளாண்மையையும் பகிர்ந்துண்டு வாழ்தலையும் வாழ்க்கை நெறியாகக் கொண்டிருந்தது.

இந்நிலப்பரப்பில் வேளாண்மை செய்வதில் பெண்கள் முன்னணியில் இருந்து சிறந்து விளங்கினார்கள், விவசாயத்திற்காக இன்றும் பாவனையில் இருக்கும் கருவிகளான மண்வெட்டி போன்றவை பெண்களின் கண்டுபிடிப்புக்களே ஆகும். இங்கு தான் பெண் தெய்வ வழிபாட்டு முறைகள் தோற்றம் பெற்றது.

காலப்போக்கில் வேளாண்மை மற்றும் அதிலிருந்து பெறப்படும் உபரியை அதிகார வர்க்கம் ஏக போகமாக உரிமை கொண்டாடத்தொடங்கிற்று. மக்களை அடிமைப்படுத்தும் கருவிகளாக அதிகார வர்க்கம் மதகுருமார்களையும் கோயில்களையும் சடங்குகளையும் தோற்றுவித்தது. அரசர்களை கடவுள்களின் பிம்பங்களாக பிரதிநிதிகளாக காட்டி அடக்கி ஆளத்தொடங்கியது. அதன் பின் பல கடவுள்களை வழிபடும் வழிபாட்டு முறைகள் மறைந்து, முழுமுதற்கடவுள்கள் முக்கியத்துவம் பெற்றன. இந்த மாற்றத்தோடு ஆண்வழிச்சமூகம் ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கியது.

1299இல் இருந்து 1922வரை மத்திய கிழக்கு என்று ஆங்கிலேயர்களால் அழைக்கப்படும் பண்டைய மெசப்படோமியா பிரதேசத்தில் மிகப்பலம் வாய்ந்த ஒட்டோமன் ராஜ்ஜியம் நடைபெற்றது. இதற்குள் நாடுகள் என்று எதுவும் இருக்கவில்லை. பல்வேறு சமூகங்கள் கூட்டாக வாழ்ந்தன.

முதலாம் உலகப்போரின் போது பிரித்தானியர்களும் பிரெஞ்சுக்காரர்களும்

1916 ஆம் ஆண்டு செய்து கொண்ட இரகசிய ஒப்பந்தங்களின்படி இந்தப்பிரதேசத்தை இரண்டாகப் பிரித்து பிரித்தானும் சூழ்ச்சியைத் தொடங்குகிறார்கள்.

முக்கியமாக பிரித்தானிய ராஜதந்திரியாக அன்று பதவியில் இருந்த Colonel Sir Marks Sykes என்பவரும் பிரெஞ்சு ராஜதந்திரியான Francois Georges & Picot என்பவரும் செய்த ஒப்பந்த அடிப்படையில்தான் இன்று புழக்கத்தில் இருக்கும் மத்திய கிழக்கின் வரைபடத்தை வரைந்து பிரதேசங்களை தங்கள் ஆட்சி அதிகாரங்களின் கீழ் கொண்டுவந்தனர். இந்த இரண்டு ஐரோப்பிய நாடுகளும் பல அரபுக் குழுக்களுக்கு முதலாம் உலகப்போரின் பல வாக்குறுதிகளை வழங்கின. போர் முடிவுற்றதும் வாக்குறுதி அளித்தபடி பிரதேசங்களை வழங்காமல் போனார்கள்; வாக்குறுதிகள் காற்றில் பறந்தன.

இதுவரையில் தனித்தனியாக தங்கள் பிரத்தியேக மொழி மதப்பிரிவு கலை கலாச்சாரம் என்பவற்றைப் பின்பற்றி அவர்கள் வாழ்ந்த பிரதேசங்களில் சுய நிர்வாகத்தோடு வாழ்ந்த சமூகங்கள் திடீர் என்று புதிதாகப் பிறந்த தேசங்களுக்குள்ளும் செயற்கையாக கிறிபட்ட கோடுகளுக்குள்ளும் தேசிய சர்வாதிக் ஆட்சிக்குள் அடைபட்டு தங்கள் சுயத்தை இழக்க நேரும்போதும் அவர்களுக்குள் யுத்தங்கள் தொடங்குகிறது. இப்படித்தான் குர்திஸ் மக்களின் சுய நிர்வாக ஆட்சிகளும் பல தேச எல்லைகளுக்குள் சிக்குண்டு போனது.

முதலாம் உலகப்போருக்குப் பின் புதிதாகப் பிறந்த ஈரான், ஈராக், சிரியா, துருக்கி போன்ற பெரும்பான்மை தேசிய ஆட்சி அதிகாரங்களால் குர்திஸ் மக்கள் தொடர்ந்து பல்வேறு வகைகளில் இனவழிப்பு செய்யப்பட்டார்கள்.

சிரிய குர்திஸ்தான் மக்கள் இனவழிப்பு

சிரியாவில் இஸ்லாம் மதம் நடைமுறைக்கு வந்த காலத்திற்கு முன்னரே காலநிலை மற்றும் பல்வேறு காரணங்களால் நாடோடிகளாக வாழ்ந்த அசிரெட் asiret குர்திஸ் மக்கள் இன்றுள்ள "Cizire" என்ற பிரதேசத்தில் குடியேறிவிட்டனர். இந்த காலகட்டத்தில், Tai என்றழைக்கப்படும் அரபுக்காரர்கள் நாடோடிகளாகவே வாழ்வைத் தொடர்ந்தனர். பெரும்பாலான சிரிய குர்திஸ் மக்கள் தங்கள் மொழி கலாச்சாரம் மறந்து சிரியர்களாக வாழத்தொடங்கினர்.

பின்னர் முதலாம் உலகப்போரின் போது துருக்கிய ராணுவத்தால் அங்கிருந்து விரட்டப்பட்ட குர்திஸ் மக்கள் பலர் மேற்கு சிரியாவில் வேளாண்மை செய்து வாழத்தொடங்கினர். சிரிய போர் தொடங்கிய போது அறுநூறாயிரம் குர்திஸ்யர்கள் Damascus லும் Aleppo வில் அரை மில்லியன் குர்திஸ்யர்களும் வாழ்ந்தனர். இன்று இது அறுபது ஆயிரமாக குறைந்து இருக்கிறது.

எல்லாமாக சேர்த்து மூன்று மில்லியன் குர்திஸ் மக்கள் Rojova வில் வாழ்கின்றனர். Syrian Arab Republic தோற்றம் பெற்ற காலத்தில் இருந்து சிரியாவை அரபுமயமாக்கும் கொள்கை அந்த அரசினால் கையாளப்பட்டு வருகிறது. அசாட் அரசைப்பொறுத்தவரை ஒப்பீட்டளவில் syriac மற்றும் Armenians களை விட குர்திஸ்காரர்கள் கூடுதலான எண்ணிக்கை கொண்ட சிறுபான்மை இனமாக இருப்பதனால் அவர்களை நாட்டை அச்சுறுத்தும் ஒரு சக்தியாகவே கருதினர்.

1962 இல் சிரியாவில் Heseke மாகாணத்தில் சென்சஸ் கணக்கெடுப்பில் பங்கேற்பதற்கு முன்நிபந்தனையாக இங்கு வாழும் குர்திஸ் மக்கள் 1945 க்கு முன்னர் இருந்தே அப்பிரதேசத்தில் வாழ்ந்தார்கள் என்பதை நிரூபிக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர், அப்படி முடியாத பட்சத்தில் அவர்களை "ajanib" வெளிநாட்டவர்" என்றழைத்தனர்.

1920 களிலும் 30 களிலும் சிரியாவிற்கு குடியேறியவர்கள் இதில் அடங்கினர். இந்த மக்களின் பிரஜா உரிமை பறிக்கப்பட்டு சொத்து வாங்கும் உரிமை பறிக்கப்பட்டு ஏதிலிகளாக ஆக்கினர். அத்தாட்சி பத்திரங்கள் உள்ளவர்களை சென்சஸ் எடுக்கும் நேரத்தில் வீட்டில் இல்லாது போனார்கள் என்றும் அவர்களை "maktoumeen" அரபிய மொழியில் "தலைமறைவானவர்கள்" என்ற பதத்திற்குள் அடக்கினர். மொத்தத்தில் நூற்று ஐம்பதினாயிரம் சிரிய குர்திஸ் மக்களின் பிரஜாவுரிமையை பறித்து அவர்களை அரச வேலை பெறத் தகுதி அற்றவர்களாக படிக்கத் தகுதி அற்றவர்களாக அவர்கள் வாழ்வையும் வளத்தையும் அடியோடு சிதைத்தனர்.

மேலும் 1963 இல் Ba'ath கட்சி ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பிடித்ததும் வட சிரியாவை பன்னிரண்டு புள்ளி (twelve point) திட்டமூலம் அரபுமயமாக்கினர். தூய அரபு இனத்தை வளர்க்க நாட்டில் உள்ள இதர கறைகளை அகற்ற வேண்டும் என்றும் குர்திஸ்ய மக்கள் அரபு தேசத்தில் புற்று நோய்க் கட்டிகளாக உள்ளனர் என்றும் அந்தக் கட்டிகளை வெட்டி அகற்ற வேண்டும் என்றும் அன்றைய பாதுகாப்பு அமைச்சர் மொஹமட் தலாப் ஹிலால் என்பவரின் கொள்கையாக இருந்தது.

ஈராக் குர்திஸ் மக்கள் இனவழிப்பு

ஈராக்கில் சதாம் உசைனின் ஆட்சியில் நூறாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட குர்திஸ் மக்கள் இனவழிப்பு செய்யப்பட்டு அவர்கள் வாழ்ந்த பிரதேசங்கள் தேச வரைபடத்தில் இருந்து அழிக்கப்பட்டது. இதனால் ஈராக் போரில் மேற்கு நாடுகளுக்கு ஈராக்கிய குர்திஸ் மக்கள் உதவிகள் செய்தனர். ஈராக் யுத்தம் முடிவுக்கு வந்த பின்னர் de facto என்று கூறப்படும் ஈரான் நிலத்தில் குர்திஸ் நிழல் அரசு ஒன்று உருவானது. 2017இல்

40 மில்லியன் மக்கள் தொகையைக் கொண்டு
உலகின் மிகப்பெரிய சிறுபான்மை இனமாக
குர்திஸ் மக்கள் இருக்கின்ற போதிலும்
அவர்களுக்கென்றொரு நாடு கிடையாது.

நடைபெற்ற முற்றுமுழுதான தனிநாட்டுக்கான சர்வசன வாக்கெடுப்பின் பின்னர் தனிநாடு கிடைக்கவில்லை என்பதோடு அவர்கள் வசம் இருந்த Kirkuk என்ற எண்ணெய்வளம் நிரம்பிய நகரம் ஈராக்கிய ஆட்சியாளர்களிடம் பறிபோனது யாவரும் அறிந்ததே.

துருக்கிய குர்திஸ் மக்கள் இனவழிப்பு

குர்திஸ் மக்கள் தங்கள் சுய உரிமை, சுய ஆட்சி மற்றும் அவர்களுக்கான மொழி கலாச்சாரம் என்ற பேச்சை எடுப்பது துருக்கிய அரசைப்பொறுத்தவரையில் சிறைத்தண்டனைக்குரிய குற்றமாகக் கருதப்படுகிறது.

அப்துல்லா ஓச்சலனிலால் 70 களின் பின் தொடங்கப்பட்ட PKK குர்திஸ்தான் விடுதலை இயக்கம் துருக்கிய ராணுவத்துடன் உக்கிரமான சமரில் 1984 இல் ஈடுபட்டது. இன்றுவரை துருக்கி அரசால் கொலை செய்யப்பட்ட குர்திஸ் மக்களின் எண்ணிக்கை ஐம்பதினாயிரம் என்று லண்டனில் இருந்து வெளியாகும் Guardian பத்திரிகை பிரசுரித்திருந்தது. இன்றைய துருக்கி, ஈரான், ஈராக் மற்றும் சிரியா ஆகிய நாடுகளின் எல்லைக்குள் அடைபட்டு இருக்கும் பிரதேசத்தை குர்திஸ் மக்கள் குர்திஸ்தான் என்று அழைக்கின்றனர்.

அரபு மற்றும் துருக்கியர்களை அடுத்து மத்திய கிழக்கில் குர்திஸ் மக்கள் மூன்றாவது பெரிய இனமாக இருக்கின்றனர். ஆனால், குர்திஸ்காரருக்கு என்று ஒரு பொதுவான மொழி கிடையாது. குர்திஸ் மொழியில் ஐந்து பிரதேச வட்டார மொழி வழக்கங்கள் உள்ளன. இந்த வட்டார மொழிகளை வெவ்வேறு பிரதேசங்களில் வாழும் குர்திஸ்காரர்கள் ஒருவருக்கொருவர் புரிந்து கொள்ள முடியாத அளவிற்கு அவை வித்தியாசமாகவுள்ளன.

40 மில்லியன் மக்கள் தொகையைக் கொண்டு உலகின் மிகப்பெரிய சிறுபான்மை இனமாக குர்திஸ் மக்கள் இருக்கின்ற போதிலும் அவர்களுக்கென்றொரு நாடு கிடையாது. துருக்கி, ஈரான், ஈராக் மற்றும் சிரியா ஆகிய மேலாதிக்க நாடுகள் தங்கள் எல்லைப் பிரதேசத்தில் இருக்கும் குர்திஸ் மக்களை ஒரு மக்கள் சமூகமாக இன்று வரையிலும் ஏற்க மறுக்கின்றன.

ஆனால் குர்திஸ்தான் என்று

சுட்டிக்காட்டக்கூடிய ஒரு நிலப்பிரதேசம் மேற்குறிப்பிட்ட நாடுகளின் எல்லைப்பிரதேசங்களில் (land locked) அடைபட்டு இருக்கிறது. சுமார் 5 000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சுமேரிய மொழியில் “குர்” என்ற சொல் மலையைக் குறித்ததையும் அதனடிப்படையில் “குர்திஸ்” என்னும் இனத்தவர்கள் மலைவாழ் மக்கள் என்றும் குர்திஸ் மக்கள் வரலாறு பற்றிய அத்தியாயத்தில் கூறப்படுகிறது. “மலைகளைத் தவிர எங்களுக்கு வேறு நண்பர்கள் இல்லை.” என்று குர்திஸ் மக்கள் கூறுவதற்குக் காரணம் மலைப்பிரதேசம் இவர்களின் ஆயுதம் ஏந்திய போராட்டத் தந்திரோபாயங்களில் வெற்றி பெற மிகவும் அனுகூலமாக இன்றளவிலும் இருந்து வருகின்றது.

ஓட்டோமான் ராஜ்ஜியம் கூட குர்திஸ் மக்கள் செறிந்து வாழ்ந்த பிரதேசத்தை “குர்திஸ்ரான்” என்ற தேசமாக அங்கீகாரம் செய்தது குறிப்பிடத்தக்கது. ஓட்டோமன் ராஜ்ஜியம் வீழ்ந்த பின் First World War in the Treaty of Sevres (1920) என்ற ஒப்பந்த அடிப்படையில் குர்திஸ்தான் மக்களுக்கு தனிநாடு வழங்குவதாக அளித்த மேற்கின் வாக்குறுதி செயல்படுத்தப்படாமல் போனது.

1925 ஆம் ஆண்டின் பின் இவர்களின் குர்திஸ்ரான் நிலம் இவர்கள் வசம் அற்று துருக்கிய நாட்டின் ஓர் அலகாக மாற்றம் பெற்றது. ஐரோப்பிய காலனிய ஆட்சிக்கு பின்னர் குர்திஸ் இன மக்களின் தனித்தன்மை அழிக்கப்பட்டு அவர்கள் இரண்டாம் தரப் பிரஜைகளாக தரம் தாழ்த்தப்பட்டதோடு அவர்கள் அடையாளங்களை வெளிக்காட்டாமல் தேசிய அரசுகளின் சர்வாதிகார ஆட்சிக்குக் கீழ் வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். குர்திஸ் மக்கள் இன்று உலகில் வாழும் மிகப்பெரிய சிறுபான்மை இனமாக இருந்தாலும் நாடற்றவர்களாகவும் சுயநிர்ணய உரிமை அற்றவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள்.

குர்திஸ் விடுதலைப்போராட்டமும் அதன் வடிவங்களும்

குர்திஸ் இன விடுதலைப்போராட்ட இயக்கமான PKK ன் தலைவர் அப்துல்லா ஓச்சலன் துருக்கியை சேர்ந்த குர்திஸ்யர் இவர் மார்க்சிய-லெனினிய கொள்கை

சிந்தனைப்பள்ளியில் இருந்து வந்தவர். இவர் 70களின் பிற்பகுதியில் இருந்து முன்னெடுத்து வந்த விடுதலைப்போராட்டம் பெண் விடுதலை, அரசியல் சமூகத் தளங்களில் பெண்களுக்கு சம பங்களித்தல் மற்றும் சூழலியலும் சமூகமும் என்ற விடயங்களுக்கு மிக முக்கியத்துவம் வழங்கியது. எல்லா இனவொடுக்குமுறைப் போராட்டங்களைப் போலவே இவர்களும் தனி நாடு மற்றும் சுய நிர்ணய உரிமை என்ற ரீதியில் தங்கள் போராட்டத்தை முன்னெடுத்தனர்.

பனிப்போர் காலத்தில் சிரியா சோவியத் யூனியனின் நட்பு நாடாகவும் துருக்கி NATO விலும் அங்கத்துவம் வகித்தது. எதிர்க்கு எதிரி நண்பன் என்ற அடிப்படையில் அன்றிருந்த சிரிய “பார்த்” அரசு PKK இயக்கத்திற்கும் அதன் தலைவர் அப்துல்லா ஓச்சலனுக்கும் அடைக்கலம் வழங்கி Damascus என்னும் சிரிய நகரில் PKK கொரில்லா இயக்கத்தை வளர்த்து வந்தது. இதில் பத்தாயிரத்திற்கு மேலான போராளிகள் சேர்ந்து கொண்டனர்.

இதே நேரம் சிரியா பார்த் அரசு சிரிய குர்திஸ் மக்களை இன ரீதியாக அடக்கி ஆண்டது, ஆனாலும் PKK அதனது பாதுகாப்பு கருதி தங்கள் நோக்கு துருக்கிய குர்திஸ் மக்கள் விடுதலை என்று காட்டி வந்தது. சிரியா தங்களின் பாதுகாப்பு அரணாக இருப்பதை சாமர்த்தியமாக முடிந்தளவு தக்க வைத்துக்கொண்டது.

90 களின் தொடக்கத்தில் PKK ன் YAJK என்கிற பெண்கள் ராணுவம் கொரில்லா படையாக உருவெடுத்தது. இதைத்தொடர்ந்து இவர்கள் கட்டுப்பாட்டிற்குள் உள்ள எல்லா செயற்பாடுகளிலும் பெண்களின் பங்களிப்பு 40 வீதமாக்கப்பட்டு நடைமுறையில் செயற்படுத்தப்பட்டது பெண்கள் புரட்சி அப்துல்லா ஓச்சலன் தலைமையில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

1991 இல் சோவியத் யூனியன் வீழ்ந்தது. PKK துருக்கியுடன் பல சமாதான ஒப்பந்தங்களை செய்ய முனைந்தும் அது பயனளிக்கவில்லை. இந்த காலகட்டத்தில் துருக்கி சிரியாவிற்கு தண்ணீர் விநியோகம் செய்யும் நாடாக விளங்கியதால் அதை ஒரு துருப்பு சீட்டாக வைத்து PKK தலைவர் அப்துல்லா ஓச்சலனை சிரியா வெளியேற்றாவிட்டால் தண்ணீர் விநியோகத்தை நிறுத்துவோம் என்று துருக்கி சிரியாவிற்கு அச்சுறுத்தல் விடுத்தது. இதன் பின் அப்துல்லா ஓச்சலன் பெப்பிரவரி மாதம் 15 ம் திகதி 1999 ஆம் ஆண்டு மொசாட்டினாலும் மற்றும் பல நாடுகளின் ஒத்துழைப்போடும் கைது செய்யப்பட்டு துருக்கிய சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்.

ஓச்சலனுக்கு துருக்கி மரண தண்டனை விதித்தது, தன் விடுதலையைக்கோரி ஒரு விட்டுக்கொடுப்பாக சமாதானமான முறையில்

வட குர்திஸ்தானில் இருந்து தென் குர்திஸ்தானுக்கு PKK கொரில்லா படைகளை செல்ல பணித்தார், இதை தங்களுக்கு சாதகமாக பாவித்த துருக்கி ஐந்நாறுக்கு மேற்பட்ட கொரில்லாக்களை கொண்டு குவித்தது.

கடந்த பதினெட்டு வருட காலமாக அப்துல்லா ஓச்சலன் தனிமைப்படுத்தப்பட்ட துருக்கிய சிறையில் இருந்த வண்ணம் மார்க்கிய சிந்தனைகளை கூர்ந்து படித்து அதை ஒரு விமர்சனக் கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தார், மேலும் சுமேரிய, zorastarian, பண்டைய மத்திய கிழக்கு சமூகங்களில் நிலவிய ஐனநாயகத் தன்மைகளின் கூறுகளை கண்டறிவதோடு மேற்கின் எழுத்தாளர்களாகிய Immanuel Wallerstein, Michel Foucault மற்றும் Murray Bookchin ஆகியோரின் எழுத்துக்களையும் ஆழமாகப் படித்தார். இதன் மூலம் கண்டடைந்த அரசியல் புத்தாக்க சிந்தனைகளை தொடர்ந்தும் எழுதி வெளியிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்.

இந்த எழுத்துக்கள் இவரின் விடுதலைக்கான வழக்கின் வாதமும் கூட என்பதை European Courts of Human Rights இல் வைத்தார், இதற்கு ணிசிபிஸி கூறியதாவது, இது ஒரு தனிமனிதரின் வாதமாக எடுத்து வழக்கை வலுப்படுத்தாது, இது மக்கள் கூட்டத்தின் வழக்கு என்றது. மக்கள் கூட்டத்தின் கோரிக்கைகளை அரசியல் தீர்வு மூலமே அணுக முடியும் என்றது.

இவர் எழுத்துக்கள் முதலாளித்துவத்தை எதிர்ப்பதாகவும் நிலபிரப்புத்துவ கால மற்றும் நவீன கால பெண் அடக்குமுறைகளை எதிர்ப்பதாகவும் இருப்பதோடு மட்டுமல்லாது தேசிய அரசுகளையும் அதன் மேலிருந்து கீழ் ஆட்சி அதிகாரத்தன்மைகளையும் விமர்சனம் செய்கிறது. தேசியம் மதமாகவும் அதில் தேசம் என்பது கடவுளாகவும் உருவகப்படுத்தப்படுகிறது என்கிறார்.

“There is a strong correlation between state and divinity. So secularism is not true”

PKK இயக்கத்தின் தனிநாடு என்ற கோரிக்கை தடம்புரண்ட கதை

இந்தப்பூமியில் நாடுகள் தோற்றம் பெற்ற காலத்தில் இருந்து பெரும்பான்மை தேசிய இனங்களான ஆளும் தேசிய இனங்கள் ஒடுக்கும் தேசிய இனங்களாக மாறி சிறுபான்மை இனங்களையும், அந்நாட்டில் உதிரியாகவும் கூட்டாகவும் வாழும் பல்வேறு சமூகங்களையும் அவர்கள் கலாச்சார விழுமியங்களையும் மொழியையும் அழிக்கின்றன. அவர்கள் பல்லாயிரம் வருடங்களாக பூர்வீகமாக வாழ்ந்த நிலப்பரப்பை பலவந்தமாக அபகரிக்கின்றன. சிறுபான்மை இனங்களின் வாழ்க்கையையும் அவர்கள் இருப்பையும் எந்தந்த விதங்களில் எல்லாம் சிதறடித்து சின்னாபின்னமாக்கி

பெரும்பான்மை ஆளும் வர்க்கத்தின் இருப்பை காக்க பெரும்பான்மை தேசிய மொழியைக் கற்று அதை உள்வாங்கி தன் அடையாளங்களை கைவிட்டு சுயத்தை விட்டுக்கொடுத்து வாழ்தலே இங்கு தேசப்பற்று என்று அனைத்து மக்களுக்கும் கற்றுக் கொடுக்கப்படுகிறது,

சீர்குலைத்து உருத்தெரியாமல் ஆக்கிவிட முடியுமோ அந்தந்த வழிகளை எல்லாம் கொண்டு அவற்றை செய்து முடிக்கின்றன. பெரும்பான்மை ஆளும் வர்க்கத்தின் இருப்பை காக்க பெரும்பான்மை தேசிய மொழியைக் கற்று அதை உள்வாங்கி தன் அடையாளங்களை கைவிட்டு சுயத்தை விட்டுக்கொடுத்து வாழ்தலே இங்கு தேசப்பற்று என்று அனைத்து மக்களுக்கும் கற்றுக் கொடுக்கப்படுகிறது, அத்தோடு ஒரு ஆட்சியின் கீழ் ஒன்றாக பல சிறுபான்மை இனங்களும் விட்டுக் கொடுத்தல் மூலம் வாழும் வாழ்தலையே இந்த ஆட்சி அதிகாரங்கள் ஒற்றை ஆட்சி மூலம் செயற்படுத்துகின்றன. ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனம் ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தின் மீது தற்பாதுகாப்பு கருதி நடத்தும் போருக்கு, 'தீவிரவாதம்' 'பயங்கரவாதம்' என்றெல்லாம் உலகளவில் பெயர் சூட்டி விடுகிறது.

பெரும்பான்மை தேசிய அரசுகளின் ஒடுக்குமுறைகளை முறியடித்து இன்னோர் தேசிய அரசை ஒடுக்கப்பட்ட சிறுபான்மை இனம் ஸ்தாபிப்பது மட்டுமே பெரும்பான்மை அரசுகளின் ஒடுக்கும் தேசிய போக்கில் இருந்து விடுபடுவதற்கான வழியாகக் கொள்ள முடியாது என்பதை அப்துல்லா ஓச்சலன் காலப்போக்கில் தான் உணர்ந்ததாக கூறுகிறார். ஏனெனில் தேசிய அரசுகளின் அஸ்திவாரம் இன்னுமோர் ஒடுக்கு முறைக்கு வழி வகுக்கும் கருவியாகவே இருக்கும் என்பது அவர் கருத்து. முதலாளித்துவப் பொருளாதாரத்தை தேசிய அரசுகள் வளர்க்கின்றன, முதலாளித்துவ பொருளாதார ஒழுங்கினூடாக பெண் விடுதலை சாத்தியம் ஆகாது; பெண்விடுதலை பெறாத சமூகங்கள் முற்றுமுழுதாக விடுதலை அடையாது.

அப்துல்லா ஓச்சலன் குர்திஸ் மக்களின் மிகப்பழமை வாய்ந்த வேளாண்மையும் பெண் விடுதலையையும் உள்வாங்கிக்கொண்ட Zoroastrian கலாச்சாரத்தையும் அமெரிக்க எழுத்தாளரான Murray Bookchin என்பவரின் Democratic Confederalism பற்றிய சிந்தனைகளையும் வாசித்தவர் அதன்பால் ஈர்க்கப்பட்டு கீழிருந்து மேலான அதிகாரத்தை சமூகங்கள் அனைத்தையும் தங்களைத் தாங்களே ஐனநாயக அரசியலில் பங்களிக்க வைப்பதன் மூலம் செயற்படுத்தவும் செய்தார்.

குர்திஸ்ரான் மக்கள் கூட்டங்கள் ஒவ்வொன்றும் பிரத்தியேகமான கலாச்சார பண்பாட்டுக் கூறுகளைக் கொண்டவை. ஒடுக்கும் தேசியத்தை எதிர்த்து போராடி வெற்றி அடைந்து தனிநாடு என்ற ஒன்றை அவர்களால் நிர்மாணிக்க முடிந்தாலும் ஆட்சியைப் பிடிப்பவர்கள் மீண்டும் அந்த நாட்டுக்குள் வாழும் பல்கலாச்சார சிறுபான்மை சமூகங்களை ஒடுக்க மாட்டார்கள் என்பது என்ன நிச்சயம்? வேலியே பயிரை மேயாதா என்ற கேள்வி அப்துல்லா ஓச்சலனுக்கு எழுந்ததாகக் கூறுகிறார்.

முதலாளித்துவத்தை ஒழிக்க வேண்டுமென்றால் தேசம் /நாடு என்ற கட்டமைப்பை ஒழிக்க வேண்டும் என்கிறார். Capitalist modernity என்பது முதலாளித்துவத்தினூடாகத்தான் உருவாகி செழிப்படைகிறது என்கிறார். ஆகவே முதலாளித்துவ மேலாதிக்கத்தை அழிக்க வேண்டுமென்றால் தேசங்கள் உருவாகுவதைத் தடுக்க வேண்டும் என்கிறார்.

ஆகவே 'historical society' என்கிற புராதன சமூகத்தை கட்டி எழுப்பினாலே அன்றி உண்மையான சோஷலிசத்தை கட்டி எழுப்ப முடியாது என்பதனால் தான் தனி நாடு என்ற கொள்கையில் இருந்து விலகியதாகச் சொல்கிறார். அதுவே ரிசிரி (Union of Democratic Communities in Kurdistan) ஐ உருவாக்கியது. இதன் மூலம் ஒடுக்கப்படுபவர்கள் ஒடுக்குபவர்களாக மாறாதிருக்க 'ஐனநாயக கூட்டமைப்பே ஒரே வழி' என்று சொல்கிறார்.

இதன் மூலம் மார்க்ஸ் மற்றும் எங்கெல்ஸ் கூறுவது போல மேலிருந்து கீழ் அதிகாரப் படிநிலை மூலம் உண்மையான சோஷலிசத்தை உருவாக்கவே முடியாது. அது சீனா மற்றும் ரஷ்யா போன்ற இன்னொரு விதமான சர்வாதிகாரத்தை கட்டி எழுப்பவே முனையும் என்கிறார். அதன் விளைவாக அவர் "Democratic Confederalism" ஐனநாயக கூட்டமைப்பு ஒன்றை கட்டியெழுப்ப முனைந்தார்.

அதன் பலனாக ரோஜாவா புரட்சி சிரிய குர்திஸ்தான் மக்களால் முன்னெடுக்கப்பட்டு இன்று ஐனநாயகத்திற்கு முன் உதாரணமாக அமைந்துள்ளது. சிரிய நாட்டில் Afrin, Kobani, cizire, பிராந்திய மக்கள் இந்த ஐனநாயக மக்கள் கூட்டமைப்பு என்ற ஐனநாயக கூட்டமைப்புக்குள்

இருந்து Rojova புரட்சியை முன்னெடுத்து மிகவும் வெற்றிகரமாக செயற்படுத்தி வருகிறார்கள்.

மூன்று பிராந்தியங்களையும் cantons என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இந்த ஐனநாயக இடைக்கால சுயாட்சிக் கூட்டமைப்பானது ஐக்கிய நாடுகளினால் 2014இல் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த ஐனநாயக சுயாட்சி நிர்வாகமானது கீழிருந்து மேல் நோக்கிய அதிகார நிர்வாகத் தன்மையை சிறப்பம்சமாகக் கொண்டது. இந்த நிர்வாகம் சமூக பொருளாதாரம் social economy என்ற அடிப்படைக் கருத்தை முன்வைக்கிறது.

பொருளாதாரம் என்று பார்த்தால் இங்கு செயற்கையான தேவைகளை உருவாக்கி அதற்கான சந்தைகளை உருவாக்குவதை முன்னெடுப்பதில்லை. இது இலாபத்தை மையப்படுத்தும் முதலாளித்துவ பொருளாதாரத்திற்கு எதிரானது மட்டுமன்றி சமூகத்தில் உள்ள செல்வத்தை அனைத்து மக்களுக்கும் பகிர்ந்தளிக்க முனையும் ஒன்றாகும். குறிப்பாக பெண்கள் கூட்டுறவு சங்கங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு இங்கு அவர்களுடைய பொருளாதார விடுதலையை உறுதி செய்கிறது.

அத்தோடு சூழலியலையும் நீர் வளத்தையும் பாதுகாக்க பல திட்டங்கள் செயற்படுத்தப்படுகின்றது.

Democratic Confederalism 'ஐனநாயக கூட்டமைப்பு'

The Democratic & Autonomous Administrations (DAAs)

The MGRK systems (people's council of west Kurdistan)

இவை பின்வரும். நான்கு தளங்களில் செயல்படுத்தப்படுகின்றன

1. The commune (30-200 குடும்பங்கள்)
2. The Neighbourhood (சுற்றாடல்)
3. The district (மாவட்டம்)
4. The MGRK (the highest level is the people's council of west Kurdistan) (மேற்கு குர்திஸ்தான் சபை)

கம்யூன்கள் வழியாக August 2011 Rojova குர்திஸ்தான் மக்கள் தங்களை சபைகளாக ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டார்கள். 'மேற்கு குர்திஸ்தான் மக்கள் சபை' என்று இதனை அழைத்தனர்.

ஒவ்வொரு சபைகளும் பின்வரும் எட்டு கொமிஷன்களை தன்னகத்தே கொண்டிருக்கின்றன.

1. பெண்கள்
2. பாதுகாப்பு
3. பொருளாதாரம்
4. அரசியல்
5. சிவில் சமூகம்

6. Free society (போரில் இறந்தவர்கள் குடும்ப நலன் சார்ந்த மற்றும் தொண்டு நிறுவனங்களுடன் தொடர்பாடல்)

7. நீதி (நீதித்துறையில் பெண்கள் மற்றும் ஆண்கள் நீதித்துறைகள் என்று இரண்டு பிரிவுகளாக உள்ளது)

8. சித்தாந்தம் (Ideology)

ஒவ்வொரு Canton லும் இருந்தும் 11 பிரதிநிதிகள் தேர்வு செய்யப்பட்டு நான்கு சபைகளில் இருந்தும் 33 பிரதிநிதிகள் Tev_Dem என்ற மேல் சபையில் முக்கியமான விடயங்கள் கூடி விவாதித்து தீர்மானிக்கப்படும்.

ஒரு கட்சி ஒரே கொள்கை என்றில்லாமல் பல கொள்கைகள் கொண்ட பல்வேறு கட்சிக்காரர்களையும் அனைத்து தேசிய இனங்களையும் கலாச்சாரங்களையும் உள்வாங்கும் ஒரு கூட்டமைப்பாக இது உருவானது. ஏனெனில் Rojova உள்ளடக்கிய cantons களில் வாழும் மக்கள் பல்லின பலகலாச்சார மக்களாக உள்ளவர்கள். இவர்கள் துருக்கியினால் இனவழிப்பு செய்யப்படும் போது புலம் பெயர்ந்த மக்களான ஆர்மேனியர்கள், சிரியக் மொழி பேசும் மக்கள் மற்றும் அரபுக்காரர்களும் அடங்குவார்கள். ஆகவே பன்மைத்துவ கலாச்சாரத்தை சேர்ந்த சமூகங்கள் அனைத்தும் சுதந்திரமாக அவர்கள் பண்பாடு கலை கலாச்சாரத்தோடு வாழ வழிவிடவும் வேற்று கலாச்சாரத்திற்கு மதிப்பளித்து அவர்களை அவர்கள் வாழ்க்கை நெறிகளை பின்பற்றி வாழவிடவும் இவ்வொழுங்கு வழிசமைத்தது.

இந்த அரசியல் ஒழுங்கமைப்பு மேற்கத்திய இடதுசாரிகளிடம் பெரும் வரவேற்பை பெற்றுள்ளதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இருப்பினும் சிரிய அரசால் இது அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. எனவே தற்பாதுகாப்புக்கான ஆயுதப் போராட்டத்திற்கு நடுவில் ஐனநாயக செயற்பாடுகள் முன்னெடுக்கப்படுகின்றன.

இதன் முதன்மைக்கொள்கைகளாக சமூக சூழலியல் (social Ecology), Women's Revolution, மற்றும் பெண்கள் புரட்சி இருக்கின்றது. இந்தக் கேள்வி தன்னுள் எழுப்பிய உறுத்தலினாலும் தான் PKK என்ற போராட்ட இயக்கம் முன் வைத்த காலை பின்வைத்து அதன் தனிநாட்டுக் கொள்கைகளை விட்டுக்கொடுத்ததாக கூறுகிறார்.

அரசியல் விஞ்ஞானிகள் அவதானிப்பின்படி Rojavo பெண்களின் சமூக அரசியல் பங்களிப்பை ஆண்களுக்கு சரிசமனாக மையப்படுத்தி கட்டியமைக்கப்பட்டிருப்பதனால் இது மத்திய கிழக்கில் ஒரு தீப்பொறியாக தொடங்கி முழு அரேபிய பெண்களின் அரசியல் பொருளாதார விடுதலையை உறுதிப்படுத்தும் ஓர் உந்து சக்தியாக அமையும் என்கின்றனர்.

அரசுகள் அற்ற ஜனநாயக கட்டமைப்பு சாத்தியமா?

எது எப்படி இருந்தாலும் உலகில் அரசுகளற்ற சமூகங்களின் குரல்கள் அரசு மற்றும் அரசியல் பலம் அற்ற காரணத்தால் எந்த செவிப்பறைகளையும் சென்றடைவதில்லை என்பதை போர்களினால் பாதிக்கப்பட்டு நீதி கோரிய வண்ணமும் மேலும் பல அரசியல் ஒடுக்குமுறைகளாலும் பாதிக்கப்பட்டுக்கொண்டு இருக்கும் அரசுகளற்ற சமூகங்கள் நன்றாக அறியும். குறிப்பாக ஈழத்தமிழ் சமூகம் அறியும்.

அது தவிர வெளிநாடுகளுடன் செய்யும் வர்த்தக ஒப்பந்தங்கள் கடல் வழிப் பயணங்கள் மற்றும் வெளியுறவுக்கொள்கைகள் என்று வரும்போது உலகத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒரு நாடாக இருக்கும் பட்சத்திலேயே அது வலிமை பெறுகிறது. ஆகவே ஓச்சலனின் தனிநாட்டு கோரிக்கை எட்டாத பழம் புளிக்கும் என்ற ரீதியில் கைவிடப்பட்ட ஒன்றாகவும் பார்க்க முடிகிறது.

குர்திஸ்தான் என்னும் ஒரு தனி நாட்டுக்கான கோரிக்கையும் அதற்கான யுத்தமும் வெறுமனே ஒரு மதவாத அடிப்படைவாத தேசிய அரசுடனான இரத்தம் சிந்தும் போர் மட்டுமல்லாமல் ஐந்து தேசிய அரசுகளுடனான அந்த நாடுகளுடன் நட்பில் இருக்கும் வெளிநாடுகளுடனுமான ராஜதந்திரப் போராகவும் இருப்பதனால் இந்த போர் மற்ற தேசிய விடுதலைப் போர்களோடு ஒப்பிடும்போது கல்லில் நார் உரிக்கும் முயற்சி போன்று மிகவும் கடினமானதாக இருக்கும்.

இதனாலேயே குர்திஸ் மக்களின் 'மலைகளைத்தவிர நமக்கு வேறு நண்பர்கள் இல்லை' என்று உலகத்திற்கு சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பிரக்ஞையில் அவர்கள் விடுதலையை வெற்றி அடையச் செய்து கொண்டிருக்கும் நிலவியல் சூழலான மலைகளை மட்டுமே நம்பி இருக்கின்றனர். ஏனெனில் அரசியலில் நிரந்தர எதிரிகளோ நண்பர்களோ கிடையாது.

இதற்கு ஒரு நல்ல உதாரணமாக இருப்பது சிரியாவில் ISIS ற்கு எதிராக நடந்த போரில் ஈராக்கிய யுத்தத்தில் குர்திஸ்ய போராளிகளை பாவித்தது போலவே பாவித்து விட்டு அமெரிக்க ராணுவ உதவி தேவைப்படும் காலகட்டங்களில் அதனது ராணுவப்படைகளை அமெரிக்கா மீண்டும் நாட்டுக்கு அழைத்தது.

ஈரான், ஈராக், சிரியா மற்றும் துருக்கியை கையாள்வதற்கான கருவியாக மேற்குலகம் இறந்த காலங்களில் குர்திஸ் மக்களை பாவித்து வந்திருக்கிறது. அதே போல நினைத்த மாத்திரத்தில் தங்களுக்கு சாதகமான யுத்தங்களில் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காகவே இவர்களை நாடற்றவர்களாக இனியும் வைத்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

குர்திஸ் மக்கள் மொழியால் வேறுபட்டிருந்தாலும் ஒடுக்கப்பட்ட ஓர் இனமாக அதன் வலியை உணர்ந்தபடியால் தங்களோடு கூட்டாக வாழும் இதர சமூகங்களோடும் மனிதாபிமானத்தோடு சமாதானமாக வாழும் மனப்பக்குவத்தைப் பெற்றவர்களாக உள்ளனர். அதற்கு ஓச்சலன் முன் மொழியும் 'Democratic Confederalism' என்ற ஜனநாயகம் பற்றிய கருத்தியல் உறுதுணையாகவுள்ளது.

'அடம்பன் கொடியும் திரண்டால் மிடுக்கு' என்பற்கு இணங்க ஒடுக்கப்பட்ட சமூகங்கள் சேர்ந்து போராட இந்த கொள்கை கோட்பாடுகள் அவசியம். அவர்களின் இந்த புதுவகையான ஜனநாயக கட்டமைப்பு முயற்சி உலக சமூகங்களுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. இருப்பினும் இன்றைய உலக பொருளாதார அரசியல் ஒழுங்கென்பது தேசிய அரசாங்களைக் கொண்ட சர்வதேச பொருளாதார வலைப் பின்னலைக் கொண்டதாய் இருக்கிறது. ஆகையால் எந்த ஒரு மக்கள் சமூகமும் அரசாக தங்களை ஸ்தாபித்துக் கொள்ளாமல் நாடு என்ற ஒரு அங்கீகாரம் இல்லாமல் சர்வதேச அரசங்கில் எந்த ஒரு விடயத்தையும் செய்ய முடியாது என்பதுதான் உலக அரசியல் பொருளாதார யதார்த்தம்.

உசாத்துணை:

"The political thought of Abdulla Ocalan, Kurdistan women Revolution and Democratic Confederalism"

Revolution in Rojova: Democratic Autonomy and Women's Liberation in Syrian Kurdistan by Michael Knapp, Anja Flach and Ercan Ayboga Translated by Janet Biehl Forwarded by David Graeber

Prisoners of Geography by Tim Marshall

(நன்றி: கனடா ஈழமுரசு இதழ் - மீள்பிரசுர அனுமதி தந்த எழுத்தாளர் கௌரி பரா)

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர், மொழிபெயர்ப்பாளர்

உளர் சுற்றிக் காக்கையார்

தொகுப்பு :

க. முகுந்தன்

kmukunthan@gmail.com

குஞ்சரம் 1

அடையாள அழிப்பின் ஆறா வடு!

யாழ்ப்பாணத்தின் பல இடங்களிலும் தனிப்பட்டவர்களிடம் இருந்தும் வந்த பல நூல்கள், குறிப்பாக நூற்றாண்டுகள் பழமையான ஓலைச்சுவடிகள் 1800களில் யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியிடப்பட்ட பல பத்திரிகைகளின் மூலப் பிரதிகள் போன்றவை இந்நூல்நிலையத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. நூலகத்தின் முதலாவது கட்டடம் 1959 ஆம் ஆண்டு திறந்து வைக்கப்பட்டது.

யாழ் நூலக வரலாறு, மற்றும் அதன் எரிப்பு குறித்து “The Jaffna Public Library rises from its ashes” என்ற பெயரில் ஓர் ஆவண நூலை கட்டிடக்கலை நிபுணர் வி. எஸ். துரைராஜா எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.

எரியும் நினைவுகள் என்னும் ஓர் ஆவணப் படத்தை ஊடகவியலாளர் சோமீதரன் எடுத்திருந்தார். பேராசிரியர் நுஃமான் நூலக எரிப்பு பற்றி ஓர் காத்திரமான கவிதையும் எழுதியிருந்தார். அது சிங்களத்திலும் ஆங்கிலத்திலும் பின்னால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு பிரபல்யமாயிற்று. நூல் எரிப்பு பற்றி பல கட்டுரைகளும் நூல்களும் வந்தன.

1933 இல் உதயமாகி, ஒரு கொட்டிலில் தவழ்ந்து, ஒரு கடையில் எடுத்தடி வைத்து, இன்னொரு கடையில் சிறுநடை நடந்து, ஒரு வீட்டின் மாடியில் ஓடியாடித் திரிந்து, ஓர் அழகிய மாடிக் கட்டடத்தில் ஒளி வீசி, வளர்ந்து உலகப் புகழ் பெற்று, கலங்கரை விளக்கம் போன்று இருந்து, யாழ்ப்பாண மக்களுக்கு அறிவொளியூட்டிய ‘யாழ்ப்பாண பொதுசன நூலகம்’ 31.05.1981 அன்று இரவு எரிந்து போனது. அந்த எரிவைக் கண்ணால் கண்ட அறிஞர் தாவீது அடிகளார் அதிர்ச்சியில் அன்றிரவே மாரடைப்பால் காலம் ஆனார்.

-பேராசிரியர் மெளனகுரு

குஞ்சரம் 2

புத்தரின் சடலம் அஸ்தியானது

நேற்று என் கனவில்
 புத்தர் பெருமான் சுடப்பட்டிறந்தார்.
 சிவில் உடை அணிந்த
 அரச காவலர் அவரைக் கொன்றனர்.
 யாழ் நூலகத்தின் படிக்கட்டருகே
 அவரது சடலம் குருதியில் கிடந்தது.
 இரவில் இருளில்
 அமைச்சர்கள் வந்தனர்.
 'எங்கள் பட்டியலில் இவர் பெயர் இல்லை
 பின் ஏன் கொன்றீர்?'
 என்று சினந்தனர்.
 'இல்லை ஐயா,
 தவறுகள் எதுவும் நிகழவே இல்லை
 இவரைச் சுடாமல்
 ஓர் ஈயினைக் கூடச்
 சுடமுடியாது போயிற்று எம்மால்
 ஆகையினால்
 என்றனர் அவர்கள்.
 'சரி சரி
 உடனே மறையுங்கள் பிணத்தை'
 என்று கூறி அமைச்சர்கள் மறைந்தனர்.
 சிவில் உடையாளர்
 பிணத்தை உள்ளே இழுத்துச் சென்றனர்.
 தொண்ணூறாயிரம் புத்தகங்களினால்
 புத்தரின் மேனியை மூடி மறைத்தனர்
 *சிகாலோவாத சூத்திரத்தினைக்
 கொழுத்தி எரித்தனர்.
 புத்தரின் சடலம் அஸ்தியானது
 *தம்ம பதமும்தான் சாம்பரானது.
 -கவிஞர் பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான்

(யாழ் நூலக எரிப்பின் சுவடுகளை நினைவேந்தி
 நன்றியுடன் மீளப் பதியப்படுகிறது)

குஞ்சரம் 3

பசி உணர்ந்த மனிதன்

வலி சுமந்த மனிதன் உழைத்துக்
 கொண்டிருந்தான்

ஒரு தோசையின் விலை
 இன்று
 கடவுளின் குழந்தையாகி
 அழுதுகொண்டிருந்தது

நிவாரண மணிச்சத்தம்
 கொடையாளர்களின் வீட்டில்
 ஒலிக்கவில்லை.

பிரச்சார முகங்கள்
 நிறம்புசி தங்களை தேரிலேற்றி
 இழுவை மாடுகளாக்கின
 மக்களை

அப்போது
 கரிச்சான் குருவிகள் பறந்தன
 சிறகுகள் சேற்றில் புதைந்த
 விதை நெல்லையும் விழுங்கிக்கொண்டது
 பாய் மரங்களில் ஓட்டைவிழுந்தது

உலகின் மூலை முடுக்கெங்கும்
 அவசர அழைப்பு வேண்டாமென்று
 பசி உணர்ந்த
 மனிதன் மட்டும்
 உழைத்துக்கொண்டிருந்தான்
 வலி சுமந்து

19-06-2021 பிரான்சு ப.பார்தீ

குமரிக்கடலில் திருவள்ளுவர் சிலை உருவான வரலாறு

இது திருவள்ளுவருக்கு தமிழ்நாடு அரசு கன்னியாகுமரிக் கடலில், கடல் நடுவே, நீர் மட்டத்திலிருந்து 30 அடி உயரமுள்ள பாறை மீது அமைத்த 133 அடி உயரச் சிலை ஆகும். இந்த சிலை அமைக்கும் பணி 1990, செப்டம்பர் 6 இல் தொடங்கப்பட்டு 2000, சனவரி 1 இல் திறக்கப்பட்டது.

சிலை அமைப்பு: திருவள்ளுவர் சிலை பல கற்களைக் கொண்டு கட்டப்பட்ட பல மாடிக் கட்டடம் போன்ற அமைப்பு கொண்டதாகும். உலகில் இதுபோன்ற கருங்கற்களால் ஆன சிலை கிடையாது.

சிலையினுள் 130 அடி உயரம் வரை வெற்றிடம் உள்ளது. இந்த வெற்றிடம் சிலையின் ஸ்திரத் தன்மையை உறுதிப்படுத்தும் நுட்பமுடையது. கல்லால் ஆன உத்திரங்களும், கட்டாயங்களும் பரவப்பட்டு சிலை எப்பக்கத்திலும் சாய்ந்து விடாது நேரே நிற்கமாறு உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. பீடத்தின் 38 அடி உயரமானது திருக்குறளின் அறத்துப்பாலின் 38 அதிகாரங்களையும், பீடத்தின் மேல் நிற்கும் 95 அடி உயரச் சிலையானது திருக்குறளின் பொருள் மற்றும் இன்பத்துப்பாலின் 95 அதிகாரங்களையும் குறிப்பதாகத் திகழ்கின்றது.

மண்டபத்தின் உட்புறச் சுவற்றில் ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலிருந்து ஒரு குறள் வீதம் 133 குறட்பாக்கள் தமிழிலும் அவற்றுக்கு நிகராக ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பிலும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

சிலை குறிப்புகள்

1. மொத்த சிலையின் உயரம் - 133 அடி
2. சிலையின் உயரம் - 95 அடி
3. பீடத்தின் உயரம் - 38 அடி
4. சிலையின் உருவாக்கம் - 3 டன் முதல் 8 டன் வரை எடையுள்ள 3681 கருங்கற்களைக் கொண்டு நிறுவப்பட்டுள்ளது.
5. சிலையின் மொத்த எடை - 7,000 டன்
6. சிலையின் எடை - 2,500 டன்
7. பீடத்தின் எடை - 1,500 டன்
8. பீடத்தைச் சுற்றி அமைந்துள்ள மண்டபத்தின் எடை - 3,000 டன்

சிலை அளவுகள்

1. முக உயரம் - 10 அடி
2. கொண்டை - 3 அடி
3. முகத்தின் நீளம் - 3 அடி
4. தோள்பட்டை அகலம் - 30 அடி
5. கைத்தலம் - 10 அடி
6. உடம்பு (மார்பும் வயிறும்) - 30 அடி
7. இடுப்புக்குக் கீழ் தொடை மற்றும் கால் - 45 அடி
8. கையில் ஏந்திய திருக்குறள் ஏட்டின் நீளம் - 10 அடி

கன்னியாகுமரியில் 133 அடி உயர திருவள்ளுவர் சிலையை அப்போதைய முதல்வர் கருணாநிதி திறந்து வைத்தார்

பன்முக ஆளுமையாளர் - ஓவியர் - கவிஞர் இந்திரன் (தமிழ்நாடு) யூன் 2021

தொகுப்பாளர்: சிலம்புச்சங்கம் நிறுவனர், பிரான்க.

வருந்தொற்றுச் சூழலில் எழும் மாநில சுயாட்சியின் துலக்கமான குரல்!

ஒற்றை மொழி, ஒற்றை கலாசாரம், ஒற்றை மதம், ஒற்றை தேசியம், ஒற்றை அதிகாரம், ஒற்றை இந்தியா பேசும் குரல்களுக்கு மாநில உரிமை பற்றி பேசுவதென்பது தேசவிரோதமாக இருக்கிறது. மறுதலையாக மாநில உரிமைகளை மறுப்பதே தேசவிரோதம் என்பதை அவர்களுக்குச் சொல்லி வைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

முன்னெப்போதுமில்லாத வகையில் கொரோனாப் பெருந்தொற்றின் இரண்டாவது அலை தமிழகத்தை நோக்கி பொங்கிப் பெருகியது. முந்தய அதிமுக அரசு கொரோனாவை எதிர் கொண்ட முறையின் காரணமாகவே கொரோனாவின் முதல் அலை மூழ்கடித்தது. ஸ்டாலின் தலைமையிலான தற்போதைய திமுக அரசு மூர்க்கமான இரண்டாவது அலையை எதிர் கொண்டிருக்கும் நிலையில் ஒன்றிய அரசின் உதவிகள் கிடைப்பதில் வழக்கமான ஏமாற்றமே எஞ்சியது.

மாநிலங்களுக்கான உரிமை. உறவு என்ன என்பது பற்றியெல்லாம் மீண்டும் பேச வேண்டிய நிலையை ஒன்றிய அரசு இக் கொரோனாக் காலத்தில் ஏற்படுத்தியிருப்பது ஓர் அரசியல் அவலமே. மாற்றாந்தாய் மனப்பான்மையுடன் செயற்படும் நடுவணரசை ஒன்றிய அரசு என்று அழைத்தாலாவது மாநில உரிமைகள் குறித்து நனைவுக்கு வரக்கூடும் என்று இப்போது நடுவணரசை ஒன்றிய அரசு என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லத் தொடங்கியுள்ளது தமிழகம்.

‘சித்தியை அம்மா என்று அழைத்தாலும் சித்தி சித்தியாகவே இருப்பேன்’ என்று அடம் பிடிக்கும் ஒன்றிய அரசுக்கு, மாநிலங்களின் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டக் குரலே, உரிமையே நடுவணரசு என்று சொல்ல வேண்டிய நிலை மீண்டும் ஏற்பட்டிருப்பது ஓர் வரலாற்றுத் துயர்.

நடுவணரசு என்ற சித்திரம் மாநிலங்கள் என்ற சுவற்றிலேயே வரைப்பட்டிருக்கிறது. நடுவணரசு என்பது தனித்த ஓர் அரசாக இயங்கக் கூடாது. அதற்கென்று தனியான உயிர் ஒன்று இருக்க முடியாது. குரல் என்ற ஒன்றோ, உடலோ கிடையாது அது மாநிலங்களின் குரலின் வழியாக மட்டுமே பேசியாக வேண்டும் மேலும் ஒன்றிய அரசு என்பது

அதிகாரத்தை பரவாலாக்குவதற்கான ஓர் ஏற்பாடு. அதிகாரத்தை குவித்து வைத்துக் கொள்வதற்கு பெயர் ஒன்றிய அரசென்றிருக்க முடியாது.

அரசியல்சான்மம் வகுத்த வழியின் படி இந்தியா ஒரு தேசமல்ல. அது மாநிலங்களின் கூட்டு அவை. அவையை நாடென்று சொல்ல முடியாது. நாடென்றால் அதற்கான மொழி, பண்பாடு, தனித்தப் பொருளாதாரம், கூட்டுசிந்தனை என்பன தேவை. அவைக்கு அது இருக்க முடியாது. இந்தியா என்பது ஓர் நிர்வாக ஏற்பாடு அதைத் தாண்டி அதற்கு தேசமென்றொரு சித்திரம் இருக்க முடியாது. ஊர்ப் பஞ்சாயத்துத் தலைவனை வீட்டுத் தலைவனென்று யாதொருவரும் சொல்லி விடுவதில்லை.

ஆங்கிலேயர் காலத்தில் சுரண்டலுக்கான ஓர் ஏற்பாடாக இந்தியா உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. மாநிலங்கள் என்பன நிர்வாக அலகுகளாக அன்றி கலாசாரப் பண்பாட்டு, மொழி தொகுதிகளாக அவை கருதப்படவில்லை. மனிதர்களை ரத்தமும், சதைமுமான மானுடனாகக் கருதாமல் நுகர்வுப் பையாகக் கருதும் வணிகச் சந்தை போல மாநிலங்களை வருவாய் அலகுகளாகக் கருதியே இந்தியா என்ற நுகர்வுச் சந்தை உருவாக்கப்பட்டிருந்தது.

இன்றைய இந்தியாவை அப்படி அழைப்பது, கருதுவது சனநாயகப் பயங்கரவாதமன்றி வேறில்லை. விடுதலைக்குப் பிறகு கலைத்தும், அழித்தும் எத்தனையோ போக்குகள் நாடுகளிடையே தோன்றி எழுந்திருக்கின்றன. இந்த நிலையில் கொரோனா பெருந்தொற்றுக்கு ஆளான நோயாளர் போல பலவீனமான குரலில் மாநில அரசின் உரிமைகள் குறித்துப் பேசிக் கொண்டிருக்க முடியாது.

உறவுக்குக் கை கொடுப்போம்! உரிமைக்குக் குரல் கொடுப்போம் என்று கடந்த காலங்களில் ஒன்றிய அரசை கிடுகிடுக்க வைத்த தமிழகத்தின்

உரிமைக்குரல் கொரோனனாக காலச் சூழலில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருக்கிறது.

ஒரு மாநிலத்துக்கான உரிமைகள், சலுகைகளாக அல்லாமல் பொதுப்பட்டியலிலும் பார்க்க எவ்வளவு இருக்கிறது (தரப்பட்டிருத்தல் அல்ல, கொடுக்கப்பட்டிருத்தலும் அல்ல) என்பதைப் பொருத்தே அம்மாநிலத்தின் உரிமைகள் மதிக்கப்படுவதாகக் கருத இடமிருக்கிறது. சனநாயகப் பரவலாகக் கருத இடமிருக்கிறது. ஒன்றிய அரசின் பொதுப் பட்டியலின் பிரிவுகள் குறையக் குறையச் சனநாயகத்தின் வெளி அதிகரித்துச் செல்வதாக இருக்கும்.

கல்வி உள்ளிட்ட மாநில உரிமைகள் அவ்வக் கலாசாரம், மொழி, பண்பாடு நிலம் சார்ந்தவையாக இருக்கும் போது அவற்றை ஒன்றிய அரசு தம் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்துக் கொள்வது சனநாயக விரோதம் மட்டுமல்ல, சனநாயகப் பயங்கரவாதமும் கூட.

நீட் தேர்வை அனுமதிக்க முடியாது, கல்வி சூழலை மாநில அரசே தீர்மானிக்கும் என்ற தமிழகத்தின் குரல் வெறும் மாநில உரிமை சார்ந்தது மட்டுமல்ல அது தமிழ் மண், தமிழ் சிந்தனா முறை சார்ந்ததுமாகும். எதை, எப்படிப் படிக்க வேண்டும் என்பதை பிறிதொரு கலாசாரமோ, மொழியோ, அதிகாரமோ தீர்மானிக்க முடியாது.

ஒற்றை மொழி, ஒற்றை கலாசாரம், ஒற்றை மதம், ஒற்றை தேசியம், ஒற்றை அதிகாரம், ஒற்றை இந்தியா பேசும் குரல்களுக்கு மாநில உரிமை பற்றி பேசுவதென்பது தேசவிரோதமாக இருக்கிறது. மறுதலையாக மாநில உரிமைகளை மறுப்பதே தேசவிரோதம் என்பதை அவர்களுக்குச் சொல்லி வைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

விடுதலைக்கு முன்பும், பிறகாகவும் மாநிலங்களுக்கான உரிமை எவ்வாறெல்லாம் கோரிப் பெறப்பட்டு வந்துள்ளது என்ற வரலாறு நம்மிடம் இருக்கிறது. உரிமையைச் சலுகைகளாகப் பார்க்கும் சனநாயக மறுப்பு பயங்கரவாதம் இன்றைக்கு

மேலெழுந்துள்ள நிலையில் மாநில உரிமைகள் ஒவ்வொன்றும் போரடியே பெறப்பட்டதை நினைவுப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

மொழிவாரி மாநிலங்கள் பிரிக்கப்பட்டபோதே மாநிலங்களின் இனத்துவம், மொழி, பண்பாட்டுக்கூறுகளை, அதன் தனித்துவத்தை ஏற்றுக் கொள்வதாகவே இந்திய ஒன்றிய அரசின் அரசியலமைப்புச் சட்டம் ஏற்பு கூறியது. இந்தியா ஒருபோதும் நடுவத்தில் அதிகாரத்தைக் குவித்துக் கொண்ட அமைப்பாக இருந்ததில்லை. பேரரசுக் காலங்களிலும் இந்தியா என்று ஒன்று இல்லை. இந்தியச் சிந்தனைப் போக்கு என்ற ஒன்று இருந்திருக்கவில்லை, ஒட்டுமொத்தப் பொருளாதாரம், பண்பாடு என்பவற்றில் எந்த ஒரு தொடர்ச்சியும் இருந்திருக்கவில்லை என்பது ஒரு வரலாற்று மெய்மை.

ஆங்கிலேயர் கால ஒருங்கிணைந்த சுரண்டலுக்கு நடுவணரசில் ஓர் அதிகாரக் குவிப்புத் தேவைப்பட்டது. அதன் வணிக, படை நடவடிக்கைகளுக்கு ஏற்ப இந்தியத் தேசிய இனங்களை ஒன்றிணைத்து தமது கட்டற்ற சுரண்டலுக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டது. இலங்கையும் கூட இந்திய நிலப்பரப்பின் ஒருங்கிணைந்த ஆட்சிப் பகுதியாகத்தான் பிரித்தானிய கால இந்தியாவில் இருந்தது. வெறும் நிர்வாக வசதி அதன் அடிப்படையிலான சுரண்டல் அரசியல் இவையே இந்தியா என்ற தேசத்தை வரைந்து காட்டியது. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியைப் பொறுத்தவரை தண்டல் வகுலிப்பதற்கு ஒட்டுமொத்த நிலப்பரப்பும் ஒற்றை அதிகாரத்தின் கீழ் இருந்தாகவேண்டிய நெருக்கடி இருந்தது. கம்பெனி என்றால் நிர்வாக ஒருங்கிணைப்பு அவசியம். அதிகாரக் குவிப்பும் அவசியம். இந்தியாவை அவர்கள் நிர்வாகப் பிரிவாகவே பார்த்தனர். எனவே அவர்களது நீதியின் படி இந்தியா என்பது சுரண்டல் மற்றும் வரிவசூல் செய்வதற்கான ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட பெரும் நிலப்பரப்பு மட்டுமே. பிரித்தானியருக்கு இந்தியா என்பது சுரண்டலுக்கான ஓர் அரசியல் வரைபடம்.

நிர்வாகக் குழப்பங்களும், கவர்னர் ஜெனரல்களின் தனிச்சையானப் போக்குகளும் இந்தியாவை பிரித்தனிடம் கையளிக்குமாறு அந்நாட்டு ராணி கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி பிரித்தன் அரசிடம் இந்தியாவை ஒப்படைத்தது. அப்போதிலிருந்தே மாகாணங்களுக்கிடையிலான உரிமைகள் குறித்துப் பேச்சுகள் எழுந்தன.

இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பிறகு இந்திய விடுதலை குறித்து இந்தியாவிலும் பிரித்தனிலும் எழுந்த பேச்சுக்கள் ஆலோசனைகளுக்குப் பிந்தியக் காலங்களிலும் மாகாணங்களுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டிய உரிமைகள் பேசப்பட்டன. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி காலத்தில் நிர்வாக அலகுகளாகக் கருதப்பட்ட மாகாணங்கள் விடுதலைக்குப் பிறகான காலத்தில் அவ்வாறு கருதப்படுவதற்கான வாய்ப்புகளை குறைக்கும் வகையிலான சனநாயகச்

சட்டங்கள் படிப்படியாக நிறைவேற்றப்பட்டன.

காங்கிரசுக் கட்சியும், காந்தியும் மாகாணங்களின் மொழி, பண்பாடு, தனித்தன்மை குறித்துப் பேசியும் எழுதியும் வந்தனர். அரசியல் சட்ட முன்வரைவுக்கு மாகாணக் கவுன்சில்களின் பிரதி நிதிகள் அழைக்கப்பட்டு அவர்களது விருப்பங்கள் கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டன. ஆனால் இரண்டாவது சட்டவரைவு அமர்வுதான் மாகாணங்களின் உரிமைகளை சுருக்குவதற்கு காரணமாக அமைந்தது.

முஸ்லீம் லீக் பெரும்பான்மை மாகாணங்களில் சுயாட்சிக் கோரியதும், பாகிஸ்தான் இந்தியாவிலிருந்து பிரிந்ததும், இரண்டாவது அரசியல் சட்ட நிர்ணய அவையில் மாகாணங்களுக்கான உரிமைகள் சுருக்கப்பட்டதுடன் அவை மேலும் பிரிந்து செல்லா வண்ணம் இறுக்கமாக்கப்பட்டன. உரிமைகள் சலுகைகளாக மாறின. முதல் அவையில் மாகாண சுயாட்சி கோரிய முஸ்லீம்கள் இரண்டாவது அமர்வில் பங்கேற்கவில்லை. அவர்கள் பாகிஸ்தானில் இருந்தார்கள்.

நேரு, படேல் போன்றவர்கள் மேலும் பிரி வினைகள் ஏற்படுவதை விரும்பவில்லை. ஜனசங்கம் போன்றவை பாகிஸ்தான் பிரிந்ததனால் இந்தியா இந்து நாடாகிவிட்டதாகக் கருதினர். மேலும் மாநிலங்கள் இன, மொழி வழியில் பிரிபடுமானால் சமற்கிருதத்திற்கென்று ஒரு தேசம், நிலபரப்பு இல்லாதொழியும் என்று அச்சமடைந்தனர். பிரித்தானிய ஆட்சியில் உயர் பொறுப்பிலும், அதிகாரமட்டத்திலும், அரசியலிலும் இயங்கிய உயர்சாதினர் பிரித்தானியாவின் இந்தியாவை எதுவித மாற்றமுமில்லாது கோரினர்.

பண்பாட்டு அரசியல் வழி நிர்வாகச் சுரண்டலுக்கான இந்தியாவை உயர்சாதியினர் கைப்பற்ற விரும்பினர். அதனால்தான் இந்திய விடுதலை குறித்து அரசியல் சட்டத்தை உருவாக்கிய அம்பேத்கர் அதிகார மாற்றம் என்றார். பெரியர் அடிமை மாற்றம் என்றார்.

விடுதலை பெற்ற இந்தியாவில் மொழிவாரி மாநிலங்கள் என்பதும், அரசியல் சட்டவாக்கத்தில் முதல் பிரிவிலேயே இந்தியா என்பது ஒன்றியங்களின் அரசு என்று குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதும் விரிந்த பொருளைக் கொண்டிருந்தாலும் இன்றுவரை அதன் பொருள் வெகுவாக சுருக்கப்பட்டு வந்திருப்பதைக் காணலாம்.

டொமினியன் அரசாகச் செயற்பட்டக் காலத்தில் மாகாணங்களுக்கான அதிகப்படியான உரிமைகளைக் கோரிய உயர்சாதி, மற்றும் அதிகாரவர்க்கம், காங்கிரசு கட்சி போன்றவை பிறகான காலங்களின் அதே பிரித்தானியவைப் பின்பற்றி மாநில அரசுகளுக்கான உரிமைகளை மறுக்கத் தொடங்கின. பிரித்தன் சுரண்டலுக்கும் விடுதலை பெற்ற இந்திய சுரண்டலுக்கும் வேறுபாடுகளை அவர்கள் அழித்தனர். வெளியிலிருந்து வந்து அவர்கள் சுரண்டினார்கள், இவர்கள் உள்ளுக்குள்ளிருந்தே சுரண்டத் தொடங்கினார்கள் என்பது இந்திய விடுதலைக்கான மெய்யான பொருளாக இருந்தது.

சுரண்டலுக்கான உரிமை கோரலை அவர்கள் இந்திய விடுதலை என்றார்கள். சொந்த சகோதரர்களைச் சுரண்டும் உரிமையை பிரித்தனியரிடம் கோரிப் பெற்றனர்.

காங்கிரசும் நீதிக் கட்சியும் பிரித்தானியரிடம் கோரிய மாநிலங்கள் அல்லது மாகாணங்களுக்கான உரிமை என்பதில் மிகுந்த வேறுபாடுகள் இருக்கவே செய்தன. காங்கிரசு போராட்டத்தை முன்னெடுத்தக் காலத்திற்கும், அரசு அமைத்தக் காலத்துக்குமான வேறுபாடுகளைப் போலவே அவை மாநில உரிமைகள் பற்றிப் பேசியதிலுமிருந்தன. ஒன்றிய அதிகாரத்தின் அவசியம் பற்றிப் பேசிக் கொண்டே அது மாநில உரிமைகள் குறித்து முன்கிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் நீதிக் கட்சி தனது நிலையில் முழுமையான மாநில உரிமைகள் குறித்துப் பேசியது. அதிலும் மக்கள் மொழி, பண்பாடு குறித்து அது ஏதும் பேசவில்லை. அதற்குக் காரணம் சென்னை மாகாணத்துக்குள் இன்றைய பிற தென்னிந்திய மாநிலங்களும், மக்களும் அடங்கியிருந்ததே காரணம் எனலாம்.

இந்தியாவுக்கு டொமினியன் தகுதி வழங்கும் வகையில் இங்கிலாந்திலிருந்து வந்த சைமன் குழு காங்கிரசு அரசால் புறக்கணிக்கப்பட்ட அதே வேளை, நீதிக் கட்சி அக்குழுவை எதிர் கொண்டு பல கோரிக்கைகளை முன் வைத்தது முக்கியமாகச் சென்னை மாகாணத்திற்கு அது சுயமாக இயங்கும் வகையிலான திருத்தங்களையும், உரிமைகளையும் கேரியது முக்கியமானதாகும்.

1929 ஆம் ஆண்டு மார்ச் திங்கள் முதல் நாள் சைமன் குழு முன்பு நீதிக் கட்சியின் ஏ.இராமசாமி முதலியார், சர்.ஏ.டி.பன்னீர் செல்வம் இருவரும் நேர்முகமளித்தனர். அப்போது அவர்கள் மாகாண உரிமைகள் குறித்து முன் வைத்தக் கோரிக்கைகள் என்பன இன்றைய சுந்திர இந்தியாவில் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியாத ஒன்றாகும்.

இந்திய அரசுக்குக் கட்டுப்படாத ஒரு நிர்வாக சபை மாநிலங்களில் இருக்க வேண்டும். அவை

'சுயாட்சியில்' இயங்க வேண்டும்.

மாகாணங்களில் இருந்துவரும் இரட்டை ஆட்சி இனிமேல் நீடிக்கக்கூடாது. அதற்குப் பதிலாகச் திறந்த அமைப்பு முறையை ஏற்படுத்த வேண்டும்.

மாகாணங்களுக்குப் பூரண பொறுப்பாட்சி வழங்க வேண்டும். மாகாண சட்டசபைக்கு ஒற்றையாட்சி முறையை ஏற்படுத்த வேண்டும். அதாவது எல்லாத் துறைகளும் சட்டமன்றத்துக்கு கட்டுப்பட்ட வகையில் மாற்ற வேண்டும் என்றனர்.

குழுவின் தலைவர் திரு. சமைன் அவர்களின் கேள்வியொன்றுக்குப் பதிலளித்த சர்.இராமசாமி முதலியார், “நாங்கள் கேட்பது மாகாணங்களுக்கானப் பூரண சுயாட்சி கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்பதாகும். இதை இன்னும் விளக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் ஒரு மாகாணத்திற்கு இந்திய அரசு பாதுகாப்பிற்காக இராணுவத்தின் மூலம் உதவி செய்ய வேண்டியிருந்தாலும் அப்படிப்பட்ட உதவி அவசியமா என்பதை மாகாண அரசே தீர்மானிக்க வேண்டும்” என்றார். (நீதிக்கட்சி வரலாறு தொகுதி -1.க.திருநாவுக்கரசு. பக்-428,429)

மாகாண அரசு பிரிந்துப் போய் சுதந்திரத் தனி நாடு அமைப்பதே, மாநிலங்கள் தமது உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கு ஒரே வழி என்று நீதிக்கட்சியின் டி.எம்.நாயர் தொடங்கிப் பெரியார், அண்ணா என்று அது விரிவடைகிறது. எதிர்காலத்தில் ஒன்றியத்துக்குள் மாநிலங்கள் கரைந்து போகக்கூடும் என்றுணர்ந்த பெரியார், அண்ணா ஆகியோர் இந்திய விடுதலை குறித்து பிரித்தனிலிருந்து வந்திருந்த தூதுக்குழுவைச் சந்தித்தனர். அதற்கு முன்னதாகப் பெரியாரும், அண்ணாவும் ஜின்னாவைச் சந்தித்துத் தமது திராவிடநாடு குறித்து அவருடன் பகிரந்து கொண்டனர். ஒன்றியத்துள் உரிமைகளற்ற மாநில அரசாக இருப்பதா அல்லது பிரிந்து போய்த் தனியரசு அமைப்பதா என்ற அடிப்படையிலேயே பெரியாரும் கிரிபீஸ் தூதுக் குழுவினரைச் சந்தித்துப்பேசினார்.

விடுதலைக்குப் பிறகு சீன யுத்தத்தை முன்வைத்து நேருவின் கோரிக்கையை அடுத்து தனித்தமிழ்நாட்டைக் கைவிடுவதாக அறிவித்துப் பின் அதன் மீது தனது விவாதத்தை நிகழ்த்தியபோது அண்ணா, “ நான் திராவிட நாடு கோரிக்கையை விட்டுவிட்டேன். ஆனால், திராவிட நாடு கேட்பதற்கு என்னென்ன காரணங்கள் இருந்தனவோ அவற்றில் ஒன்றைக் கூட விட்டுவிடவில்லை என்றார்.

மேலும் அவர், திராவிட நாட்டை விட்டுவிட்டதால் எங்களுக்கு சேலம் இரும்பாலை வேண்டாம், ஜாம்ஷெட்பூரிலேயே வையுங்கள் என்று சொல்லிவிடுவோமா? நியாயமாகச் சொல்ல மாட்டோம், தூத்துக்குடி வேண்டாம் இன்னொரு காண்ட்லா கட்டுங்கள்” என்று சொல்வோமா? நிச்சயமாகச் சொல்ல மாட்டோம். திராவிட நாடு கிடைத்தால் என்னென்ன பெறுவோமோ அவை ஒவ்வொன்றையும் இந்திய யூனியனின் உள்ளே இருந்தே பெறலாம். பெற வேண்டும். பெற முடியும் என்ற நம்பிக்கையிலேதான் இருக்கிறோமே தவிர

திராவிட நாட்டுக்கான காரணங்கள் ஒன்றையும் நாங்கள் விட்டுவிடவில்லை என்றார்.

மேலும் மாநில உரிமை குறித்து அவர் பேசும்போது, “மக்களின் சுக துக்கங்களோடுப் பின்னிப் பிணைந்திருப்பது மாநில அரசுதானே தவிர, மத்திய அரசு அல்ல.. மத்திய அரசின் வலிவு அசாமுக்கு அச்சமூட்ட, தமிழ்நாட்டைத் தத்தளிக்க வைக்க, கேரளத்துக்கு கலக்கமுண்டாக்கத்தான் என்றால், நமது கூட்டுச் சக்தியின் மூலம் நம்மில் ஒவ்வொருவருடைய வலுவையும் கொண்டு அந்த அக்கிரம வலிவைச் சிறுக் குறைப்பதுதான் எங்கள் கடமையாக இருக்கும்”. என்று அவரது மொழியில் வாதங்களை எடுத்து வைத்து ஒன்றிய அரசைக் கிடுகிடுக்க வைத்தார். ஒன்றிய அரசு அதிகாரத்தை குவித்துவைக்கும் போக்கை கைவிடக் கோரிய அவர், நடுவணரசு குறித்துக் கேள்விகளை எழுப்பத்தவறவில்லை.

மத்திய அரசு பலமாக இருந்தது குப்த சாம்ராஜ்ஜியத்தில், மொகலாய சாம்ராஜ்ஜியத்தில். ஆனால் இன்று அந்த சாம்ராஜ்ஜியங்கள் எங்கே? நாட்டுப் பாதுகாப்புத் தவிர, மற்ற அதிகாரங்கள் அனைத்தையும் பற்றிச் சிந்திப்போம். மாநிலங்களுக்குத் தேவையான அதிகாரங்களை மாநிலங்கள் எடுத்துக் கொள்ளட்டும். பின்னர் மாநிலங்கள் விரும்பித் தருகின்ற அதிகாரங்களை மத்திய அரசு எடுத்துக் கொள்ளட்டும் என்றார் அண்ணா.

நேரு தொடங்கி, இந்திரா, ராஜீவ் காலம் வரையிலுமாக நடுவணரசின் அதிகாரக் குவிப்பும் போக்கும் பற்றி தொடர்ந்து திராவிடத் தலைவர்கள் தமது மாநில சுயாட்சி குறித்துக் சுட்டிக் காட்டியே வந்துள்ளனர். ஒன்றிய அரசு அதிகாரங்களைப் பறித்தும், சுருக்கியும் வந்த காலங்கள் அதனுடன் போராடியே வந்துள்ளனர். கலைஞர் கருணாநிதி காலத்திலும் அது சற்றும் சளைக்காமல் மேலெழுந்து வந்தது.

கருணாநிதி மட்டுமே மாநில உரிமைக்குறித்த அறிதலும், புரிதலுமுள்ளத் தலைவராக இருந்தார் அவரது ஆட்சிக் காலங்களில் தாம் மாநில உரிமைகள் குறித்து மிகவும் அழுத்தம் திருத்தமாகக் கோரிக்கைகள் முன்வைக்கப்பட்டு வந்தன. அவரை அதற்காகப் பிரிவினை வாதி என்றனர். தேசவிரோதி என்றனர். எனினும் அவர் சளைக்காமல், விட்டுக் கொடுக்காமல் போராடிவருபவராகவே இருந்தார்.

‘மத்தியில் கூட்டாட்சி, மாநிலத்தில் சுயாட்சி’ என்ற அவரது முழக்கம் இந்திய அரசியலில் ஆகப்பெரும் உரிமைக் குரலாக இருந்தது. அண்ணாவின் மறைவுக்குப் பிறகு பதவியேற்றுக் கொண்ட கருணாநிதி 1969 மார்ச் திங்கள் 17 திகதி தில்லியில் செய்தியாளர்களைச் சந்தித்த போது மத்திய -மாநில அரசுகளின் அதிகாரங்களை ஆராய ஒரு குழு அமைக்கப்படும் என்றார். அப்படி அமைக்கப்பட்டதுதான் ராஜமன்னார் குழுவாகும். உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி ராஜமன்னார் தலைமையிலான அக்குழு ஏ.லெட்சுமணசாமி முதலியார்,

பி.சந்திரரெட்டி ஆகியோரை உறுப்பினராகக் கொண்டிருந்தது. இக்குழுவின் ஆய்வறிக்கை 383 பக்கங்களைக் கொண்டிருந்தது. இக்குழுவானது தனது அறிக்கையினை 1971 ஆம் ஆண்டு மே -27இல் அளித்தது.

இவ்வறிக்கையானது, அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 7ஆவது இணைப்பிலுள்ள அதிகாரப் பட்டியல்களின் பொருளடக்கத்தை மாற்றியமைத்து மாநிலங்களுக்கும் சட்டமியற்றும் அதிகாரத்தை வழங்க வேண்டும் என்றது.

நெருக்கடி நிலை அறிவிப்பு தொடர்பாக முடிவெடுக்கும்போது மாநிலங்களிடை மன்றத்துடன் கலந்தாலோசித்தே முடிவெடுக்கப்பட வேண்டும் என்றது.

மாநிலங்களவையில் அனைத்து மாநிலங்களுக்கும் சமமான எண்ணிக்கையில் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கவும்,

அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் திருத்தம் செய்ய வேண்டுமென்றால் மூன்றில் இரு பங்கு மாநில சட்ட மன்றங்கள் அதை ஏற்க வேண்டும் என்றார். இப்படி நடுவணரசின் அதிகாரக் குவிப்பைத் தடுத்தெடுத்து அதை ஒன்றிய அரசாக மாற்றி அமைக்க முயன்றார் கருணாநிதி.

கடந்த காலங்களில் ராஜமன்னார் குழுவின் அறிக்கைகள் ஒரு பேசுபொருளாக மட்டுமின்றி மாநில உரிமைகள் குறித்து உரத்து முழங்கிய காஷ்மீர், அசாம், போன்ற இடங்களில் கடும் தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்திற்று. மேற்கு வங்க மாநில முதல்வராக இருந்த ஜோதிபாச ராஜமன்னார் அறிக்கை அடிப்படையில் விவாதங்கள் தொடங்கப்பட வேண்டும் என்றார்.

ஆந்திராவில் என்.டி.ராமராவ் அரசும், அசாமில் மகந்தா தலைமையிலமைந்திருந்த அரசும் ராஜமன்னார் அறிக்கையின் அடிப்படையில் மாநாடுகளைக் கூட்டிவிவாதித்தனர். எனினும் ஒன்றிய அரசு அவற்றை கிடப்பில் போட்டதுடன் அன்றைய பிரதமர் இந்திராகாந்தி குழுவின் அறிக்கையைப் பரிசீலிப்போம் என்று முடித்துக் கொண்டார். ராஜமன்னார் குழுவிற் குப் பதிலாக இந்திராகாந்தி சர்க்காரியா கமிசனை அமைத்தார். ஆனால் அதன்மீது எந்த ஒரு விவாதமும் நடைபெறாமலே அவர் காலத்தில் பார்த்துக்கொண்டார்.

கர்நாடக முதல்வராக இருந்த ராமகிருஷ்ண எக்டே தென்மாநில முதல்வர்கள் மாநாட்டைக் கூட்டி ராஜமன்னார் குழுவின் அறிக்கை அடிப்படையிலான மாநில அரசுகளின் உரிமைகள் குறித்துப் பேசினார். முக்கியமாகக் காஷ்மீரின் அன்றைய முதல்வர் பாருக் அப்துல்லா, பாதுகாப்பு, தொலைத்தொடர்பு, நிதி போன்றவற்றை ஒன்றிய அரசு வைத்துக் கொள்ளட்டும் பிற எல்லா உரிமைகளும் மாநிலங்களுக்கு வேண்டும் என்று தீர்மானம் போட்டார்.

பாஜகவின் வாஜ்பாயி காலத்தில் வெங்கடாசலய்யா தலைமையில் ஒரு குழுவும் மன்மோகன்சிங்

காலத்தில் 2010இல் நீதிபதி பூஞ்ச் தலைமையிலும் மாநில, ஒன்றிய அரசுகள் உரிமை குறித்து ஆராயக் குழு அமைக்கப்பட்டன. எனினும் அவற்றின் மீதான எந்தவொரு நடவடிக்கையும் இருக்கவில்லை என்பதையும் அதற்கான காரணங்கள் மிக எளிமையானவை என்பதையும் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

தமிழகம் ஒன்றிய அரசு என்று நடுவணரசை அழைக்கத் தொடங்கியிருக்கும் நிலையில் ஏதோ இப்போதே தமிழ்நாடு தனிநாடாக பிரிந்துவிட்டது போன்ற தோற்றத்தை உருவாக்க முனைவதிலுள்ள அரசியல் புதிதல்ல.

இது குறித்து மிகத்தெளிவாகக் கருணாநிதி சட்டசபையில் எடுத்து வைத்துப் பேசியது மனங்கொள்ளத்தக்கது. மாநிலசுயாட்சிக் குறித்து சட்டமன்றத் தீர்மானத்தைக்கோரி 20.04.1974 லேயே அவர் இப்படிப் பேசியிருந்தார்.

“இப்போது இருக்கிற முறைக்கும், நாம் கேட்கிற மாநில சுயாட்சிக்கும் என்ன ஒரே சிறிய வேறுபாடு என்றால் இப்போது அதிகாரங்களைக் கொடுத்தால் திரும்ப எடுத்துக் கொள்கிற உரிமை அவர்களுக்கு உண்டு. மாநில சுயாட்சியிலே அது இல்லை. அதிகாரங்களைக் கொடுத்துவிட்டால் மறுபடியும் அதை தொட முடியாது. ஆகவேதான் கொடுக்கப்பட்ட அதிகாரங்களைத் திரும்ப எடுத்துக்கொள்ள முடியாத மாநில சுயாட்சியைக் கேட்கிறோம்!” என்றார்.

மேலும் “நாம் பிரிவினைவாதிகள் அல்லர், இதை அழுத்தம் திருத்தமாக ஆயிரம் முறை சொல்லிவிட்டோம். யாருடைய தேசபக்திக்கும் திமுகவினரின் தேச பக்தி உள்ளளவும், இம்மியளவும் குறைந்ததல்ல!” என்றார்.

“மாநில சுயாட்சி குறித்த இந்தத் தீர்மானம் எந்த கட்சிக்கும் உரிய தீர்மானம் அல்ல. தமிழகத்தில் இருக்கின்ற எல்லாக் கட்சிகளுக்கும், இந்தியாவில் இருக்கிற எல்லாக் கட்சிகளுக்கும் உரிய தீர்மானம். இது எங்கள் கட்சிக்கு உரியது என்று நாங்கள் வாதிட மாட்டோம். இது அனைவருக்கும் பொதுவான தீர்மானம். தமிழ் சமூகத்தைக் காக்க, இந்தியாவிலுள்ள தேசிய இனங்களைக் காக்க, இந்தியாவிலுள்ள மாநிலங்களின் உரிமையைக் காக்க, இந்தியாவிலே இருக்கிற மாநிலங்கள் சுயமரியாதையோடு வாழ இந்தத் தீர்மானம் பயன்படும்!” என்றார் கருணாநிதி.

“பொருளாதாரத்திலே வளமும், சுயமரியாதைத் தன்மையிலே தன்னிரகற்ற நிலையும், விட்டுக்கொடுத்துப் போகின்ற அதே நேரத்தில், மத்தியசர்க்காருக்கு அடிமைகளாக இருக்க மாட்டோம்!” என்றார்.

நடுவணரசு என்று சொல்லும்போது ஒற்றை அரசு, ஒற்றை அதிகாரம், ஒற்றை மதம், ஒற்றை மொழி, ஒற்றை உயர்குலசாதி என்ற அடிப்படையிலும், ஒன்றிய அரசு என்பது அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட்ட மாநிலங்கள் அதில் ஆண்டான், அடிமைக்கு வழி இல்லை என்பதும் வருணசாதிப் படிநிலை

யிலான, மனு நீதி அடிப்படையிலான தேசத்தைக் கட்டமைக்க முயல்பவர்களுக்கு பதட்டமாகவும், தேசவிரோதமாகவும் தேன்றுவது இயல்பே.

ஒன்றிய அரசு என்று நடுவணரசை அழைக்கும் அதே வேளை தமிழ்நாட்டை, தமிழகம் என்று அழைத்தால் போதும் என்ற குரல்களும் அதே பதட்டத்துடன் எழுவதையும் கேட்க முடிகிறது. தமிழ்நாடு என்ற குரல் தொல்காப்பியன் தொடங்கி சங்க இலக்கியம், பக்தி இலக்கியம் என்று நிலப்பரப்பும், மொழிபரப்பும் வரையறுத்து வழங்கியவர்களை இவர்கள் தேசவிரோதிகள் என்று சொன்னாலும் வியப்பதற் கொன்றுமில்லை.

தமக்கென ஓர் மொழியோ, தேசமோ, இனத்துவமோ இல்லாதவர்களின் அதிகாரம் சார்ந்து கட்டமைக்கப்பட்ட இந்தியாவை வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள்தாம் மாநில உரிமைகள் குறித்து வரையறுப்பவர்களாகவும், ஒன்றியம், தமிழ்நாடு என்று அழைக்கும்போது பதட்டத்திற்குள்ளாகுவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள் அறிவுசீவி என்று சொல்லிக் கொள்பவர் முதல் அதிகாரத்திலுள்ளோர் வரையிலும் மாநில உரிமை என்பதை மக்கள் உரிமை என்றோ, மக்கள் இறைமை என்றோ கருதாத, மதிக்காதப் பாசிசப் போக்குடையவராக இருப்பதை புரிந்து கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

கொரோனா உச்சம்பெற்று அலை அலையாக எழுந்து கொண்டுள்ள காலத்தில் மாநிலங்களுக்கான பேரிடர் கால உதவிகள் செய்வதில் தமது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி நடுவணரசு என்ற பெயரில் மிக கேவலமான முறையில், மனிதாபிமானமற்ற முறையில் பறித்தெடுத்துக் கொள்வது கொரோனாவைக் காட்டிலும் பெரும் ஆபத்தானப் போக்காகும்.

மக்களிடமே இறையாண்மை தங்கிருக்கிறது. மக்களற்ற ஒன்றிய அரசு இறையாண்மை என்கிற பெயரில் மாநிலங்களின், மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை மறுத்து அதற்கு மாறாக நடந்து கொள்வது சனநாயகப் பயங்கரவாதமாகும்.

கொரோனாப் பெருந்தொற்றுத் தடுப்பூசி சிக்கலில் மாநிலங்களுக்குத் தர வேண்டிய ஊசியை மறுத்தது மட்டுமல்லாமல் அவற்றை இலவசமாக வழங்கவும் மறுத்தது. மேலும் 75சதவீதம் ஒன்றிய அரசுக்கும் மீதி 25சதவீதம் மாநில அரசுக்கும் என்று கட்டுப்பாடு விதித்தது. தடுப்பூசி கையிருப்பு எவ்வளவு இருக்கிறது என்பதை மாநில அரசு வெளிப்படுத்தக் கூடாது என்றும் ஒன்றிய அரசு தற்போது அறிவித்துக்கொண்டுள்ளது. மக்களிடம் நேரடித் தொடர்பில்லாத ஒன்றிய அரசு இப்படி மக்கள் விரோத நிபந்தனைகள் விதிப்பது சனநாயக இயங்கு முறைக்கு முற்றிலும் மாறானதாகும்.

ஒன்றியத்துக்கான வரி செலுத்துவதில் நாட்டிலேயே முதலிடத்திலிருக்கும் தமிழகத்துக்கு அது திருப்பிக் கொடுக்கும் தொகை மிக அற்பமாகும். அதே சமயம் மிகக் குறைந்த வரி செலுத்தும் நாட்டின் மிகப்பெரிய மாநிலமான உத்திரபிரதேசத்துக்கு அது

கூடுதலாக ஒன்றிய நிதியிலிருந்து வழங்குகிறது. தென்மாநிலங்கள் தடுப்பூசிக்கும், உயிர்வளி உருளைக்கும் தவித்துக்கொண்டிருந்தபோது ஒன்றிய அரசு, குசராத்தில் ஊசியும், உயிர்வளி உருளையும் தட்டுப்பாடு இல்லாது பார்த்துக் கொண்டது. இத்தனைக்கும் நாட்டிலேயே குசராத் மாநிலம்தான் தடுப்பூசிப் போட்டுக் கொள்வதில் மிகவும் பின் த(ய)ங்கிய நிலையில் இருக்கிறது. ஆக ஒன்றிய அரசு என்பது இருப்பதை பகிர்வதற்கானது என்பதல்லாது இருப்பதையும் பிடுங்கிக் கொள்ளவதாக இருக்கிறது.

“ஒன்றிய அரசு எங்கிருந்து பணம் பெறுகிறது? மாநிலங்களிடமிருந்துதான் பெறுகிறது. ஒன்றிய அரசு செய்வதாக இருந்தாலும் சரி.. மாநில அரசுகள் செய்வதாக இருந்தாலும் சரி.. அது மக்களின் வரிப்பணம். யார்வீட்டு அப்பன் பணத்திலேயும் மக்களுக்கு தடுப்பூசிப் போடச் சொல்லவில்லை. மக்களிடமிருந்து வாங்கின வரி பணத்தில் தான் போடச் சொல்கிறோம்!”. என்று தமிழக நிதியமைச்சர் பழனிவேல் தியாகராஜன் கடும் சொற்களில் பேச வேண்டியவந்தது அதனால்தான்.

“தடுப்பூசிக்கென ஒதுக்கப்பட்ட 35 ஆயிரம் கோடி என்னவாயிற்று?!” என்று உச்சநீதி மன்றம் கேள்வியெழுப்பியதற்கு ஒன்றிய அரசிடமிருந்து எந்த ஒரு பதிலும் வரவில்லை. மாநிலங்களின் உரிமைக்குரலை தேசவிரோதமாக சித்தரிக்கும் வரை ஒன்றிய அரசு என்பது காலணிகளின்-மாநிலங்களின்-ஒன்றியமாகவேபோய் முடியக்கூடும்.

அரசியல் சட்ட அவையிலே அன்றைக்கு சென்னை மாகாணத்தைச் சேர்ந்த முஸ்லீம் லீக் உறுப்பினரான மெஹபூப் அலி பெய்க் சாகிப் பகதூர் என்பவர் இன்னும் சற்று தொலை நோக்குடன், இந்தியா யூனியன் என்று அழைக்கப் படுவதைவிடக் கூட்டாட்சி (பெஃடரல்) என்று அழைக்கப் படுவதையே தாம் விரும்புவதாகக் குறிப்பிட்டார், அதற்கு அவர் சொன்ன காரணம் முக்கியமானதாகும்

“நமது அரசு ஒரு கூட்டாட்சி அரசாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்றும், ஓர் உறுப்பு அரசாகத்தான் இருக்க வேண்டும், என்றும் நீங்கள் கருதினால் வருங்காலத்தில் எந்தவொரு பதவிமோகக் கட்சியும் இதை ஓர் உறுப்பு அரசாகவும், பாசிச -சர்வாதிகார அரசாகவும் மாற்றுவதை நீங்கள் தடுக்க விரும்பினால் அந்தச் சொல்லை மாற்றிக் கூட்டாட்சி என்கிற சரியான சொல்லைப் பயன்படுத்துவது இப்போது நம் கையிலே இருக்கிறது அதனால் யூனியன் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துவதற்கு பதிலாக கூட்டாட்சி என்ற வார்த்தையைச் சேர்ப்பதற்கு வழிமொழிகிறேன்!” என்றார்.

மெகுபூப் அலி அன்றைக்குச் சுட்டிக்காட்டிய பாசிச அரசியல்தாம் இன்றைக்கு ஒன்றிய அரசு என்று சொல்வதையே பொருளற்றதாக ஆக்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

போகாத ஊருக்கு வழிசொல்லும் பீட்டா

மாட்டிறைச்சி ஏற்றுமதி நிறுவனங்கள், ஒன்றிய அரசின் ஆதரவுடன் ஏராளமாகச் செயல்பட்டு வருகின்றன. பட்டியலிடப்பட்டு அரசிடம் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள சுமார் 74 நிறுவனங்களுள் முன்னிலை வகிக்கின்ற முதல் 10 நிறுவனங்கள், பசுவதை கூடாது என்று சட்டம் இயற்றத் துடித்த ஆர்.எஸ்.எஸ். பின்னணி கொண்ட இந்து பிராமணர்களால் நடத்தப்படுவது என்பது இணைய வழித் தகவல்களாகக் கிடைக்கின்றது. இந்தப் பட்டியலில் முதல் இடத்தில் இருக்கும் அல்கபீர் எக்ஸ்போர்ட் பி.லிட் நிறுவனம் மும்பையைச் சேர்ந்த 'சதீஸ் சுப்பர்வால்' என்ற இந்து பிராமணருடையது. இத்தகவல்கள் பீட்டா அறியாததா?

“படித்தவன் சூது செய்தால் போவான், போவான் ஐயோவென்று போவான்!” என்பது மகாகவியின் வாக்கு. ஆனால் இன்றைக்கு சூது செய்வதற்கென்றே அதிகம் படிக்கிறார்கள்.

ஒன்றைக் காப்பாற்றக் கிளம்புகிறேன் என்பவன், பெரும்பாலும் அதனை அழித்தொழிக்கக் கிளம்புகிறவனாக இருப்பதையே இன்று அதிகம் காண்கிறோம். சொல் ஒன்றாகவும், செயல் ஒன்றாகவும் அல்லது தனது தீய நோக்கத்தை மறைக்கும் முகமுடியாகவே தனது சொற்களை அதிகம் பயன்படுத்துவதைக் காண்கிறோம். அந்த வகையில் சமீபத்தில் தன்னுடைய சுய வடிவத்தைக் காட்டியுள்ளது 'பீட்டா' அமைப்பு.

'பீட்டா' என்ற பெயரைக் கேட்டவுடன், நுண்ணுணர்வுள்ள தமிழர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் நெஞ்சம் சிறிது துணுக்குற்று அடங்கும். தமிழகத்தில் பாரம்பரிய சல்லிக்கட்டு நடைமுறையை ஒழிப்பதன் வழியாக தமிழகத்தின் அல்லது இந்தியாவின் பாரம்பரிய நாட்டு இனக் காளைகளை ஒழித்துவிடத் துடித்து; தனக்கு ஆதரவாக ஒன்றிய அரசையும், நீதிமன்றங்களையும் தட்டியெழுப்ப தகிடுதித்தம் செய்த அதே 'பீட்டா' அமைப்பு, தற்போது புதியவகை குண்டு ஒன்றை இந்தியச் சமுதாயத்தின் மீது வீச முயற்சித்துள்ளது.

தாவரங்களிலிருந்து சைவப் பால் (சோயா பால்) தயாரிக்க நமது நாட்டின் உயரிய பால் உற்பத்தி நிறுவனமான 'அமுல்' நிறுவனத்திற்குக் கடிதம் எழுதி, நமது உள்நாட்டு பால் உற்பத்தியில் கை வைக்க முயன்றுள்ளது பீட்டா அமைப்பு.

அவர்களது கோரிக்கைக்காக வெளிப்படையான வாதங்கள் என்னவென்றால்; மாட்டுப் பால் சுத்த சைவம் அல்ல, மாட்டைத் துன்புறுத்திக் கறக்கப் படுவதே மாட்டுப்பால். அதற்குப் பதிலாக அதிகப் புரதம் நிறைந்த, சுத்த சைவமான சோயா வித்திலிருந்து பெறப்படும் அல்லது தாவரங்களிலிருந்து பெறப்படும் பால் உற்பத்தியை 'அமுல்' நிறுவனம் மேற்கொள்ள வேண்டும். அதனால் மாட்டுப்

பால் உற்பத்தியைத் தடை செய்ய வேண்டும் என்பதுவே அவர்களின் கோரிக்கை.

மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் மேற்படி பீட்டா அமைப்பின் கோரிக்கை நல்லதாகவும், உடல் நலம் பேணும் அக்கறை உடையதாகவும், மாடுகளின் மீது கரிசனம் உள்ளதாகவும் தோற்றமளிக்கும்.

ஆனால், வரலாற்றுப் பூர்வமான நமது நாட்டின் பால் உற்பத்தி மீதான சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டுத் தாக்கங்களை நன்கு அறிவதன் மூலம்தான் பீட்டா அமைப்பின் சூதும், தந்திரமும் அதன் பின்னணியில் உள்ள நுண் அரசியலும் தெரியவரும்.

'பீட்டா' என்ற பதத்திற்கு (PETA & People for the Ethical Treatment of Animals) 'விலங்குகள் நல பராமரிப்பு அமைப்பு' என்பது பொருளாகும். மிகுந்த கவனமாக 'Ethical Treatment' என்றவாறு 'அறவழியிலான பராமரிப்பு' என்ற வார்த்தைகளைப் போட்டுக் கொண்ட இவர்கள், இந்தியச் சமூகத்திற்கு எவ்வளவு பெரிய தீமைகளைச் செய்யத் துடிக்கிறார்கள் என்பதை நாம் கவனமுடன் அணுக வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது.

நமது நாட்டில் 'அமுல்' என்ற சேவை அமைப்பு தோன்றியதன் தேவை, அதன் பொறுப்புமிக்க வளர்ச்சி எவ்வாறு வந்தது? அமுல் நிறுவனத்தின் பயனும் அதன் பெருமையும் இன்று உலகம் வியக்க எவ்வாறு எழுந்து நிற்கிறது என்பதைக் காணும்போதுதான், 'பீட்டா' அமைப்பு 'அமுல்' நிறுவனத்திற்கு எவ்வாறு போகாத ஊருக்கு வழிகாட்டுகிறது? என்பது விளங்கும்.

இந்தியா சுதந்திரம் அடைவதற்கு முன்பே, மாபெரும் கூட்டுறவு நிறுவனமாக அமுல் தோன்றியது. குஜராத் மாநிலத்தில் உள்ள 'கைரா' மாவட்டத்தில் எருமை மற்றும் பசும்பால் கறந்து பிழைப்பை நடத்தும் சிறு மற்றும் குறு விவசாயிகள் மற்றும் நிலமற்ற விசாயக் கூலிகள் பன்னெடுங்காலமாகவே அதிகம் வசித்து வந்தார்கள். அத்தகைய சூழல் கருதி கைரா மாவட்டத்தில் தனியார் பால் கொள்முதலாளர்களும், இடைத்தரகர்களும் அதிகம் இருந்தார்கள்.

கைரா மாவட்டத்து மக்கள் கடின உழைப்பின்பேரில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பால் முழுதும் கொள்முதல் செய்யப்படவும், அந்தப் பாலைக் கொண்டு அன்றைய பம்பாய் மாநகரத்தின் பால் தேவையை நிறைவேற்றிக் கொள்ளவும், தனியார் பால் கொள்முதலாளர்கள் மற்றும் இடைத்தரகர்களின் ஆதிக்கம் அதிகமாக இருந்தது. அதனைச் சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்ட இடைத்தரகர்கள், பால் உற்பத்தி மக்களின் உழைப்பின் மீது பெரும் ஆதிக்கம் செலுத்தி, குறைந்த விலைக்கு மக்களிடம் பாலினைக் கறந்து அதிகவிலைக்கு விற்பதன்

வழியே கொள்ளை லாபம் அடைந்து வந்தார்கள்.

உழைப்புச் சுரண்டலுக்கு ஆளாகிவந்த கைரா மக்கள், 'சர்தார் பட்டேல்' அவர்களைச் சந்தித்து தங்களது துயரங்களை எடுத்தியம்பி, அவரிடம் உரிய உதவிகளையும் ஆலோசனைகளையும் வேண்டி நின்றார்கள். பட்டேல் 1942ஆம் ஆண்டிலேயே இம்மக்களுக்கு கூட்டுறவு சங்கங்களை அமைத்து பால் உற்பத்தியை, உழைப்பை, அதற்கான விலையை நிர்ணயித்துக் கொள்ளும் ஆலோசனைகளை வழங்கினார்.

பட்டேல் அவர்களின் வேண்டுகோளின் பேரில் மொராஜி தேசாய் அவர்கள் கைரா மக்களை 'சமர்க்கா' என்ற கிராமத்தில் 04.01.1946 இல் கூட்டிவைத்து, இடைத் தரகர்களின் ஆதிக்கத்தை ஒழித்து உற்பத்தியாளர்கள் முன்னேற்றம் காண்பதற்கான உத்திகள் வகுக்கப்பட்டன. அதனைத் தொடர்ந்து 14.12.1946 ஆம் நாள் முதன்முதலாக 'கைரா மாவட்ட பால் உற்பத்தியாளர் ஒன்றியம்' உருவாக்கப்பட்டது.

1946-இல் ஏற்றி வைக்கப்பட்ட இந்தத் தீபந்தான், மக்களின் அயராத உழைப்பால், தேர்ந்த நிர்வாகத் திறனால் வளர்ந்து பெரிதாக 'ஆனந்தநகர்' என்ற இடத்தைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு 'அமுல்' என்ற நிறுவனமாக இன்று உயர்ந்து நிற்கிறது.

இந்தப் பால் நிறுவனத்தின் தந்தை எனக் கொண்டாடப்படுபவர் 'திரிபுவன்தாஸ் பட்டேல்' என்பவர் ஆவார். அதனுடைய முதல் நிர்வாக இயக்குநராகப் பொறுப்பேற்று நாற்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இந்நிறுவனத்தின் வளர்ச்சிக்குப் பெரும்பங்காற்றி அசைக்க முடியாத கூட்டுறவுச் சொத்தாக வளர்த்தெடுத்தவரும் இவரே யாவார். திரிபுவன்தாஸ் பட்டேல் அவர்களால் 1949-ஆம் ஆண்டு இந்நிறுவனப் பணிக்கென கொண்டுவரப்பட்ட 'வர்கிஸ் குரியன்' என்பவருடைய உயரிய செயல்திட்டம், பாலில் இருந்து தயாரிக்கப்படும் பால் பொருட்களின் மேம்பாடு போன்ற பணிகளால் 'அமுல்' பால் நிறுவனம் குஜராத் மாநிலம் மட்டுமல்ல, இந்திய தேசம் முழுதும் மட்டுமல்ல உலகம் முழுதும் பேசப்படும் நிறுவனமாக மாறியது.

வர்கிஸ் குரியன், கைரா மாவட்ட சிறுகுறு விவசாயிகள் மற்றும் நிலமற்ற விவசாயத் தொழிலாளர்களின் வாழ்நிலையை முன்னேற்ற அமுல் நிறுவனத்தை ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்தினார். கறவை மாடுகள் வாங்குவதற்கான கடன்களை உறுப்பினர்களுக்கு வழங்குவது, அவர்களிடமிருந்து சரியான விலைக்குப் பாலைக் கொள்முதல் செய்வது போன்ற பணிகளைச் சீர்படுத்தி, வீட்டுக்கு இரண்டு மாடுகளை வாங்கச் செய்து, அவர்களின் தற்காப்புப் பொருளாதார நிலையை ஊக்குவித்தார்.

குஜராத் மாநிலம் மட்டுமின்றி நாட்டின்

மாட்டிடம் பால் கறப்பது என்பது அந்த மாட்டிற்கான வதை என்றால், தினம் தினம் ஏராளமான மாடுகளை வெட்டி, மாட்டிறைச்சியை உலகநாடுகள் முழுமைக்கும் ஏற்றுமதி செய்யும் வணிகம், மிருகவதை இல்லையா? அது குறித்து பீட்டா அமைப்பு கேள்வி கேட்பதேயில்லையே ஏன்?

பிற பகுதிகளுக்கும் இதுபோன்ற திட்டத்தை விரிவுபடுத்தி ஓன்றிய அரசின் மூலம் செயல்திட்டங்களை வகுத்துக் கொடுத்தார். கறவை மாடுகள் வாங்கக் கடன் வழங்கி, அந்த மாட்டுப் பாலை ஆங்காங்கே உருவாக்கிச் செயல்படுத்தப்படும் கூட்டுறவு பால் உற்பத்தியாளர் சங்கங்களில் வழங்கி, எளிய மக்கள் சம்பாதிக்கும் வழிகளுக்கு அடித்தளம் இட்டவரும் இவரே ஆவார்.

1978-இல் அன்றைய ஓன்றிய அரசாங்கம், 'ஒருங்கிணைந்த ஊரக வளர்ச்சித் திட்டம்' (Integrated Rural Development Programme) என்ற வகைமையின் கீழ் மானியத் தள்ளுபடியுடன் கூடிய கடன்களைத் தேசியமயமாக்கப்பட்ட வங்கிகளின் மூலம் அந்தந்தப் பகுதி மக்களுக்கு வழங்கும் திட்டத்தையும் அறிமுகப்படுத்தியது. மேற்படி கடன்கள் 1980 முதல் ஊரகப் பகுதிகளில் கறவை மாடுகள் வாங்குவதற்காகப் பெருவாரியாக வழங்கப்பட்டு ஆங்காங்கே புதிய பால் உற்பத்தியாளர் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் உருவாக்கப்பட்டு அவர்களிடமிருந்து பால் கொள்முதல் செய்து நாடு முழுதும் விநியோகிக்க 'ஆவின்' பால் ஓன்றியங்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. இதன் அடிப்படையில் பாலில் இருந்து வெண்ணெய், நெய், பாலாடைக் கட்டிகள், சாக்லெட்டுகள், ஐஸ்கிரீம் போன்ற பல்வகைத் தின்பண்டங்களை உருவாக்கி வணிகப்படுத்தும் தொழில்முறைகளும் உருவாகின.

அமுல் நிறுவனத்தின் மூலம் அறிஞர் 'எச்.எம்.தலாயா' என்பவர், உலகத்திலேயே முதன்முறையாக பால் பதப்படுத்தும் நவீன தொழில்நுட்பத்தை உருவாக்கி உலகத்திற்கு அளித்துள்ளார். திரிபுவன்தாஸ் பட்டேல், வர்க்கிஸ் குரியன் மற்றும் எச்.எம்.தலாயா ஆகிய மூவரும் அமுல் நிறுவனத்தின் 'மும்மூர்த்திகள்' என்று அழைக்கப்பட்டார்கள்.

பால் உற்பத்தியில், பால் பொருள்கள் உற்பத்தியில் இந்தியா உயர்ந்த நிலை அடைந்த காரணத்தாலும், எளிய மக்கள் தங்கள் வாழ்வின் உறுதிப்பாட்டிற்கு பால் கறவைத் தொழில் பெரிதும் உதவியாக இருந்ததாலும் இந்தியாவின் 'வெண்மைப் புரட்சியின் தந்தை' என்று வர்க்கிஸ் குரியன் போற்றப்படுகிறார்.

அமுல் பால் ஓன்றியம் நிறுவப்பட்டு,

IRDP கடன்கள் வங்கிகளால் வழங்கப்படத் துவங்கிய 1980 ஆம் வருடத்திலேயே, நான் பிறந்து வளர்ந்த கிராமத்தில் 300 மகளிர்களை உறுப்பினர்களாகக் கொண்ட 'தாமரைக்குளம்' மகளிர் பால் உற்பத்தியாளர் கூட்டுறவு சங்கம்' துவக்கப்பட்டது. தமிழ்நாட்டின் முதல் மகளிர் பால் உற்பத்தியாளர் சங்கம் இது. பட்டப் படிப்பை முடித்துவிட்டு வேலை தேடிக் கொண்டிருந்த எனது மூத்த சகோதரி அந்த சங்கத்தின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்று பல்லாண்டுகள் மேற்படி சங்கத்தைத் திறம்பட நடத்தி, கிராமப்புற மகளிர் தங்கள் வீட்டில் உள்ள ஆண்களின் தயவின்றி தங்கள் சொந்த உழைப்பின் பேரில் குடும்பத்தின் அன்றாடச் செலவுகளை எளிதில் எதிர்கொள்ளும் வாய்ப்பை உருவாக்கினார்.

தமிழகத்தின் அன்றைய கூட்டுறவுத்துறை அமைச்சர் இராசாமுகமது அவர்கள் சங்கத்தைத் தொடங்கி வைத்ததும், மேற்படி சங்கம் தேசிய அளவில் மகளிர்களால் நடத்தப்படும் மூன்றாவது சங்கம் என்பதால் தேசிய அளவில் இதழியலாளர்களும் ஊடகங்களும் எங்கள் கிராமத்தை நோக்கிப் படையெடுத்து செய்தியாக்கியதும் இன்னும் எனக்குப் பசுமையாக நினைவில் இருக்கிறது. இன்றும் எங்கள் கிராமத்தில் எளிய மகளிர், கறவை மாடுகளுடன் தங்களது ஏழ்மையை எதிர்கொள்ள முடிகிறது என்றால் அதற்கான ஆதாரப் புள்ளி அமுல் நிறுவனம் எடுத்து வைத்து வர்கிஸ் குரியன் அவர்களால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டது.

இன்றைக்கு அமுல் நிறுவனத்தில் 36.5 இலட்சம் பேர் உறுப்பினர்களாக உள்ளனர். சுமார் 10 கோடி குடும்பங்கள் அமுல் நிறுவனத்தின் வளர்ச்சியோடு ஒன்றி நிற்கிறார்கள். பால் மட்டுமல்ல பால் பொருட்களையும் சந்தைப்படுத்துவதில் அமுல் நிறுவனம் உலகின் முன்னணி நிறுவனமாக உள்ளது. இந்தக் கட்டுரையின் துவக்கத்தில் நான் தெரிவித்தவாறு அமுல் நிறுவனத்தின் மைய அச்சின் மீது கை வைக்க முயன்றிருக்கிறது பீட்டா அமைப்பு. மாட்டுப் பால் உற்பத்தியை ஒதுக்குங்கள், சோயா பால் மற்றும் தாவரப் பால் உற்பத்தியில் கவனம் செலுத்துங்கள் என்கிறது பீட்டா.

காரணம், மாட்டுப் பால் அசைவ வகையாம், மாட்டிடம் பால் கறப்பது ஒருவகை மிருக வதையாம். இந்திய மக்களின் உடல்நலம்

பேணுவதற்குத் தாவரப் பால் அவசியமாம்.

இந்த இடத்தில், பீட்டாவைப் பார்த்து நாம் எழுப்ப வேண்டிய கேள்விகள் ஏராளமாக உள்ளன.

மாட்டிடம் பால் கறப்பது என்பது அந்த மாட்டிற்கான வதை என்றால், தினம் தினம் ஏராளமான மாடுகளை வெட்டி, மாட்டிறைச்சியை உலகநாடுகள் முழுமைக்கும் ஏற்றுமதி செய்யும் வணிகம், மிருகவதை இல்லையா? அது குறித்து பீட்டா அமைப்பு கேள்வி கேட்பதேயில்லையே ஏன்?

மாட்டிறைச்சி ஏற்றுமதி நிறுவனங்கள், ஒன்றிய அரசின் ஆதரவுடன் ஏராளமாகச் செயல்பட்டு வருகின்றன. பட்டியலிடப்பட்டு அரசிடம் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள சுமார் 74 நிறுவனங்களுள் முன்னிலை வகிக்கின்ற முதல் 10 நிறுவனங்கள், பசுவதை கூடாது என்று சட்டம் இயற்றத் துடித்த ஆர்.எஸ்.எஸ். பின்னணி கொண்ட இந்து பிராமணர்களால் நடத்தப்படுவது என்பது இணைய வழித் தகவல்களாகக் கிடைக்கின்றது. இந்தப் பட்டியலில் முதல் இடத்தில் இருக்கும் அல்கபீர் எக்ஸ்போர்ட் பி.லிட் நிறுவனம் மும்பையைச் சேர்ந்த 'சஜீஸ் சுப்பர்வால்' என்ற இந்து பிராமணருடையது. இத்தகவல்கள் பீட்டா அறியாததா?

தமிழ்நாட்டின் பாரம்பரிய சல்லிக்கட்டைத் தடை செய்ய நினைத்தபோதெல்லாம் நாட்டின் முதன்மை அமைச்சர் மோடி அவர்களைச் சந்திக்க முடிந்த உங்களுக்கு, உச்ச நீதிமன்றத்தில் பெரிய பெரிய வழக்குகளைத் தொடுக்க முடிந்த உங்களுக்கு, மேற்படி மிருக வதை மற்றும் மாட்டிறைச்சி ஏற்றுமதிக்கு எதிராக மோடி அவர்களிடம் பேசுவதற்கு, நீதிமன்றங்களில் வழக்குத் தொடுப்பதற்கு மனதில்லையா? அல்லது நேரமில்லையா?

இந்தியாவிலிருந்து சீனாவுக்கு 2017ஆம் ஆண்டு ஒரு வருடத்தில் மட்டும் 100000 மெட்ரிக் டன் மாட்டிறைச்சியை ஏற்றுமதி செய்திட அனுமதித்து இந்தியப் பிரதமர் மோடி அவர்கள் உத்தரவிட்டார் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா?

மாடுகள் மட்டுமல்ல, உலகம் முழுதும் இறைச்சிக்காக ஆடுகள், செம்மறிகள் மற்றும் கோழிகள் ஏராளமாகக் கணக்கின்றி வெட்டிக் கொல்லப்படுகின்றன. மேற்படி இறைச்சியெல்லாம் சைவமா? அல்லது உயிர்வதை அல்லவா?

ஒன்றிய அரசின் ஆதரவுடன், உள்நோக்கத்துடன் உலகப் பெரு நிறுவனங்களின் காளைகளை, அதன் வித்துக்களை விற்பனை செய்ய இந்திய இளித்தவாயர்கள்தான் சரியான ஆட்கள் என நீங்கள் நினைத்து விட்டீர்களா? இந்தியச் சந்தை உங்கள் கண்களை உறுத்துகிறதா?

அவ்வாறில்லை எனில், நீங்கள் ஏன்

மாட்டுப்பால் கறவையில் உலகின் முன்னணி நாடுகளாகத் திகழ்ந்திடும் டென்மார்க், நார்வே போன்ற நாடுகளிடம் உங்கள் கோரிக்கையை வைக்கவில்லை. அதிக அளவில் பால் உற்பத்தி செய்திடும் சீன நிறுவனங்களிடம், அமுல் நிறுவனத்தில் வைக்கப்பட்டது போன்ற ஒரு கோரிக்கையை வைப்பதற்கு பீட்டா நிறுவனத்திற்கு துணிவுண்டா?

மேற்படி நமது கேள்விகள் எதற்கும் பீட்டாவிடம் பதில் ஏதுமில்லை. ஏனென்றால் பீட்டா நிறுவனச் செயல்பாடுகள் எதிலும் நேர்மையில்லை.

நாட்டு மக்களின் வளர்ச்சியின் மீது அக்கறை கொண்ட பல்வேறு தொண்டு நிறுவனங்களும், அருந்ததிராய், தீஸ்தா சேதல்வாத் போன்ற செயல்பாட்டாளர்களும் இன்றைய ஒன்றிய அரசால் 'தேசவிரோதிகள்' (Anti Indian) என்றே சித்திரிக்கப்படுகிறார்கள். ஆனால், நாட்டின் முன்னேற்றத்தின் முன்னத்தி நிறுவனமாகத் திகழ்கின்ற 'அமுல்' போன்ற நிறுவனங்களை அசைத்துப் பார்க்கிற பீட்டாவின் நடவடிக்கை மீது எந்த விமர்சனமும் ஒன்றிய அரசு வைக்கவில்லை. பிரதமர் இதற்கெல்லாம் வாய்திறப்பதில்லை. இத்தனைக்கும் இவர்கள் கனவு நாயகனாகக் கொண்டாடும் பட்டேல் அவர்களின் விருப்பத்தின் பேரில் எழுந்தது அமுல் நிறுவனம்.

நல்ல வேலையாக, பீட்டா நிறுவனத்தின் வஞ்சகத்தை நன்கு தெரிந்து கொண்ட அமுல் நிறுவனத்தின் நிர்வாக இயக்குநர் 'ஆர். எஸ்.ஜோதி' அவர்களும், துணைத் தலைவர் 'வலம்ஜி ஹம்பால்' அவர்களும் பீட்டா நிர்வாகத்தின் மீது காட்டமான கேள்விகளை எழுப்பியுள்ளனர். 'எங்கள் நிறுவனத்தின் வளர்ச்சியோடு சுமார் 10 கோடி விவசாயக் குடும்பங்கள் இணைந்துள்ளன. அவர்களது வாழ்வாதாரத்திற்கு பீட்டாவிடம் பதில் ஏதும் உள்ளதா?' எனக் கேள்வி எழுப்பியுள்ளார் நிர்வாக இயக்குநர்.

நிறுவனத்தின் துணைத் தலைவர், ஒரு படி மேலே போய், 'பீட்டா அமைப்பை இந்தியாவில் தடை செய்யுங்கள்' என்று நமது பிரதமரிடம் கோரிக்கை வைத்துள்ளார்.

ஒரு ஊருக்கான வழியைத் தவறாகக் காட்டுவதில் இரண்டு வகையுண்டு. ஒருவகை தன் மேதாவித் தனத்தைக் காட்டிக் கொள்ள தான் அறிந்திராத ஒரு வழியைப் பிறருக்குக் காட்டுபவர்கள். இரண்டாவது வகை, தெரிந்தே அடுத்தவர் கெட்டுப்போக வழிகாட்டுபவர். இதில் பீட்டா எந்தவகை? என்பதை விளக்க வேண்டியதில்லை.

திராவிடர்களை நம்பிப்பிழைக்கும் ஆரிய பவன்கள்

இந்த மாதிரி ஆட்களுக்கெல்லாம் பதில் சொல்ல வேண்டுமா? என்று தயக்கம் வருகிறது. ஆனால், சில உண்மைகளை பேசாமல் விட்டால், இப்படிப்பட்டவர்கள் ஏதோ தங்களுக்கு கொம்பு முளைத்திருப்பது போல ஆட்டம் போட்டுக் கொண்டே இருப்பார்கள் என்பது மட்டுமல்ல, நம்மவர்களும், 'ஏதோ அவர்கள் கொம்பு முளைத்த விஷேசப் பிறவிகள்தான்..' என்று எண்ணத் தலைப்பட்டு விடுவார்கள் என்பதால் எழுதுகிறேன்.

முதலாவதாக நான் என்றுமே என்னை திராவிடன் என்று பிரகடனப்படுத்தி, உருவானவனில்லை. சாவித்திரி கண்ணனாகிய நான்,என்னை எப்போதும் தன்மானமுள்ள மனிதனாக, சக மனிதர்கள் அனைவரையும் நேசிக்கக் கூடியவனாக உணர்ந்தே வளர்ந்துள்ளேன்.

ஆனால், எப்போது தினமணி வைத்தியநாதன், எஸ் குருமூர்த்தி,சோ ராமசாமி, ரங்கராஜ் பாண்டே, எஸ்.வி. சேகர், போன்ற அனேக பார்ப்பனர்கள் தங்களை ஆரியனாக அடையாளப்படுத்திக் கொண்டும், நினைவுபடுத்திக் கொண்டுமே இருப்பதை அனுபவத்தில் நன்கு உணரத் தலைப்பட்டேனோ.., அப்போது தொடங்கி,"அப்படியானால், நான் நிச்சயம் ஆரியனல்லாத இனத்தை சேர்ந்தவன்" என்று புரிந்து கொண்டேன்!

ஆரியனல்லாத தென் நாட்டவர் அனைவரும் பொதுத் தன்மையில் திராவிடர் என்றே அடையாளப்படுத்தப் படுகின்றனர்.எனில், நான் திராவிடன் என்ற அடையாளம் பெற்றுவிடுகிறேன். நன்று! நான் எவ்வாறு அடையாளப்பட்டாலும், ஒரு போதும் இழிவான காரியங்களை செய்ததுமில்லை, செய்யப் போவதுமில்லை!

"திரும்பிய திக்கெல்லாம் ஆரிய பவன்கள்! ஏன் திராவிட பவன்கள் இல்லை. இருந்தால், ஓசியில் சாப்பிட்டு ஓடிவிடுவார்கள் என்பதாலா?" என்று தனது டிவிட்டரில் பதிவிட்டிருக்கிறார், நடிகர் எஸ்.வி. சேகர்.

ஆரிய பவன்களையெல்லாம் எப்பவோ தூக்கிச் சாப்பிட்டுவிட்ட அண்ணாச்சியின் சரவண பவன்கள் தொடங்கி..., முனியாண்டி விலாஸ் வரை அனைத்துமே திராவிட உணவகங்கள் தானே! இப்போதெல்லாம் உங்களவாக்களே இங்கு தானே வந்து கொட்டிக்கிட்டு போறீங்க ..சேகர்!

சாதி, அல்லது இனத்தை அடையாளப்படுத்தி பிழைப்பு நடத்தும் அவசியம் அண்ணாச்சி போன்றவர்களுக்கும், முனியாண்டி விலாஸ் உள்ளிட்டவர்களுக்கும் உங்களவாக்களை போன்று இல்லை. நல்லது தானே!

ஆரிய பவன், அய்யங்கார் பவன், பிராமணாள் கபே, கிருஷ்ணய்யர் கபே, பிராமணாள் கேட்டரிங், பெங்குளூர் ஐயங்கார் பேக்கரி, மாமி மெஸ், பிராமணர்களுக்கு மட்டுமே வீடு வாடகை விடப்படும்... பிராமணர்களுக்கு மட்டுமே வேலை தரப்படும்..., என்றெல்லாம் சதா சர்வ நிலைகளிலும் சாதியை தூக்கி உங்களவாக்களைப் போல,மற்றவர்கள் யாரும் திரிவதில்லை!

அதென்ன, திராவிட பவன் என்று போட்டால், ஓசியில் சாப்பிட்டு போய்விடுவார்கள் என்ற பயமா? எனக் கேட்கிறீர்கள்..!

நீங்கள், திராவிட நாட்டில் தான் 'ஆரிய பவன்' நடத்துகிறீர்கள். திராவிடர்களை நம்பித் தான் ஆரிய பவன்களே உள்ளன! உங்கள் வாய்துடுக்கால் உங்களவாக்கள் பிழைப்பிலேயே மண்ணை அள்ளிப் போட்டு விடுவீர்கள் போலிருக்கிறதே..!

ஹோட்டல்கள் மட்டுமா? கோயில்களில் இருக்கும் உங்களவாக்களின் பிழைப்பே, தட்டில் திராவிடர்கள் போடும் காசை நம்பித் தானய்யா உள்ளது...!

வீணாக கொழுப்பெடுத்து, வார்த்தைகளை விட்டால், இதில் எங்களுக்கு ஒன்றும் நடடமில்லை சேகர்..!

ஏற்கனவே துடுக்காக பதிவிட்டு, போலீஸ் பாதுகாப்புடன் வலம் வந்தது மறந்துவிட்டதோ!

முகநூல் பதிவிலிருந்து...

க. பழனித்துரை

எங்கிருந்து
தொடங்குவது?

இந்திய கிராமியச் சமூகம் எப்படிச் செயல்படுகிறது என்றால், ஆதிக்க சக்திகளிலிருந்து ஏழைகளுக்கு அதிகாரமும் செல்லக் கூடாது, அரசாங்கங்கள் தரும் வாய்ப்புக்களும் புரிந்து விடக்கூடாது என்பதில் மிகத் தெளிவாகச் செயல்பட்டு, ஏழைகளை கிராமங்களில் மேய்த்துக் கொண்டுள்ளன. அதற்கு அரசுத் துறைகளும் துணைபோய்க் கொண்டிருக்கின்றன. இதை ஒரு சில மாநிலங்கள் உடைத்திருக்கின்றன. அது ஒரு மிகப்பெரிய போராட்டங்களின் மூலம் நடந்துள்ளன. எனவே ஏழைகளை தயார் செய்வது அதுவும் போராட்டங்களுக்குத் தயார் செய்வது என்பது மிகக் கடினமான பணி.

முன்பையை தலைமை இடமாகக் கொண்டு செயல்படும் 'டாட்டா இன்ஸ்டிடியூட் ஆப் சோசியல் சயின்ஸ்' என்கிற நிகர்நிலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் இயக்குனர், ஒரு முறை என்னை அழைத்து பிரதம மந்திரியின் ஊரக வளர்ச்சிப் பணியாளர்கள் அனைவருக்கும் ஒரு நாள் வகுப்பெடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். ஒப்புக்கொண்டேன் விமானத்திற்கான பயணச்சீட்டை அனுப்பி யிருந்தார்கள். முதல் நாள் மாலையே அந்தப் பல்கலைக் கழகம் சென்றடைந்தேன். அன்றிரவு விருந்தினர் விடுதியில் தங்கி உரையாடிக் கொண்டிருந்தபோது அந்த மாணவர்களிடம் உங்களுக்கு என்ன மாதிரியான பயிற்சி தேவை எனக் கேட்டேன். நாங்கள் களத்தில் நின்று கிராமப்புற மேம்பாட்டுக்காக நக்சல் பாதித்த பகுதிகளில் போராடி வருகிறோம். எங்களுக்கு தத்துவமோ கோட்பாடோ தேவையில்லை. களச் செயல்பாட்டுக்கான வழிகாட்டுதல்கள்தான் தேவை என்று கூறினர்.

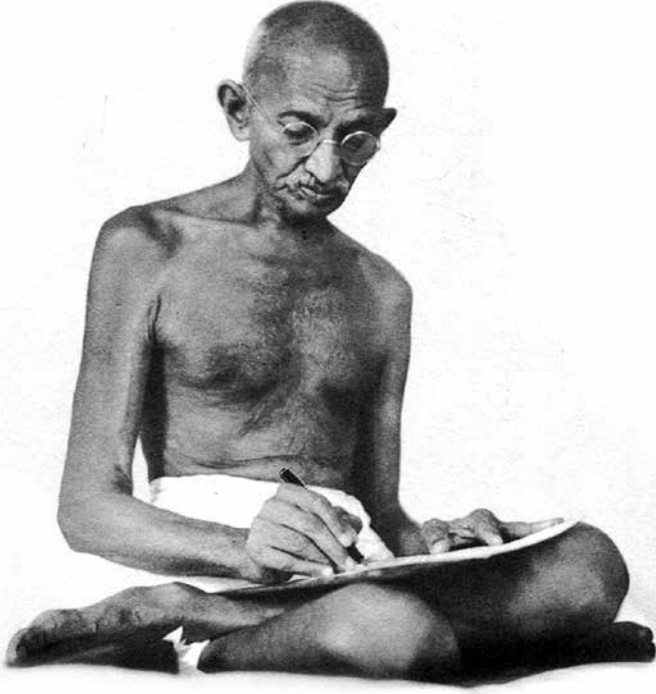
60 பேர் இருந்த அந்தக் குழுவில் பல மாநிலங்களிலிருந்தும் வந்திருந்தனர். பிரதம அமைச்சரின் ஊரக வளர்ச்சி ஆய்வாளர் என்ற திட்டத்தின் கீழ் வரும் இந்தப் பணி, ஒரு நிரந்தர வேலை அல்ல. இரண்டு ஆண்டு களத்தில் பணியாற்ற வேண்டும், சவால்கள் நிறைந்த தீவிரவாத அமைப்புக்கள் செயல்படும் பகுதிகளில் அவர்கள் களப்பணி ஆற்ற வேண்டும். மாதம் ரூ.7500 -

அவர்களுக்கு ஒரு ஊக்கத் தொகையாக வழங்கப்படும். இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அவர்கள் எங்கு வேண்டுமானாலும் செல்லலாம், எந்தப் பணியிலும் சேரலாம். அரசுக்கும் அவர்களுக்கும் எந்த உறவும் இருக்காது. இந்த சவால் நிறைந்த பணியை இரண்டு ஆண்டுகள் செய்ய வேண்டும். அவ்வளவுதான். எனவே இந்தத் திட்டத்தில் சமூக சேவை செய்ய வேண்டும் என்ற வேட்கையும் ஆர்வமும் மட்டும் போதாது, துணியும், தியாக உணர்வும், திறனும் ஆற்றலும் இருக்க வேண்டும்.

பெரும்பாலும் பொறியியல் படித்தவர்கள், மருத்துவர்கள், விவசாயம் படித்தவர்கள்தான் அதிக அளவில் இந்தப் பணிக்கு தேர்வாகி இருந்தனர். அவர்களில் பலர் பல நிறுவனங்கள் தந்த பதவியைத் தவிர்த்து இதில் ஒரு புது அனுபவம் கிடைக்கும் என்பதால் மனுச் செய்து தேர்வு பெற்றவர்கள். இவர்கள் அந்தப் பணியில் இருக்கும்போதே ஒரு சான்றிதழும் அந்தப் பல்கலைக் கழகத்தில் வாங்கிக் கொள்ளலாம்.

மறுநாள் காலை சரியாக 9 மணிக்கு வகுப்பு தொடங்கியது. முதலில் மாணவர்கள் அறிமுகம். ஒரு மாணவர் எழுந்தார்.

நான் படித்தது பொறியியல் கல்வி. எனக்கு அமெரிக்காவிற்குச் செல்ல வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ஆனால் அங்கு செல்லாமல் இந்த சவால்கள் நிறைந்த பணியை எடுத்துக் கொண்டேன். நான் நக்சல்

பாதித்த பகுதியில் வேலை செய்தேன். களத்தில் நான் பணியாற்றும்போதுதான் நம் அரசியலறிந்திரம் மக்கள் மத்தியில் எவ்வளவு கொடூரமாக நடந்து கொள்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். அந்த மக்களிடம் நான் அரசு சார்பாக பணி செய்வதாகவே கூறாமல் அரசுப் பணிகளைச் செய்து வந்தேன். அரசு அதிகாரி என்றால் தங்களின் பரமஎதிரி என்றே நினைக்கின்றார்கள் ஆதிவாசி மக்கள். அவர்களால் நம் அரசு என்று கூறமுடியவில்லை. அந்த வெறுப்பு மற்றும் அச்சம்தான் அவர்களை மாவோயிஸ்ட்டுகளுடன் கைகோர்த்து நிற்க வைக்கிறது. நம் அரசாங்கம் நிறைய மக்களுக்கான திட்டங்கள் வைத்திருக்கிறதே என்று கூறும்போது, எங்கே எங்களுக்கு வந்தது. யாரோ தின்று விடுகின்றார்கள். அது மட்டுமல்ல எங்களை அரசு அதிகாரிகள் தொந்தரவு செய்யாமல் விட்டுவிட்டாலே போதுமானது என்கிறார்கள். அங்கு பணி செய்வது அபாயகரமானது. எனக்கு நேரடியாக மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரிடம் தொடர்பு உண்டு. ஆனால், அந்த மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர், கீழ்மட்ட அதிகாரிகளை நம்புவதே கிடையாது, ஏனென்றால் அவர்கள் மக்கள் இருக்கின்ற இடத்திற்குச் செல்வதே கிடையாது. பணத்தைவிட மக்களுக்குப் பணி செய்ய வேண்டும் என்பதே எங்களின் நோக்கமாகவும் இருந்தது. எங்கள் பணி இரண்டு ஆண்டுகள் இங்கு முடிந்துவிடும். நாங்கள் எங்கோ பணிக்குத்தான் செல்லப் போகிறோம். அப்போது பணம் ஈட்டுவது எங்கள் குறிக்கோளாக

இருக்காது, மக்களை மாற்றுவதும், அரசை மக்களுக்கு பணி செய்ய வைப்பதும் எங்கள் வேலையாக இருக்கும். அடித்தளத்தில் அரசுத் துறைகளில் பணி செய்வோருக்கு எந்த நிபுணத்துவமும் இல்லை, அடுத்து அவர்களுக்குக் கடப்பாடும் இல்லை. ஆனால் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி மக்களை மிரட்டுவதில் எந்தக் கூச்சமும் இல்லாமல் செயல்படுகிறார்கள். ஆகையால் அந்த பாவப்பட்ட ஏழைமக்கள் நக்சல்பாரிகளை தங்களுக்குப் பாதுகாப்பு அரணாக பயன்படுத்துகின்றனர். எனவே நாங்கள் எங்கு சென்றாலும் களப்பணிக்குச் செல்லப்போகிறோம், அல்லது அரசியலுக்கு செல்லப் போகிறோம். எனவே இன்றைய சூழலில் கிராமங்களில் எப்படி பணியாற்றுவது, எங்கு துவங்குவது என்னென்ன வாய்ப்புக்கள் இருக்கிறது, அதை எப்படி மக்களிடம் கொண்டு செல்வது என்பதை மட்டும் விளக்குங்கள் என்று ஒரு மாணவர் கூறினார்.

அடுத்து ஒரு பெண் எழுந்து, “எங்களின் எண்ண ஓட்டத்தை அவர் நன்கு விளக்கிவிட்டார். அனைவருக்கும் அதே அனுபவம்தான். இந்த இரண்டு ஆண்டு பெலோசிப் என்பது எங்களுக்கு ஒரு ஆபத்தான பணி, சவால்கள் நிறைந்தது, இருந்தும் சமாளித்து பணி செய்கின்றோம். எங்கள் உயிருக்கு எந்த உத்தரவாதமும் இல்லை. எனவே ஒன்றில் நாங்கள் உறுதியாக இருக்கின்றோம், நாங்கள் பணத்துக்கு அலையும் மாந்தர்களாக இல்லாமல் மக்களுக்கு குறிப்பாக சுதந்திர நாட்டில் கடையர்களாக வாழ்ந்து வரும் மக்களின் வாழ்க்கையை மாற்ற பணி செய்வது என்பதில் நாங்கள் உறுதியாக இருக்கின்றோம்” என்றார்.

இவர்களின் பேச்சினைக் கேட்ட பிறகு எனக்கு அளவில்லாத மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. அது மட்டுமல்ல எதிர்காலம் பற்றிய ஒரு புது நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. கூட்டமாய் அமரவைத்து விரிவுரை செய்வதைவிட கலந்துரையாடல் வடிவில் வகுப்பை அமைத்துக் கொள்வது மிகுந்த நெருக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என்று கருதுபவன் நான். அந்த மாணவர்களும் அதையே விரும்பினர். உரையாடல் வடிவத்தில் பயிற்சி வகுப்பு தொடங்கியது.

நம் நாட்டில் நம் சமூகத்தை வழிகாட்டி நடத்திட நமக்கு ஓர் அரசியல்சாசனச் சட்டம் ஒன்று இருக்கிறது என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. உங்களில் எத்தனைபேர் அதைப் படித்திருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டேன். அனைவரும் கையை உயர்த்தினார்கள். எதற்காகப் படித்தீர்கள்? என்று கேட்டேன், அரசு நடத்தும் தேர்வுகளை எழுத வேண்டும் என்பதற்காக என்றனர். யாராவது மக்களுக்கு உதவ என்று படித்தது உண்டா என்று கேட்டேன். இருவர் கை உயர்த்தினார்கள். அப்படிப் படித்தபோது உங்களுக்கு எதாவது புலப்பட்டதா என்றேன். அது மக்களுக்குப் பயன்படுவதைவிட அரசாங்கத்தில் உள்ளவர்களுக்கும், அரசியல்வாதிகளுக்கும், வணிகர்களுக்கும், தொழிலதிபர்களுக்கும், நடுத்தர வர்க்கத்திற்கும் பயன்படுகிறது, ஏழைகளுக்கு அது

பயன்படுவதாகத் தெரியவில்லை என்றார் ஒருவர்.

ஏழைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும், தலித்துக்களை பாதுகாப்பதற்கும் பெண்களை பாதுகாப்பதற்கும் எத்தனை சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டுள்ளன என்பது தெரியுமா என்றேன். 200க்கு மேல் உள்ளன என்றார் ஒரு மாணவர். இவைகள் அனைத்தும் மக்களுக்குத் தெரியுமா? என்று கேட்டேன். அதற்கும் இதுவும் மக்களுக்குத் தெரியாது என்றார். ஏன் மக்களுக்குச் சென்று சேரவில்லை என்று கேட்டேன். அதற்கு யார் சொல்ல வேண்டும் என்று ஒருவர் கேட்டார். ஊடகங்கள், படித்த இளைஞர்கள், அரசியல் கட்சிகள் இவைகள்தான் மக்களிடம் எடுத்துக் கூற வேண்டும் என்றேன்.

ஊரக மேம்பாட்டுக்கு இதுவரை எத்தனை திட்டங்களை நம் அரசாங்கங்கள் நடத்தியுள்ளன என்றேன். அது மாநிலத்திற்கு மாநிலம் வேறுபடும் என்றனர். எதாவது ஒரு மாநிலத்தைப் பற்றிக் கூறுங்களேன் என்றேன். 50 ஆண்டுகால சுதந்திர இந்தியாவில் மத்திய மாநில அரசுகள் நடைமுறைப்படுத்திய திட்டங்களின் எண்ணிக்கை 2000 இருக்கும் என்றார் ஒருவர். தமிழகம் போன்ற மாநிலங்களில் 400க்கும் மேற்பட்ட திட்டங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன என்றேன். இவ்வளவு திட்டங்கள் இருந்தும் ஏன் கிராமங்கள் மாற்றம் பெறவில்லை என்று ஒரு மாணவர் கேட்டார். கிராமங்கள் மாறவில்லை என்று கூறுவது தவறு. கிராமங்கள் மாற்றம் பெற்றுள்ளது என்பதை யாரும் மறுக்க இயலாது. அது எப்படிப்பட்ட மாற்றம் என்றால் சாலை அமைப்பதில், கட்டுமானப் பணிகள் செய்வதில் என்று அடிப்படை வசதிகள் செய்வதில் கணிசமான அளவு வேலை நடந்துள்ளது என்றேன்.

மக்களுக்கு என்று ஒரு பாராளுமன்றம் இருக்கிறதே தெரியுமா என்றேன். ஆம் தெரியும் அதுதான் கிராமசபை என்று ஒருவர் பதிலளித்தார். இதன் மையக் கருத்து என்ன என்று கேட்டேன். பொருளாதார மேம்பாட்டுக்கும் சமூக நீதிக்கும் பணி செய்வது என்று கூறினர். இவ்வளவு இருந்தும் ஏன் நம் கிராமங்கள் குட்டிக் குடியரசாக மாறவில்லை என்றேன். அதற்கு ஒட்டுமொத்தக் காரணம் மக்கள் அதிகாரப்படுத்தப்படவில்லை என்றார் ஒருவர்.

இதிலிருந்து என்ன செய்தி உங்களுக்குப் புலப்படுகிறது என்றேன். அடித்தட்டில் வாழும் மக்களுக்கு அதிகாரம் கொடுக்க எவரும் தயாரில்லை. மக்களை அதிகாரப்படுத்தவும் எவரும் தயாரில்லை. இந்த உள்ளாட்சியில் வந்தவர்களும் மக்களுடன் கைகோர்க்காமல் அரசு அதிகாரிகளுடன் கைகோத்துச் செயல்படுவதில்தான் ஆர்வமாக இருக்கின்றனர் என்றனர்.

ஏழைகள் மேம்பாட்டுக்காக அரசு என்ன வாய்ப்புக்களை உருவாக்கி வைத்திருக்கிறது என்பதை பட்டியலிட முடியுமா என்றேன். 1) அரசியல் சாசனம் 2) தனிச்சட்டங்களாக 200க்கு மேற்பட்டவை 3) மேம்பாட்டுக்கான திட்டங்களை உரிமைகளாக

கொண்டு வந்தது. 4) அந்தத் திட்டங்களுக்கு உலகில் எங்கும் இல்லாத அளவுக்கு நிதி ஒதுக்கீடு. 5) உள்ளாட்சி அமைப்புக்களை அரசாக உருவாக்கியமை. 6) மக்கள் பங்கேற்புக்காக கிராம சபை என்ற மக்கள் பாராளுமன்றம் உருவாக்கப்பட்டமை. 7) கிராம மேம்பாட்டுக்கான ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை கிராம அளவில் தயாரிப்பதை கட்டாயக் கடமையாக்கப்பட்டமை. 8) உள்ளாட்சியில் பெண்களுக்கும், தலித்துக்களுக்கும் இட ஒதுக்கீடு. 9) சுய உதவிக் குழுக்களை ஊக்கப்படுத்தி சமூகச் செயல்பாடுகளில் இணைத்திருப்பது. 10) பல மத்திய அரசின் திட்டங்கள் குறிப்பாக நூறு நாள் வேலை உத்தரவாதத் திட்டம் என வாய்ப்புக்கள் ஏராளம் இருக்கின்றன என பட்டியலிட்டனர்.

அது உண்மைதான் இவைகள் உருவாக்க வேண்டிய தாக்கங்களை கிராமப்புறங்களில் காணமுடிகிறதா என்றேன். சில இடங்களில் காண முடிகிறது. பல இடங்களில் பார்க்க முடியவில்லை என்று பதில் அளித்தனர். இதற்கான காரணங்கள் என்ன தெரியுமா என்றேன். பட்டியலிட்டனர்: 1) கிராமம் மக்கள் கையில் இருப்பதாக எவரும் நினைக்கவில்லை, 2) கிராமம் சாதியத்தில் தோய்ந்து கிடக்கிறது, 3) அரசுத் துறைகள் தங்கள் திட்டங்களை தன்னிச்சையாக நிறைவேற்றி விட்டு மக்களின் தேவைகளைப் பற்றி கண்டு கொள்வதில்லை, 4) அரசுத் துறைகள் இணைந்து செயல்படுவதில்லை, 5) பொது மக்களுக்கு கருத்துண்டு, கனவு உண்டு, உணர்வு உண்டு என்று யாரும் கருதி மக்களை மதிப்பதில்லை, காலப்போக்கில் எதற்கும் சார்ந்து வாழும் தன்மையில் பொதுமக்களை அரசு தயார் செய்து விட்டது. 7) பஞ்சாயத்துத் தலைவரும் மக்களுடன் இணைந்து வெளிப்படையான ஓர் நிர்வாகத்தைத் தராமல் மக்களை மேய்ப்பில் வைத்து நிர்வாகம் நடத்துகின்றார். 8) வாய்ப்புக்களைப் பயன்படுத்தி கிராமங்களை மேம்படுத்தத் தேவையான ஆற்றலை தலைவர்கள் வளர்த்துக் கொள்ளவில்லை, 9) இவர்களுக்குத் தேவையான தலைமைத்துவப் பயிற்சி எங்கும் கிடைக்கவில்லை, 10) கிராமத்தில் உள்ள இளைஞர்களுக்கு பார்வையும் திறமையும் குறைவாக இருப்பதால் சமூகச் செயல்பாடுகளில் தங்கள் பங்களிப்பைச் செய்ய இயலவில்லை, 11) திறமையும் ஆற்றலும் உள்ளவர்கள் நகரத்திற்கு புலம் பெயர்ந்து விடுகின்றனர். 12) மக்களுக்கு பஞ்சாயத்து பற்றிய புரிதல் இல்லை, 13) மக்களுக்கு முன்னேற்றம் மேம்பாடு பற்றிய பார்வை இல்லாது பெரும்பகுதி காலத்தை வாழ்வாதாரத்திலும், கலாச்சார நிகழ்வுகளிலும் மட்டுமே தங்கள் நேரத்தை செலவழிக்கின்றனர். 14) மக்களுக்கு வழிகாட்டக்கூடிய மக்கள் நம்பிக்கையைப் பெற்ற மனிதர்கள் இல்லை, என்றனர்.

இந்த இடத்தில் இடைமறித்து இதை எப்படி கையாள்வது என்று யோசித்தீர்களா என்று கேட்டேன். ஊருக்கு ஒருவர் திறன் கூட்டப்பட்டவராக மக்கள் நம்பிக்கையைப் பெற்றவராக தயார் செய்யப்பட

வேண்டும் என்றனர். அதை எப்படிச் செய்வது?

ஊருக்கு ஒருவர் உங்களைப் போல் இருக்கின்றார்கள். அவர்களைக் கண்டுபிடித்து ஒன்றிணைக்க வேண்டும். அவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுத்து சேவகராக தயார் செய்ய வேண்டும். இதில் சேவை செய்யத் தயாராக இருக்கின்றவர்களை தயார் செய்வதுதான் மிக முக்கியமானது. அதற்குப் பிரத்தியேகமாக ஒரு பயிற்சித்திட்டம் தேவை. எப்படி உப்புச் சத்தியாகிரகத்திற்கு 78 பேருக்கு பயிற்சி அளித்து காந்தியடிகள் அழைத்துச் சென்றாரோ அதேபோல் கிராமப் புளரமைப்பு வேலைகள் செய்ய தயார் என்று கூறி களத்தில் நிற்போருக்கு நல்ல முறையான பயிற்சி தேவை. அந்தப் பயிற்சி மாற்றுத் தலைமைத்துவத்திற்கான பயிற்சியாக இருக்க வேண்டும். முதலில் நம்முடைய நாட்டில் இன்று நிலவும் தலைமைப் பஞ்சத்திற்கு தீர்வு ஆயிரக்கணக்கான அடிமட்டத் தலைவர்களை உருவாக்குவதுதான், அவர்களை மதிப்பு மிக்க மக்களாட்சித் தலைவர்களாக பயிற்சியின் மூலம் உருவாக்க வேண்டும். அவர்களை உருவாக்குவதுதான் இன்றைய தேவை என்று கூறிவிட்டு, எப்படி இந்த தலைமைத்துவ பயிற்சியைக் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் விளக்கினேன்.

இவர்கள் தியாகத்துக்கு தயாரானவர்கள். ஆனால் அரசாங்கத்தை மக்களுக்கு குறிப்பாக ஏழைகளுக்கு வேலை வாங்கத் தேவையான புரிதலும் ஆற்றலும் இல்லாதவர்கள். ஆகையால்தான் தங்களுக்குத் தெரிந்ததை கிராமங்களில் செய்து கொண்டு பெருங்கனவுகளுடன் சுற்றி வருகின்றனர். இந்திய கிராமியச் சமூகம் எப்படிச் செயல்படுகிறது என்றால், ஆதிக்க சக்திகளிலிருந்து ஏழைகளுக்கு அதிகாரமும் செல்லக் கூடாது, அரசாங்கங்கள் தரும் வாய்ப்புக்களும் புரிந்து விடக்கூடாது என்பதில் மிகத் தெளிவாகச் செயல்பட்டு, ஏழைகளை கிராமங்களில் மேய்த்துக் கொண்டுள்ளன. அதற்கு அரசுத் துறைகளும் துணைபோய்க் கொண்டிருக்கின்றன. இதை ஒரு சில மாநிலங்கள் உடைத்திருக்கின்றன. அது ஒரு மிகப்பெரிய போராட்டங்களின் மூலம் நடந்துள்ளன. எனவே ஏழைகளை தயார் செய்வது அதுவும் போராட்டங்களுக்குத் தயார் செய்வது என்பது மிகக் கடினமான பணி.

எனவே ஒவ்வொரு இளைஞனும் இளம் பெண்ணும் தங்களை முதலில் தயார் செய்து, தங்களுடன் இணைந்து செயல்பட ஒரு சிறு கூட்டத்தைத் தயார் செய்து, ஏழைகளிடம் பணி செய்து அவர்களின் நம்பிக்கையைப் பெற்று அங்கு அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் கிராமசபைக்குள் அவர்களின் குரலை பதிவு செய்ய வைத்து, அதற்கு கிராமசபை மற்றும் பஞ்சாயத்தின் மூலம் தங்கள் குரலுக்கு பதில் தேடி வெற்றி பெற்று, தன்னம்பிக்கையை ஏற்படுத்தி, தங்களை வியாபித்துக்கொள்ள அந்த கிராமத்து ஏழைகளுக்கு வழிகாட்டத் தேவையான அத்தனை வழிமுறைகளையும் இந்தத் தன்னார்வலர்களுக்குத் தந்திட வேண்டும். அது ஒரு முறைப்படுத்தப்பட்ட

பயிற்சியின் மூலம்தான் சாத்தியப்படும் என்றேன்.

அந்தப் பயிற்சி எப்படிக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்றால் காட்டில் மாவோயிஸ்ட்டுக்கள் புதியவர்களுக்கு எப்படி உணர்வும் அறிவும் சேர்த்துக் கொடுப்பார்களோ அதேபோல் கொடுக்க வேண்டும். நாம் இந்தப் பயிற்சியில் மக்களைப் பிரதானப்படுத்த வேண்டும். இந்த மாற்றத்திற்கு மக்களை தயார் செய்வது ஒன்று தான் வழி என்பதை அவர்களுக்குப் புரிய வைக்க வேண்டும். அதற்கு வேறு எந்த குறுக்கு வழியும் கிடையாது என்றேன்.

அந்த மாதிரி தலைமைத்துவப் பயிற்சியை இன்று எங்கு யார் நடத்துகின்றார்கள் என்று கேட்டனர். இந்தியாவில் பல தலைமைத்துவப் பள்ளிகள் அல்லது நிறுவனங்கள் செயல்பட்டு வருகின்றன. அவைகள் அனைத்தும் வணிகத்துக்கான தலைமையை வளர்க்கத்தான் பயிற்சி அளித்து வருகின்றன. சமூக அரசியல் மாற்றத்திற்கான தலைமைத்துவப் பள்ளி இந்தியாவில் எந்த இடத்திலும் கிடையாது, என்றேன்.

அப்படி என்றால் என்ன செய்வது? என்றார்கள். நாம் மாவோயிஸ்ட்டுக்களை தேடி காட்டுக்குச் செல்ல முடியாது செல்லவும் கூடாது. அதற்குப் பதில் காந்தியிடம் செல்வோம் என்றேன். தமிழகத்தில் நம்மாழ்வார் என்ற இயற்கை வேளாண் விஞ்ஞானி ஒரு சிறு குடிசையை வைத்துக் கொண்டு நூற்றுக்கணக்கான இயற்கை விவசாயிகளை உருவாக்கினார். அதேபோல் பெரிய நிறுவனத்தை யோசிக்காமல் மரத்தடியில் கூட நாம் இந்த பயிற்சிகளை நடத்திட முடியும். இந்தப் பயிற்சியில் இரண்டு அம்சங்கள் இருக்க வேண்டும். ஒன்று ஆத்ம சக்தி வளர்ப்பு. இரண்டு அமைதியான முறையில் அரசை ஏழை மக்களுக்காகச் செயல்பட வைக்கத் தேவையான செய்திகளையும் முறைமைகளையும் தெரிந்து கொள்வதுதான். இந்தப் பயிற்சியின் மூலம் சமூக மாற்றத்திற்கான மாற்றுத் தலைமை உருவாக்கல் என்ற அடிப்படை நிகழுமேயாயின் அதற்கு பெரும் ஆதரவு நமக்குக் கிட்டும் என்றேன். மிகப் பெரிய கை தட்டு. நிற்க ஐந்து நிமிடம் ஆகியது. எனக்கு முன்னே இருந்த அவர்கள் அத்தனை பேரும் தியாக சீலர்களாக புதுமைக் காந்தியர்களாகத் தெரிந்தார்கள். அப்பொழுது இரவு மணி 11.30. காலையில் 9 மணிக்கு ஆரம்பித்த அந்த வகுப்பு அப்பொழுதுதான் நிறைவு பெற்றது. மறுநாள் காலை நடைப் பயிற்சிக்குச் சென்றேன். அப்போது என்னை இடைமறித்து ஒரு பெண் கேட்டார்: 'ஏன் இந்த தலைமைத்துவப் பள்ளியை நீங்கள் உருவாக்கக் கூடாது'. நான் தற்போது ஒரு பல்கலைக் கழகத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டு இருக்கின்றேன். அது முடிந்தவுடன் யோசிக்கிறேன் என்றேன். அந்த கேள்விக்கு இன்று அரோவிந் சமூகத்தில் ஒரு வாய்ப்புத் தந்துள்ளனர். தயாரிப்புச் செய்து வருகின்றோம்.

கட்டுரையாளர்: கிராமியப் பொருளாதாரப் பேராசிரியர்

100ஆவது ஆண்டில் அடியெடுத்து வைத்தார் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மூத்த போராளி

சுதந்திரப் போராட்ட வீரர் திரு. வி இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மூத்த உறுப்பினர். ரெங்கராஜன் குமாரமங்கலம், மோகன் குமாரமங்கலம், எஸ்.ஏ. டாங்கே , ஈ.எம்.எஸ். நம்பூதிரி பாட், இந்திரஜித் குப்தா, பி. இராமமூர்த்தி, ஆர். நல்லகண்ணு, பாப்பா உமாநாத், தா. பாண்டியன் உள்ளிட்ட தலைவர்களின் நட்பிலும் தொடர்பிலும் இருந்தவர். சோவியத் நாடு, ஜனசக்தி ஆகிய இதழ்களில் பணி செய்தவர். 100 வயதைத் தொட்டுவிட்ட நிலையிலும் கவனம் பிசகாத பேச்சும் நினைவாற்றலும் வியப்பைத் தருகின்றன. அவருடன் அவருடைய மகள் டாக்டர் சாந்தி அவர்கள் சந்தித்துப் பேசிய உரையாடலை இங்கே பேட்டி வடிவில் தந்திருக்கிறோம். இவரைப் போன்ற உறுதி மிக்க தோழர்களால்தான் செங்கொடி இன்னும் வேர் பிடித்து பரவிக் கொண்டே இருக்கிறது. தோழருக்கு காக்கையின் சார்பில் 100ஆவது பிறந்தநாள் வாழ்த்துகள்.

டாக்டர் சாந்தி: உங்கள் முழு பெயரென்ன?

வி. ராதா : வி. ராதாகிருஷ்ணன்

உங்களுக்கு வயது எவ்வளவு?

99 முடிந்து ஜூன் 13இல் நூறாவது ஆண்டில் அடியெடுத்து வைக்கிறேன்.

உங்க அப்பா அம்மா பெயர்?

அப்பா பெயர் - வாசுதேவன், அம்மா செல்லம்மாள்

கூடப்பிறந்தவர்கள்?

கோபாலகிருஷ்ணன் (அண்ணன்) பாண்டூரங்கன், தண்டபாணி, ராமன், சாந்தா, காஞ்சனா, கல்பனா

எந்தப் பள்ளியில் படித்தீர்கள்?

பொள்ளாச்சி நகராட்சி உயர்நிலைப் பள்ளியில் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. (11ம் வகுப்பு)

கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் எப்போது சேர்ந்தீர்கள்?

1940ஆம் ஆண்டு. அப்போது வயது 18

ஏன் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் சேர்ந்தீர்கள்?

உழைக்கும் மக்கள் விவசாயிகள், தொழிலாளர்களுக்காக போராடுவது கம்யூனிஸ்ட் கட்சிதான். இந்திய நாட்டின் சுதந்திரத்திற்காகவும் ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்துப் போராடியதும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிதான்.

ஜனசக்தியில் எப்படி வேலையில் சேர்ந்தீர்கள்?

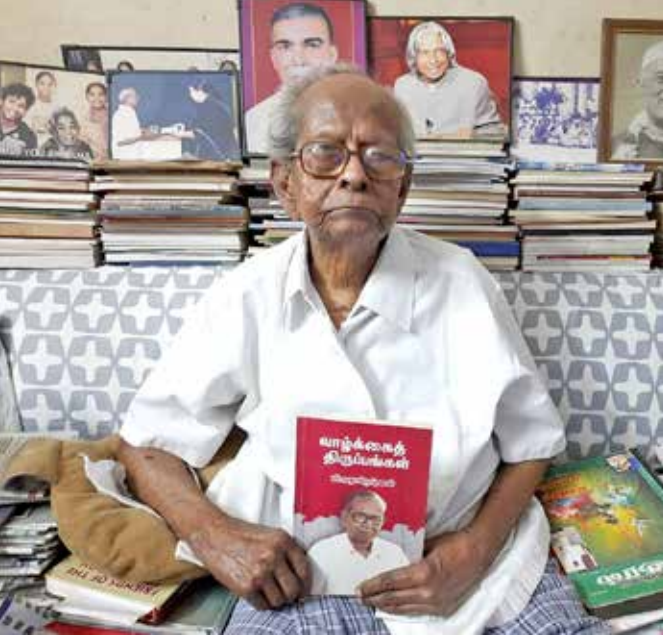
சுதந்திரத்துக்கு முன்னர் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தடை செய்யப்பட்டது. அப்போது தலைவர்களெல்லாம் கைது செய்யப்பட்டார்கள் அப்போது நானும் கைது செய்யப்பட்டேன்.

பொள்ளாச்சி, கோவை, சேலம், வேலூர் ஆகிய சிறைகளில் அடைக்கப்பட்டேன். விடுதலைக்குப் பிறகு கண்டிசன் பெயில் பொள்ளாச்சியை விட்டு எங்கும் செல்லக்கூடாது. அதனால் வெள்ளலூரில் தலைமறைவு வாழ்க்கை. சில நாட்களுக்குப் பிறகு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மீதிருந்த தடை நீக்கப்பட்டது. அப்போது கோவைக்கு தோழர். பி. ராமமூர்த்தி (பி.ஆர்) ஒரு கூட்டத்திற்கு வந்திருந்தார். கார்டினேசன் பூங்கா (வ.உ.சி. பூங்கா) வில் பொதுக்கூட்டம் நடைபெற்றது. பி.ஆர். அவர்களை சந்திக்க ஏற்பாடு செய்தார்கள். அவரை சந்தித்துப் பேசினேன். என்னிடம் பி.ஆர். உங்க வாரண்ட் விரைவில் ரத்தாகிவிடும் என்று சொல்லி சென்னை ஜனசக்தி, மற்றும் கட்சி அலுவலகத்தில் பணியாற்ற வரச் சொன்னார். அதன்படி 1942இல் ஜனசக்தியில் சேர்ந்தேன்.

உங்களுக்கு எப்போது திருமணம் ஆனது?

1954 - நவம்பர் 1ஆம் தேதி - திருச்சியில் நடைபெற்றது. மனைவியின் பெயர்: மோட்ச் மேரி. அவருக்கு கழுத்தில் தைராய்டு ஆபரேசன் செய்ய சென்னை ராயப்பேட்டை மருத்துவமனைக்கு வந்திருந்தபோது முதன்முதலில் சந்தித்தேன்.

பின்னர் குடியாத்தம் இடைத்தேர்தல் நடைபெற்றது. தோழர் கோதண்டராமன் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் வேட்பாளராகப் போட்டி யிட்டார். அவருக்காக தேர்தல் பணியாற்ற குடியாத்தம் சென்றேன். தோழர் சுப்பிரமணிய சர்மா அவர்களும் வந்திருந்தார். திருச்சியிலிருந்து பாப்பா உமாநாத் அவர்களும் வந்திருந்தார். அவருடன் மோட்சமேரியும் வந்திருந்தார். அங்கே சந்தித்தேன். பாப்பா உமாநாத் அவர்களின் முன் முயற்சியால் அவரது ஏற்பாட்டில் எங்களுக்கு

திருமணம் நடைபெற்றது. திருமணம் முடிந்ததும் சென்னையில் தங்க வீடு வேண்டும் என்பதால் முன்கூட்டியே ராயப்பேட்டையில் வீடு பார்த்து ஏற்பாடு செய்து விட்டுத்தான் சென்றேன். வாடகை ரூ. 27/- (மாதம்)

சோவியத்நாடு அலுவலகத்தில் எப்போது வேலைக்குச் சேர்ந்தீர்கள்?

ஜனசக்தியில் 1942 முதல் 1967 வரை 25 ஆண்டுகள் பணியாற்றினேன். சோவியத் நாடு அலுவலகம் துவக்கப்பட்டது. சோவியத் நாடு பத்திரிகை மாதம் இரண்டு இதழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளில் வெளிவந்தது. தமிழ் வார இதழ் சோவியத் பல்கணியில் என்னை சேர்த்துக் கொண்டனர். 1967 முதல் 1990 வரை சோவியத் நாடு அலுவலகத்தில் பணிபுரிந்தேன்.

அங்கு என்ன வேலை செய்தீர்கள்?

மொழிபெயர்ப்பு, அச்சில் வந்ததை சரிபார்த்து வெளியிடுவது போன்ற பணிகள். 1990ஆம் ஆண்டு சோவியத் நாட்டில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களால் பத்திரிகைகள் வெளியிடுவது நிறுத்தப்பட்டது. சோவியத் நாடு அலுவலகமும் மூடப்பட்டது. மீண்டும் 1990 முதல் 2010 வரை ஜனசக்தியில் பணிபுரிந்தேன். அப்போது தி.நகர் பாலன் இல்லம் இடிக்கப்பட்டு புதிதாகக் கட்டப்பட்டது. அதனால் ஜனசக்தி அலுவலகம் கிண்டி தொழிற்பேட்டையிலும் மாநில கட்சி அலுவலகம் அசோக் நகரிலும் செயல்பட்டது.

நான் அம்பத்தூரிலிருந்து இரண்டு பஸ் மாறி கிண்டிக்கு போவேன். 2010 வரை கிண்டியில் பணிபுரிந்தேன். ஒருநாள் கிண்டியில் பஸ்சில் இருந்து கீழே இறங்கியபோது தலை

சுற்றல் ஏற்பட்டு கீழே விழுந்து விட்டேன். தகவல் தெரிந்து என்னை அம்பத்தூர் நியூ செஞ்சுரி மருத்துவமனையில் சேர்த்து சிகிச்சை அளித்தனர். பின்னர் விஜயா மருத்துவமனையில் சிகிச்சை மேற்கொண்ட போது மூளைக்கு ரத்தம் செல்லும் குழாயில் அடைப்பு இருப்பதாக தெரி வித்தனர் சில நாட்கள் சிகிச்சைக்குப் பின்னர் சரியாகிவிட்டது. இந்த 90 வயதில் நீங்கள் சிரமப்பட வேண்டாம் எனக் கட்சி தலைமை கூறியதோடு வீட்டிலிருந்து ஜனசக்திக்கு எழுதி அனுப்புவர்கள் எனத் தெரிவித்தனர். அதன்படி வீட்டிலிருந்தே செயல்படுகிறேன்.

சோவியத் நாடு அலுவலகத்தில் சோவியத் பல்கனி ஆசிரியர் குழுவில் நான் பணியாற்றியபோது, தோழர்கள் விஜயபாஸ்கர் சுகுமார், நீலகண்டன், கோபால்சாமி, ஏ.எஸ்.மணி, ஆனவந்தார், மாணிக்க வாசகம் ஆகியோரும் பணிபுரிந்தார்கள்.

என்னென்ன பத்திரிகைகள் படிக்கிறீர்கள்?

ஜனசக்தி, இந்து, தினமணி, தமிழ் இந்து, உள்ளிட்ட பத்திரிகைகள் படிப்பேன்.

மேடையில் உங்கள் மொழிபெயர்ப்பு பேச்சு பற்றி சொல்லுங்கள்.

டாக்டர் சுப்பராயன் மகன் மோகன் குமார மங்கலம். அவர் ஆங்கிலத்தில்தான் பேசுவார். அதை மொழிபெயர்ப்பேன். மேலும் டெல்லி யிலிருந்து 'மானக் காந்தி' என்ற தோழர் கட்சி கூட்டங்களில் பங்கேற்க வருவார். அவருடன் சென்னை, கோவை, மதுரை, திருநெல்வேலி உள்ளிட்ட ஊர்களுக்குச் சென்று அவர் கூட்டங்களில் பேசுவதை தமிழிலும் தோழர்கள் தமிழில் சொல்வதை அவருக்கு ஆங்கிலத்திலும் மொழியாக்கம் செய்தேன்.

கட்சி தலைவர்கள் எஸ்.ஏ. டாங்கே. பி.சி. ஜோசி அஜாய்கோஷ், ராஜேஸ்வரராவ், இ.எம். எஸ். நம்பூதிரிபாட், இந்திரஜித் குப்தா, என்.கே. கிருஷ்ணன் பார்வதி கிருஷ்ணன் ஆகியோருக்கும் மொழி பெயர்ப்பு செய்தேன்.

என்ன புத்தகம் எழுதியுள்ளீர்கள்?

“வாழ்க்கைத் திருப்பங்கள்” என்ற நூலை எழுதியுள்ளேன். 2012ஆம் ஆண்டு எழுதி வெளியிடப்பட்டது. (NCBH வெளியீடு) ஜனசக்தியிலும் மதிப்புரை எழுதப்பட்டது. பலபேர் வாழ்த்து கூறினார்கள். ‘உலக வரலாற்றில் பெண்கள்’ என்ற மொழிபெயர்ப்பு நூல் 2-3 பதிப்பு வந்துள்ளது. ஜனசக்தியில் விமர்சனம் வந்தது.

வெளிநாடு பயணங்கள் குறித்து?

இந்திய சோவியத் கலாச்சாரக் கழகம் (இஸ்கஸ்) மூலம் ரஷ்யாவுக்கு தூதுக்குழு சென்றது அதில் நானும் ரங்கராஜன் குமாரமங்கலம் உள்ளிட்டோரும் 15 நாட்கள் சுற்றுப்பயணம்.

செய்தோம். தாஷ்கென்ட், மாஸ்கோ உள்ளிட்ட பல நகரங்களை சுற்றிப்பார்த்தோம். இஸ்கஸ் செயலாளராகவும் செயல்பட்டேன். வழக்கறிஞர் என்.டி.வானமாமலை, நெ.து. சுந்தரவடிவேலு ஆகியோரும் தலைவர்களாக செயல்பட்டுள்ளனர். இஸ்கஸ் மூலம் சோவியத் நாட்டின் சமூக மாற்றங்கள், வளர்ச்சிகள் குறித்து எடுத்து கூறுவோம்.

தங்கப்பனை உங்களுக்கு தெரியுமா?

தெரியும். சோவியத் கலாச்சார கழக அலுவலகத்தில் பணிபுரிந்தார். சென்னை மாவட்ட இஸ்கஸ் செயலாளராக இருந்தார்.

தங்களுக்கு எத்தனை குழந்தைகள்?

மூன்று பெண் குழந்தைகள், கீதா, சாந்தி, பாரதி

மருமகன்கள் பற்றி?

1. கீதாவின் கணவர் எஸ். ராமலிங்கம் இன்ஸ்பூரன்ஸ் நிறுவனத்தில் பணிபுரிகிறார்.

2. டாக்டர். சாந்தியின் கணவர் டாக்டர். மனோகரன், மருத்துவர். ஸ்வாதி கிளினிக் (ONGC யிலிருந்து ஓய்வுபெற்றவர்.)

3. பாரதியின் கணவர் மனோஜ் குமார் சத்பதி, பெங்களூர் I.T. கம்பெனியில் பணிபுரிகிறார்.

உங்கள் மனைவி மோட்சமேரி அவர்களைப் பற்றி?

மோட்சமேரியின் அம்மா ஆரோக்கியமேரி, அப்பா அந்தோணிசாமி, பொன்மலை ரயில்வே ஓர்க்ஷாப்பில் வேலை பார்த்தார். திருமணம் முடிந்து சென்னை வந்தோம். என் மனைவியும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உறுப்பினர். கட்சி நடத்தும் போராட்டங்கள் மாதர் சங்க போராட்டங்கள் அனைத்திலும் பங்கேற்பார்.

சுதந்திர போராட்ட வீரர் உதவித் தொகை எப்போது வாங்கினீர்கள்?

2005ஆம் ஆண்டு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மாநிலச் செயலாளராக இருந்த தா. பாண்டியன் அப்போதைய முதலமைச்சர் ஜெயலலிதா அவர்களுக்கு கடிதம் எழுதினார். அதன் மூலம்

அரசாணை வெளியிடப்பட்டது. 2005ஆம் ஆண்டு ரூ. 3000/- 2020ம் ஆண்டில் 16,000/- ஆனது.

என்ன மாதிரி புத்தகங்கள் படிப்பீர்கள்?

தேச விடுதலை போராட்டங்கள், தொழிலாளர் போராட்டம் நாட்டு விடுதலை, போராட்ட வீரர்கள் குறித்த நூல்கள் படிப்பேன்.

புத்தகங்களுக்கு இடையில் பைல் பைலாக நிறைய வைத்திருக்கிறீர்களே! அதெல்லாம் என்ன?

பத்திரிகைகளில் வரக்கூடிய செய்திகள், நாட்டு விடுதலைக்குப் போராடிய தலைவர்களின் பேச்சு, அதை எடுத்து ஒட்டி வைத்துள்ளேன். அது பின்னர் உதவக்கூடும். தா. பாண்டியன் 4 மாதத்திற்கு முன்பு மறைந்து விட்டார். அவரைப்பற்றி 'தாமரை'யில் வெளிவந்த செய்தியை எடுத்து வைத்துள்ளேன். அது பிற்காலத்தில் தேவைப்படும்.

கொரோனா என்று சொல்கிறார்களே, உங்களுக்கு வந்ததா? அது பற்றி உங்களுக்குத் தெரியுமா?

கொரோனா எப்படி வந்தது என்று எனக்குத் தெரியாது. சரியாகப் பேச முடியவில்லை. சோர்வாக இருந்தேன். அதனால் கொரோனா எனக்கும் ஏற்பட்டிருக்கும் என நினைக்கிறேன்.

உங்களுக்கு நிறைவேறாத ஆசை ஏதாவது உண்டா?

ஆசை எதுவும் இல்லை. ஜூன் 13, எனக்கு 100வது ஆண்டு ஆரம்பம். எங்கும் வெளியில் செல்ல முடியாத நிலை. டாக்டர் மனோகர், டாக்டர். சாந்தி, டாக்டர். சுவாதி இவர்கள்தான் உதவி செய்கிறார்கள்.

நீங்கள் நன்றி சொல்வதாக இருந்தால் யாருக்கு சொல்வீர்கள்?

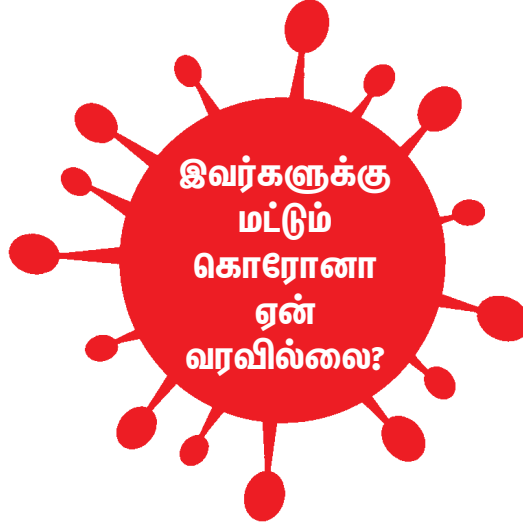
என்னை புத்தகம் எழுதச் சொல்லி வற்புறுத்திய பேத்தி சுவாதி, தோழர்கள் ஆர். துரைசாமி, கே. பன்னீர்செல்வம், பி. மாரியப்பன், கவிஞர் ஜீவபாரதி, ஆகியோர் நன்றிக்குரியவர்கள்.

இன்றைய தலைமுறைக்கு என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?

இளைஞர்கள் அதிக அளவில் புத்தகங்களைப் படிக்க வேண்டும். நன்றாக உழைக்க வேண்டும். மற்றவர்களுக்கு உழைப்பு குறித்து விளக்க வேண்டும். ஏழை - பணக்காரன் வித்தியாசம் இருக்கக்கூடாது. சமூக மாற்றத்திற்காக செயலாற்ற வேண்டும்.

செய்தித் தொகுப்பு: அம்பத்தூர் ஆர். துரைசாமி, மாநிலச் செயலாளர், தமிழ்நாடு ஐயடிபுசி கட்டடத் தொழிலாளர் சங்கம்.

அ.கா. பெருமாள்

கொரோனா என்ற தொற்றுநோய் ஆரம்பித்து உச்சக்கட்டத்தில் இருந்த சமயம். ஒரு நாள் காலை பத்து மணி இருக்கும். புதிதாக கல்யாணம் ஆன இளம் தம்பதியர் என் வீட்டு அழைப்பு மணியை அடித்தார்கள். இருசக்கர வாகனத்தை ஓரமாக நிறுத்திவிட்டு அந்த இளைஞன் வந்தான். அந்தத் தம்பதிகளை எனக்குத் தெரியாது.

அவர்களை வீட்டுக்குள் அழைத்தேன். இளைஞன் மாஸ்க்கை கழற்றாமலே “இல்லை சார் வேண்டாம் எனக்கு தோல்பாவைக்கூத்து கலைஞர் கலைமாமணி முத்து சந்திரனின் முகவரியும் தொலைபேசி எண்ணும் வேண்டும்” என்றான். அவனது மனைவியிடம் முதலில் வீட்டுக்குள் வாருங்கள் பேசலாம் என்றேன்.

இளைஞன் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான். சொந்த ஊர் தேங்காய்பட்டணம் (கன்னியாகுமரி மாவட்டம்) அவளும் அதே கூறினாள். அவனது பெயர் அபுபக்கர் என்று சொன்னதாக ஞாபகம். திருவனந்தபுரத்தில் வேலை. இரண்டு பேருமே மலையாள கலப்புடன் பேசினார்கள் .

இரண்டு பேருக்கும் ஒரே ரசனை. தமிழ் இலக்கியம் கலை ஈடுபாடு தீவிரமாக இருந்தது. தோல்பாவைக்கூத்து பார்த்திருக்கிறார்கள். அது பற்றி நான் எழுதிய புத்தகத்தைப் படித்து இருக்கிறார்கள். முத்துசந்திரனைப் பற்றி காமதேனு இதழில் வந்த கட்டுரை அவர்களை கவர்ந்திருக்கிறது .

அந்த இளைஞன் தோல்பாவைக் கூத்துக் கலைஞர்களுக்கு ஏதாவது செய்ய விரும்புகின்றேன், என் கல்யாணம் செலவில்லாமல் முடிந்துவிட்டது.

அவரது முகவரியும் தொலைபேசி எண்ணும் வேண்டும் என்றான். அந்த இளம் தம்பதியர் தோல்பாவைக் கூத்துக் கலைஞர்கள் வாழும் குடியிருப்புக்கு நேரடியாகச் செல்வது உசிதமல்ல என்று தோன்றியது. அந்த குடியிருப்பு பெரிய ஏரியின் கரையில் இருந்தது .

நான் “நீங்கள் திருமலாபுரம் முக்கிய சாலையில் பெட்ரோல் பங்க் அருகே நின்றால் போதும். முத்துச் சந்திரன் உங்களை சந்திப்பார்” என்று சொன்னேன். சரி அப்படியே செய்கிறோம் என்றாள் அவள். நான் அதற்கு ஏற்பாடு செய்தேன். கொஞ்ச நேரத்தில் சந்திரன் பேசினார். அந்த தம்பதிகள் ரூபாய் 5000 தந்ததாகவும் வேறு உதவிகள் செய்ய வாக்களித்ததாகவும் சொன்னார்.

ரா மாய ண க ரு ப் பெ ரு ளை மையமாகக்கொண்டு கூத்து நடத்திய மராட்டிய கலைஞர் ஒருவருக்கு கேரளத்து முஸ்லிம் இளம் தம்பதிகள் உதவி செய்தது எனக்கு அதிசயமாகப் படவில்லை. இந்த காலகட்டத்தில் இதுபோன்று நடந்த வேறு நிகழ்ச்சிகளையும் அறிவேன் .

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனை புதுக்கோட்டை அரசர் விஜய ரகுநாத சேதுபதி கிழக்கிந்திய கம்பெனியாரிடம் பிடித்துக் கொடுத்தார் என்பது வரலாறு. கட்டபொம்மன் பிடிபட்ட சிறு கிராமத்தில் மழை பெய்யாது என்பது ஒரு நம்பிக்கை. அந்த கிராமத்தை சுற்றிய பகுதிகளில் மழை பெய்தாலும் குறிப்பிட்ட அந்த கிராமத்தில் குடை பிடித்தது போல் ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர்கூட பெய்யாதாம்.

தோல்பாவைக் கூத்துக் கலைஞர்கள் அந்த ஜாதிக்காரர்கள் வாழும் ஊரில் மட்டும் குடை

பிடித்துக் கொண்டார்களா என்ன? இவர்களின் குடியிருப்பு கன்னியாகுமரி மாவட்டம் தோவாளை வட்டத்தில் உள்ளது. இந்த குடியிருப்பைச் சுற்றி உள்ள குக்கிராமங்களில் பத்துக்கு மேல் தொற்று பாதிக்கப்பட்டது. ஆனால், அந்த மராட்டிய கலைஞர்களில் 47 குடும்பங்களில் 140 பெயர்களில் யாருக்குமே பாதிப்பு இல்லை. இவர்களிடம் சமூக இடைவெளி என்பது மருந்துக்குக் கூட கிடையாது. இவர்கள் குடியிருப்பின் தெரு என்பது அந்த சமூக இடைவெளியை நெருங்க விடாது.

இவர்கள் மாஸ்க் அணிவதில்லை. கபசுர நீர் குடிப்பதில்லை. சமூக இடைவெளி இல்லை. ஆனால் தொற்று இல்லை. இவர்கள் மட்டுமல்ல இந்த மாவட்டத்தில் வாழ்கின்ற பழங்குடியினர் பட்டியலில் உள்ள மலைக்குறவர், காணிக்காரர் போன்றவர்களுக்கும் தொற்றுநோய் அதிகம் பரவவில்லை. எல்லோரும் எதிர்மறைப் பட்டவர்களாக (நெகட்டிவ்) இருக்கிறார்கள். நட்சத்திர ஹோட்டலில் வாழ்க்கையை அதிகமும் கழிக்கின்ற திரைப்பட நடிகர்கள் நேர்மறைப் பட்டவர்களாக (பாசிட்டிவ்) ஆவதற்கு காரணம் என்ன?

இந்த இடத்தில் ஒரு விஷயத்தை நான் சொல்லியாக வேண்டும் கன்னியாகுமரிப் பகுதியில் ஊரில் மனநோயாளிகள் பலர் உள்ளனர். இவர்களின் வரவு பற்றி அரசு கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்ற செய்தி தினமணியில் 02 07 2004 வந்தது. மாவட்ட ஆட்சியரின் பார்வை தினமணி செய்தியின் மீது விழுந்தபோது அதுபற்றி விசாரிக்க அதிகாரிகள் முன்வந்தார்கள்.

வட இந்தியாவில் இந்தி பேசும் மாநிலங்களில் பீகார் சத்தீஸ்கர் என்னும் பகுதிகளில் உள்ள மனநோயாளிகளை கன்னியாகுமரி கடற்கரையில் கொண்டு விடுவது என்னும் செயல் முக்கியமாக கருதப்பட்டது. அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு மறு ஜென்மம் கிடையாது என்பது நம்பிக்கை. இப்படியான செய்திகளை சேகரித்து நான் தினமலர் இதழில் சிறு கட்டுரை எழுதிய போது சேவை மையங்கள் சில விழித்துக்கொண்டன.

ஒரு சேவை மையம் மாணவர்கள் சிலரை இந்த மனநோயாளிகளைப் பற்றி செய்தி சேகரிக்க ஏற்பாடு செய்தது. அதன்படி கிடைத்த தகவல்களை குமரி மாவட்ட ஆட்சியருக்குக் கொடுத்தனர். கன்னியாகுமரி நாகர்கோவில் ரயில் நிலையங்களில் வட இந்திய மனநோயாளிகள் விடப்படுகின்றனர். உத்தேசமாக ஆண்டுக்கு 20 பேர் வரை என்னும் செய்திகள் அப்போதைய (2004 செப்டம்பர்) பத்திரிகைகளில் வந்தன.

கன்னியாகுமரி ரயில் நிலையங்களில் மனநோயாளிகளையும் அழைத்து வந்தவர்களையும் ஒரு சமயத்தில் பிடித்தனர். ஆனால் இது தொடர்ந்து நடக்கவில்லை.

நாகர்கோவில் கன்னியாகுமரி பகுதிகளில் மட்டும் 60க்கும் மேற்பட்ட வட இந்திய மனநோயாளிகள் இருப்பதாகக் கணக்கிட்டனர்.

இப்படி கணக்கெடுத்த சேவை மையத்தை சார்ந்த ஒருவரிடம் நான் பேசியபோது புதிய செய்தி ஒன்றைச் சொன்னார். கொரோனா உச்சகட்டத்தின் போது மன நோயாளிகளில் பலர் ரயில் நிலையத்தில் தங்கினார்கள். இவர்கள் யாரும் மாஸ்க் போடவில்லை. ஒரு சேவை மையமும் லட்சுமணன் என்ற சரும நோய் மருத்துவரும் உதவியதால் இவர்களுக்கு இலவச சாப்பாடு கிடைத்தது.

இந்த மனநோயாளிகளை யாரும் மிரட்டவில்லை. இவர்கள் சாதாரணமாக தெருவில் நடமாடும் போது கிடைத்த உணவுகூட அப்போது கிடைக்கவில்லை. இவர்கள் யாரும் கொரோனாவால் இறக்கவில்லை. அப்படி இறந்தது போன்ற தகவலும் கிடைக்கவில்லை என்று சொன்னார் .

வட இந்திய மனநோயாளிகளை மட்டுமல்ல தமிழ் பேசிய உள்ளூர் மனநோயாளிகளை சாமிதோப்பில் உள்ள அய்யா வைகுண்டர் பணிக்கு அழைத்துச் செல்லும் வழக்கம் உண்டு. சிலரை அப்படியே அங்கு விட்டுச் செல்வதும் உண்டு. அப்படி விடப்பட்ட 30 வயது பெண்ணை போலீசார் மீட்டு ஆதரவற்றோர் இல்லத்தில் சேர்த்தனர் என்ற செய்தி பத்திரிகையில் வந்தது (தினத்தந்தி 06 06 2021) கொரோனா தொற்று உச்சமாக இருந்தபோது இந்தப் பெண் இவ்வூரில் சுற்றிக்கொண்டு இருந்தாலும் உணவு கிடைத்தது உடையும் கிடைத்தது.

நாகர்கோவில் பேருந்து நிலையத்திலும் சுற்றுவட்டாரத்திலும் சுற்றித் திரிந்த 40 பிச்சைக்காரர்களை பிடித்து கொரோனா பரிசோதனை செய்த போது யாருக்கும் தொற்று இல்லை என்ற செய்தியும் பத்திரிகையில் வந்தது .இப்படிப்பட்ட பிச்சைக்காரன் ஒருவனிடம் ரூபாய் 3000 இருந்தது இன்னொருவனுக்கு சொந்தமாய் ஒரு வீடு இருந்தது என்பதற்கு ஆதாரம் இருந்தது.

இந்த மனநோயாளிகளுக்கு - சுற்றித்திரிந்த பிச்சைக்காரர்களுக்கு தொற்று வரவில்லை. மட்டுமல்ல பழங்குடியினரான இரண்டு ஜாதியினருக்கும் நாடோடிகளாக அலைந்த ஒரு ஜாதிக்கும் வரவில்லை. அவர்களில் சிலருக்கு தொற்று பரிசோதனை நடந்தது.

இதற்கெல்லாம் என்ன காரணம்? இவர்கள் எதிர்மறைப் பட்டவர்களாக (நெகட்டிவ்) இருப்பதன் சூட்சுமம் என்ன? ஒன்றுமே புரியவில்லை.

கட்டுரையாளர்: நாட்டாரியல் ஆய்வாளர்

இந்தநிலம் தமிழ்நாடு நாங்கள் தமிழர்கள்

இது சபிக்கப்பட்ட நாடென்று எப்போதும்
நாங்கள் சொல்வதில்லை
இந்த நாட்டின் உரிமையாளர் நாங்கள்
இது கொள்ளை நோயாளிகளின் கூடாரமென்று
எங்கள் குழந்தைகளுக்கு சொன்னதில்லை
இந்த நாட்டை உருவாக்கியவர்கள் நாங்கள்
இந்த நாடு வஞ்சகர்களை வரவேற்ற நாடென்று
நாங்கள் குற்றம் சாற்றுவதில்லை
இந்த நாட்டின் முதுகெலும்பு நாங்கள்
இந்த நாடு பஞ்சத்தால் புதைந்து போன
நாடென்று
சும்மா சொல்லிக் கொண்டிருப்பதில்லை
இந்த நாட்டின் உயிர்த்தெழுப்பு நாங்கள்
இந்த நாடு உடைந்து போன குரல்களின்
நாடென்று எழுதி வைப்பதில்லை
கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எங்கள் அடையாள
மீட்பை விவாதிக்கிறோம்
பழைய விதிகள் அறிவின் நதியில்
சாயம் போய்க் கொண்டிருக்கிறது
எல்லா மடமைகளிடமிருந்தும்
முழுமையாக நாங்கள் வெளியேறவில்லை
மூதாதையர்களின் எச்சங்கள்
மண்ணில் புதைந்து கிடக்கின்றன
எங்கள் வரலாறு கடவுளின் வரலாறு என்றோ
மதங்களின் வரலாறு என்றோ
பொய்யுரைப்பவர்களை கண்டு
சிரிக்கத் தொடங்கி விட்டோம்

இந்த தலைமுறை சிரிப்பதை போல
அடுத்த தலைமுறை சிரித்துக் கொண்டிருக்காது
அந்த தலைமுறை ஏவுகணைகளை
உருவாக்கும் கல்வியை
கற்றுக் கொண்டிருக்கிறது
எங்கள் நிலத்தில் உங்கள் விதைகளை
விதைத்து
எங்கள் இன எதிரிகளை
உருவாக்கும் தந்திரங்கள்
தோல்வியடைந்து விட்டன
இன்னும் சில காலங்கள்
உங்கள் திசையிலிருந்து
வெற்று கூச்சல்கள் வரலாம்
அதுவும் ஒரு நாள் நின்று விடும்
அப்புறம் இந்த நாட்டின் மீது படிந்த உங்கள்
அழுக்குகள் கழுவப்படும்
மிரட்டி எழுதி வாங்கிக் கொண்ட எங்கள்
உரிமைப் பத்திரத்தை பொய்யென்று
நிரூபிப்போம்
நாங்கள் எழுதத் தொடங்கி விட்டோம்
ஒன்றல்ல இன்னும் ஆயிரமாக லட்சங்களாக
விரல்கள் எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றன
இந்தநிலம் தமிழ்நாடு
தமிழர்கள் நாங்கள்.

காலக்குறியும் காலமற்ற குறியும் - கானின் வாழ்வும் காணா நூலகமும்

மே 29, 2021 மாலை அந்தத் தொலைபேசி அழைப்பை பதற்றத்துடன் எதிர்பார்த்திருந்தேன். ஏற்கனவே 12 நாட்கள் மரணத்துடன் போராடும் நண்பன் எழுத்தாளன், பத்திரிகையாளன், நூல் சேகரிப்பாளன், பதிப்பாளன் அ.ஐ. கானின் மரணச்செய்தியை ஏற்க மறுக்கும் மனதுடன். அன்று முதல்நாள்தான் அவனது மருத்துவ அறிக்கையை தந்திருந்தார் அந்தத் தொகுதியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் டாக்டர் கலைநிதி வீராசாமி அவர்கள். பாண்டிச்சேரி பேராசிரியர் இரவிக்குமார் அவர்களின் நண்பரான கவிஞர் தமிழ்ச்சி தங்கபாண்டியன் அவர்களின் வழியாக கானின் உயிரை மீட்க சென்னை ஸ்டான்லி அரசு மருத்துவமனை தலைமை மருத்துவர் மற்றும் மருத்துவ அதிகாரி மூலம் தீவிர முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தோம். மற்றொருபுறம் நீதியரசர் மகாதேவன் அவர்கள் மூலமாக மருத்துவ அதிகாரியே நேரில் வந்து பார்த்து முயற்சிகள் நடந்துகொண்டிருந்தது. ஆய்வாளர் கா. பஞ்சாங்கம் அவர்களின் மகன் அரசு மருத்துவர் மூலமாக மற்றொருபுறம் முயற்சிகள் செய்து கொண்டிருந்தோம். முயற்சிகள் அனைத்தும் காற்றில் ஆடும் விளக்கின் ஒளிபோல தடுமாற்றத்துடன் எரிவதும், அணைவதற்குமான முயற்சியில் ஆடிக்கொண்டிருந்தது.

கானின் நோய்மை நூரையீரல் தொற்றிலிருந்து மூளைநோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. உடல்நிலைமை தோல்வியின் இறுதிப்படியை கடந்து கொண்டிருந்தது. முதல்வாரம்தான் எனது அண்ணியார் தஞ்சை மருத்துவக் கல்லூரியில் 14 நாட்கள் போராடி மரணத்தை தழுவிருந்தார். 14 நாட்கள் தஞ்சை மருத்துவக் கல்லூரி கொரோனா வார்டில் கழித்துக்கொண்டே, கானின் மருத்துவ நிலைக்கான உதவிகளை மதிப்பிற்குரிய நீதியரசர் மகாதேவன், பேரா. இரவிக்குமார், தமிழ்ச்சி தங்கபாண்டியன், நண்பர்கள் இரவிசுப்ரமணியன், எஸ். சண்முகம், கவிஞர் இளையபாரதி, அமரநதா, நடராஜன், இயக்க தோழர்கள் என பலரும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தோம். அத்துணையும் இறுதியில் பயனற்றதாக மாறிவிட்டது கானின் எதிர்ப்பு சக்தி குறைவாலும், சர்க்கரை அளவின் கூடுதலால் மருந்துகள் வேலை செய்யாத நிலையிலும். மாலையில் அந்த அழைப்பும்

வந்துவிட்டது. கான், தனது இறுதிப்பயணத்தைத் துவங்கிவிட்டான். மரணம் எதைக்கொண்டும் நிரப்பமுடியாத ஒரு வெற்றிடம். அந்த வெற்றிடத்தில் இனி நாம் நினைவுகள் எனும் மொழி கொண்டதான் நிரப்ப வேண்டும். மனிதர்களின் எல்லா மரணங்களும் மதிப்புமிக்கவைதான். அவை கனவுகளை கலைத்தும் நினைவுகளை கிளர்த்தியும் வாழும் உடல்களில் தங்கள் வாதைகளை நிரப்பிவிடுகின்றது.

மரணத்தின் நாற்றம் வீசத்துவங்கிவிட்ட அன்றைய இரவை எப்படி கடப்பது? வாழ்க்கையில் ஒரு எழுத்தாளனாக நான் எழுத விரும்பாத இந்த குறிப்பை எப்படி எழுதுவது? என்று மனதில் ஓயாத அரற்றல். காரணம், ஒற்றை நினைவுடன் வாழ்ந்த நாங்கள் இன்று ஒரு பகுதி நினைவை இழந்து விட்டோம் என்று தான் சொல்லத்தோன்றுகிறது. இனி நம்மை நினைப்பதற்கு அவனில்லை. அவன் நினைவு மட்டுமே நம்மிடம் எஞ்சியுள்ளது. அ. ஜபருல்லா கான் என்கிற அ.ஐ. கான் நினைவு தெரிந்த காலம்முதல் எனது நண்பன், தோழன், ஆலோசகன் எல்லாம். இந்த உலகில் என்னை ஏதும் அறியாதவனாக வைத்திருக்கவே அவன் விரும்பினான். அவனே எனக்காக எல்லாம் செய்தான். என்னை முழுமையான எழுத்தாளனாக வைத்துக் கொள்வதிலேயே அவன் தன்னைக் கண்டான். இன்று அவனை இழந்துவிட்டேன். ஐந்து நாட்கள் வெளியில் தனது உடலுடன் போராடியவன், அடுத்த பன்னிரண்டு நாட்கள் உயிருடன் மருத்துவப்படுக்கையில் போராடினான்.

எந்த முன்னெச்சரிக்கையும் இன்றி தான் கட்டமைத்த உலகை அப்படியே விட்டுச் சென்றுவிட்டான். இறுதி அஞ்சலி செலுத்தக்கூட முடியாத தற்போதைய அவலச்சூழல் அவனது மரணத்தைவிடக் கொடும் வாதையைத் தருவதாக உள்ளது. மரணித்த அவனது முகத்தைப் பார்க்க மனத்துணிச்சல் இல்லை. அவன் என்னிடம் விடைபெற்ற அந்தப் புன்னகையுடன் எனக்குள் இருப்பதே நல்லது. என்னால் அந்த மரணித்த பிம்பத்தை வாழ்நாள் முழுக்க சுமக்க இயலாது. அதன் கொடுங்கனவுகளில் இருந்து தப்பிக்கவே விரும்புகிறேன். அவன் லட்சியங்களை நிறைவேற்றுவதன் வழியாக

அவனை என்னோடு சகபயணியாக இருத்திக் கொள்வேன். புத்தம் முன்வைக்கும் இன்பமும் துன்பமும் அற்ற ஒரு மத்திய சத்துவ நிலையே இந்த கொடும் பெருந்தொற்றான கொரோனா காலத்தை கடக்க உதவும்.

சிறுவயது முதல் என்னோடு பயணித்தவன். எழுபதுகளில் திண்ணைகளுக்கு புகழ்பெற்ற தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ள திருநாகேஸ்வரம் என்ற கிராமத்தில் அமைந்துள்ள எங்கள் வீட்டு ஓட்டு திண்ணையில் 10 வயதிற்குட்பட்ட சிறுவர், சிறுமியர் குழாம் மாலைவேளைகளில் ஒன்று கூடிவிடும் கதைகேட்க. எண்ணற்ற கற்பனைச் சிறுகதைகளைக் கொண்ட அக்கதைகள் காற்றில் பரவத்துவங்கி முடிவற்றதாக விரியும். அக்கதைகளை தனது கண்களில் விரியும் காட்சிகளுடன் விவரித்த 10 வயது நிரம்பிய சிறுவன்தான் காலக்குறி என்ற இலக்கிய அரசியல் கோட்பாட்டுப் பத்திரிகையை நடத்திய, தீவிர மார்க்சிய அரசியலில் ஈடுபாடுகொண்ட, மனிதே நேயமிக்க, பழகுவதற்கு இனிமையான, தன்னளவில் நேர்மையான நடைமுறைகளைக் கறாராகக் கடைப்பிடித்த காலக்குறி கான் என அறியப்பட்ட அ.ஜ. கான் எனும் அ. ஜபருல்லா கான்.

அவனது சிறுவயது வாழ்க்கை என்பது வறுமை நிறைந்த ஒன்று. தந்தையார் மரக்கன்றுகள் வியாபாரம், மளிகைக்கடை, நாட்டு மருந்து என பல தொழில்கள் செய்து வந்தவர். அவர் குடந்தை அருகே சாக்கோட்டை என்ற ஊரில் மளிகைக் கடை நடத்திய 60-களில். ஏப்ரல் 8, 1963ல் பிறந்தவன் கான். அதன் பின் அந்த வியாபாரத்தை விட்டுவிட்டு திருநாகேஸ்வரத்தில் மரக்கன்றுகள் வியாபாரம் செய்ய வந்து குடும்பத்துடன் அடுத்த 10 ஆண்டுகள் அங்குதான் வசித்து வந்தனர். கானின் சிறுவயது இதுபோன்ற அடர்ந்த பசுமையான மருதநில வாழ்வாக இருந்தது. சிறுவயதிலேயே நிறைய கதைகளை தனது கற்பனைகளில் உருவாக்கி நாட்கணக்கில் சொல்லும் திறன் கொண்டவனாக இருந்தான். பிற்காலத்தில் சிறந்த கதையாளராக வரவேண்டியவன். கெடுவாய்ப்பாக

குடும்பம், வியாபாரம் பணம் தேடிச்செல்லும் வாழ்வு என குடும்ப அமைப்பிற்குள் சிக்கிக்கொண்டு தனது வாழ்வை ஒரு தின வாழ்வின் சிறைக்குள் சிக்கவைத்துக் கொண்டுவிட்டான். கானின் வாழ்வு தரும் பாடங்களில் ஒன்று, திட்டமிட்டதாக வாழ்வை அமைத்துக் கொள்ளாதது எத்தகைய கெடுவிளைவை உருவாக்கும் என்பதே. அவனது கனவுகள் அத்துனையும் சிதைத்துவிட்டது கொரோனா என்ற கொடும் தொற்று.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில், அரேபியாவில் குறிப்பாக சுவதி அரேபியா எனப்படும் இருள் நிலத்தில் தமிழில் ஒரு இலக்கிய பத்திரிகை நடத்திய சாதனை கானையேச் சாரும். 1994 மார்ச் முதல் காலக்குறி வெளிவருகிறது நகலச்ச இதழாக. அதற்கு முன்பாக நான் கையெழுத்து பிரதியாக நடத்திவந்த “அறிவின் தொல்பொருளியல்” என்ற பத்திரிகையை (நான்கைந்து வந்தது வாசகர்கள் யாருமின்றி அனைத்தும் நானே என்ற முறையில் அதாவது நானே எழுதி நானே வாசிப்பது என்ற முறையில்) பார்த்த கான் கொஞ்சம் விரிவாக ஒரு இதழை கொண்டுவரலாம் என்று அதற்கான பெயரை “காலக்குறி” என உருவாக்கி வெளிவந்தது.

“இலையுதிர்காலம் வாசலில் காத்திருந்தது ஒரு மரணம் அவநம்பிக்கையான எச்சரிக்கை”

- என்று துவங்கும் ஃபிர்டெளஸ் சபீத் ஹீசைனின் அரேபியக்கவிதை மொழிபெயர்ப்புடன் வெளிவந்தது. அவனது மரணமும் வாசலில்தான் காத்திருந்திருக்கிறது. ஒரு இலை சருகாகி உதிர்வதைப்போல அவனது உடலை முறுக்கி, நீரை உலர்த்தி, பெரும் வேதனையுடன் நிகழ்ந்துள்ளது.

“காலத்தின் அவசியம் என்ற அடிப்படையில் அல்ல - சுவதி அரேபியாவில் பாலைவன மத்தியில் வாழும் நண்பர்களின் கற்பனை ஊற்றுக்கோர் வடிகாலாய், அறிவின் தேடலுக்கோர் பாதையாய், சமூக விழி அரசியல் கட்டுரைகளுக்கோர் தளமாய் வெளிவர வேண்டும் என்ற உந்துதலின் காரணமாக பிறந்துள்ளதுதான் “காலக்குறி”.” என்ற அறிவிப்புடன் வெளிவந்தது. நிறைய அரசியல் கவிதைகள், கதை மொழிபெயர்ப்புகள் என பக்கத்திற்கு பக்கம் கானின் கைவண்ணம் நிறைந்த இதழ். தமிழில் ஒரு புதிய தளத்திலான மொழிபெயர்ப்பு, இலக்கியம், அழகியல் சிந்தனைகளுடன் வெளிவந்த இதழ். பர்மா தேசிய இனப்பிரச்சனை, காஷ்மீர் பிரச்சனை, போஸ்னிய பிரச்சனை, ரஷ்யாவில் உருவாகிய பாசிச ஜெர்னோவிஸ்கி குறித்த கட்டுரை துவங்கி பல அரசியல் கட்டுரைகளும், படைப்பிலக்கிய சிறுகதைகள், கவிதைகள் மொழிபெயர்ப்பு என ஒரு கலாச்சார அரசியல் இதழாக பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டது.

தமிழகத்தில் உள்ள முக்கியமான எழுத்தாள நண்பர்களுக்கு மட்டும் அனுப்பி வைக்கப்பட்ட தனிச்சுற்று இதழ். தமிழில் பாலைவன மண்ணில் வெளிவந்த முதல் பத்திரிகை இதுவாகத்தான் இருக்கும். அவ்விதழில் முக்கியமான அரசியல் குறிப்புகள் மற்றும் பிரஞ்சு எழுத்தாளர், ஓரினப்புணர்ச்சியாளர், திருடர் என்றெல்லாம் விளிம்பிற்கு ஒதுக்கப்பட்ட ‘ழான் ஜெனே’ (இவர் பிரஞ்சு சிந்தனையாளர் சார்த்தரால் புனித ஜெனே என அழைக்கப்பட்ட எழுத்தாளர்) எனப்படும் எழுத்தாளர் குறித்து உலகப் புகழ்பெற்ற சிந்தனையாளர் எட்வர்ட் சைத்தின் கட்டுரை மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது. அரேபியாவில் ‘அல் அகரம்’ என்கிற

எகிப்திய பத்திரிகை ஓரளவு சுதந்திர சிந்தனையுடன் வெளிவந்தது. அதில் இருந்து பல காத்திரமான கட்டுரைகளை தொடர்ந்து காலக்குறியில் வெளியிட்டோம். அரேபிய மண்ணை பிரதிபலிக்கும் தமிழ் இதழாகவும், இடதுசாரி அரசியலை முன்வைக்கும் இதழாகவும் அதனைக் கொண்டுவந்தோம். எனது எழுத்துப்பணி சுதந்திரமானதாகத் துவங்கியது அவ்விதழில்தான். எந்த நிர்ப்பந்தங்களும் இன்றி இன்றுவரை ஒரு சுதந்திர சிந்தனையுடன் எழுதும் பழக்கம் உருவானது எனது காலக்குறி எழுத்துக்கள் வழியாகத்தான்.

காலக்குறியை அதன்பின் இந்தியாவில் இருந்து அச்சுப்பதிப்பாக கொண்டுவந்தான். அதில் பல தற்கால முக்கிய எழுத்தாளர்கள் எழுதியுள்ளனர். கா. சிவத்தம்பி, மா. அரங்கநாதன், கோபிகிருஷ்ணன், கோணங்கி, எஸ். சண்முகம், அமரந்தா (விசாலாட்சி), கவிஞர் இந்திரன், எஸ் ராமகிருஷ்ணன், எஸ். இராமனுஜம், சா. தேவதாஸ், இளையபத்மநாபன், பேரா. வீ. அரசு, யமுணா ராஜேந்திரன், பத்மினி, எஸ். பெருந்தேவி, நஞ்சுண்டன். அதேபோல் உலக அளவில் பல இலக்கிய எழுத்தாளர்கள் குறித்த அறிமுகக் கட்டுரைகள் அவர்களது இலக்கிய கருத்தாக்கங்கள் அதில் வெளிவந்தது. எட்வர்ட் சைத், விளாடியர் நபக்கோவ், மாயா ஆஞ்சலோ, நாடின் காடமர், போர்ஹேஸ், உம்பர்டோ ஈகோ என பல உலக ஆளுமைகள் பற்றிய குறிப்புகள் அவர்களது மூலக் கட்டுரைகளின் மொழிபெயர்ப்புகள் வெளிவந்துள்ளது. கா. சிவத்தம்பி, கவிஞர் அபி உள்ளிட்டவர்களின் நேர்காணல்கள் கல்துரையாடல்கள் என இலக்கிய ஆளுமைகளின் பலதரப்பட்ட கருத்துக்களை தாங்கி வெளிவந்த இதழ் காலக்குறி. சி. சிவசேகரத்தின் கவிதை மொழிபெயர்ப்புகள், நூலறிமுகக் கட்டுரைகள் வந்துள்ளது. பின்நவீனம் குறித்து அப்போது முன்னணி வகித்த தமிழ் சிந்தனையை விளக்கப்படுத்திக் கொள்ள பின்நவீனம் குறித்த இடதுசாரிகளின் விமர்சனக் கட்டுரைகள் தொடர்ந்து வெளிவந்தது காலக்குறியின் மிக முக்கியமான இடையீடு எனலாம். பொதுவான இடதுசாரி சிந்தனையுடன் பல காத்திரமான படைப்புகளைக் கொண்டு வெளிவர அவனது உழைப்பு முக்கியமானது. காலக்குறியை ஒரு காத்திரமான இதழாக ஒற்றை ஆளாக கொண்டுவந்தவன்.

கான் அடிப்படையில் ஒரு கலைஞன். கலை ஆர்வம் அதிகம் உள்ளவன். இடதுசாரி தலைவர்களின் படங்களை லாமினேட் செய்து பல நண்பர்களுக்கு பரிசாக அளித்துள்ளான். அவனால் லேமினேட் செய்யப்பட்ட லெனின் படம் எனது அறையில் நீண்டநாட்கள் இருந்து. நவீன ஓவியம், கார்ட்டூன்கள், சிற்பங்கள் ஆகியவற்றில் தீவிர ஈடுபாடும் கலை ரசனையும், அவற்றை வாசிக்கும் நுட்பமும் கொண்டவன். உலகப் புகழ்பெற்ற 'டியகோ ரிவேரா'வின் ஓவியங்கள் அடங்கிய 13000 ரூ மதிப்புள்ள ஒரு மேசை அளவுள்ள ஓவிய நூலை வாங்கி வைத்திருக்கிறான் அவனது நூலகத்தில். ஓவியங்கள் குறித்த பல நூற்களை தனது நூலக சேகரிப்பில் வைத்துள்ளான். நுண்கலைகள் மீதும் தீராத ஆர்வம் கொண்டவன். மாணவப் பருவத்தில் தெருநாடகங்களில் நடித்திருக்கிறான் என்பதுடன், சென்னையிலிருந்து தஞ்சை வந்து நான் பங்கு வகித்த இயக்கத்திற்கு நாடகப் பயிற்சி கொடுத்துள்ளான். ஒவ்வொரு ஆண்டும் மேதினக் கூட்டங்களில், ஊர்வலங்களில் பங்களிப்பதை ஒரு கடமையாகக் கொண்டிருந்தவன். தீவிர மார்க்சிய

பற்றாளன் என்பதுடன் மார்க்சியமே ஒரே வழிகாட்டி என்று மார்க்சியத்தின்மீது அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை கொண்டிருந்தவன். இந்தியாவில் ஒரு புரட்சி நடக்க வேண்டும் என்ற தீரா வேட்கை கொண்டவனாக, அதற்காக பல இயக்க நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுபவனாக இருந்தான்.

ஒரு சிறந்த கவிஞனாக இருந்தான். இடதுசாரி அரசியலுடன் அழகியலை இணைத்து கவிதை எழுதும் நுட்பமான திறன் கொண்டவன். அவனது பல கவிதைகள் மிக அருமையாக எந்த பிரச்சார நெடியும் இல்லாமல் இயல்பான அரசியலை வெளிப்படுத்தும் கவிதைகள். அவைகள் முழுமையாக தொகுக்கப்பட வேண்டும். அதேபோல் பல பெயர்களின் பல இடதுசாரி இதழ்களில் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளான். சமீபத்திய விவசாய எழுச்சிவரை பல அரசியல் கட்டுரைகள் மார்க்சிய இடதுசாரி பார்வையில் அவனால் எழுதப்பட்டு வெளிவந்துள்ளது. அவை முழுவதும் நூலாக தொகுக்கப்பட வேண்டும். சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளனும் கூட. பல அரபி, லத்தீன் அமேரிக்க கவிதைகளை மொழிபெயர்த்துள்ளான். அதேபோல் கட்டுரைகள், அரசியல் பத்திகள் என அவனது மொழிபெயர்ப்புகள் சமகால முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை.

மிகச்சிறந்த கட்டமைப்புத்திறன் கொண்டவன் என்பதுடன், புத்தக, இதழ்கள் உருவாக்கத்தில் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் உலகத்தரம் வாய்ந்த லேஅவுட்டுடன் இதழ்கள் நூல்கள் வரவேண்டும் என்பதில் அதீத கவனம் செலுத்தியவன். பின்னாளில் காலக்குறி பதிப்பகம் வழியாக பல முக்கியமான லத்தீன் அமேரிக்க நாவல்களையும், பின்காலனிய எழுத்தாளரான உலகப் புகழ்பெற்ற கூகிவாங் தியாங்கோவின் நாவல், சேகுவேராவின் உலகப்புகழ்பெற்ற பொலிவியன் நாட்குறிப்பு, செங் யென் சீ-ய-ன் திருத்தல்வாதம் உள்ளிட்ட பல மொழிபெயர்ப்பு நூற்களை கொண்டுவந்தான். சமகால அரசியல் தேவைகள், இலக்கியத்தில் இடதுசாரி அரசியலை முன்வைக்கும் இலக்கியங்கள் ஆகியவற்றை கவனத்துடன் தேடிதேடித் மொழிபெயர்த்து தமிழில் கொண்டுவருவதை தனது வாழ்வின் இலட்சியமாகக் கொண்டிருந்தான்.

அமரந்தா அவர்கள் மொழிபெயர்ப்பில் வெளிவந்த லத்தீன் அமேரிக்க சிறுகதைகளின் முழுமையான தொகுப்பைக் கொண்டுவந்தான் காலக்குறி பதிப்பில். தமிழில் லத்தீன் அமேரிக்க சிறுகதைகளின் அறிமுகம் துவங்கி, பலதரப்பட்ட லத்தீன் அமேரிக்க நாடுகளை எழுத்தாளர்களை பிரதிபலிக்கும் ஒரு முழுமையான தொகுப்பு அது. அதேபோல் நிழல்களின் உரையாடல் என்கிற மார்த்தா த்ராபாவின் நாவலை அமரந்தா அவர்களின் மொழிபெயர்ப்பில் இரண்டாவது செம்பதிப்பாக கொண்டுவந்தான். லத்தீன் அமேரிக்க நாட்டின் சர்வாதிகார ஆட்சியில் நிகழ்ந்த படுகொலைகளையும், அதில் காணாமல் போனவர்களின் பின்னணியை பேசும் நாவல்.

இப்படி தமிழில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இடதுசாரி இலக்கியப் பணியை செய்தவன் கான். தமிழில் இடதுசாரி பண்பாட்டு இடையீடுகள், வளர்ச்சி குறித்த ஆழ்ந்த அக்கறையும், ஈடுபாடும் கொண்டிருந்தான். அத்துடன் இன்றைய பாசிய அரசுகள் நாளை அனைத்து இடதுசாரி நூல்களையும் ஒழித்துக்கட்டி யாருக்கும் கிடைக்காமல் செய்துவிடும் வரலாற்று மோசடிக்கு எதிராக இடதுசாரி

இலக்கியங்கள், அரசியல் நூல்கள், கோட்பாட்டு மூலநூல்கள் ஆகியவற்றை பாதுகாத்து அடுத்துவரும் தலைமுறைக்கு சரியான வரலாற்றை கொண்டு சேர்க்கவேண்டிய பணி நம்முடையது என்று ஒரு மிகப்பெரிய இடதுசாரி நூலகத்தை உருவாக்குவதை தனது வாழ்நாள் சாதனையாக, இலட்சியமாக கொண்டு இதுவரை தோராயமாக 45000த்தை நெருங்கும் நூல்களை சேகரித்து 1500அடி சதுரப்பரப்பில் தனது சொந்த வீட்டில் முதல் தளத்தை ஒதுக்கி சேகரித்து வைத்துள்ளான். டெல்லி, கலகத்தா புத்தகக் கண்காட்சிகளிலும், தமிழகத்தின் புத்தக கண்காட்சிகளிலும், தனிப்பட்ட நபர்களின் நூல் சேகரிப்புகளில் இருந்தும் வாங்கி சேர்க்கப்பட்ட நூல்கள். ஒரு குறிப்பிட்ட நூல் கோவையில் ஒருவரிடம் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டால் நேரடியாக அங்கு சென்று அவரிடம் பேசி வாங்கிவந்து தனது சேகரிப்பில் வைத்துக் கொள்வான். ஒருவகையில் நூல்களின் தீரக்காதலன் என்று சொல்லலாம். தனது வாழ்நாள் உழைப்பில் பாதியை அதற்காகவே இழந்தவன் கான். அதனை கொரோனா காலத்திற்கு பின் ஒரு இடதுசாரி நூலகமாக மாற்றி, தனது வாழ்நாள் முழுக்க அதை பாதுகாத்து படித்து ஆய்வு செய்து பல நூட்கள் எழுதும் கற்றனை இருந்தது. இடதுசாரி ஆய்வாளர்களுக்கும், பரவலாக பிற ஆய்வாளர்களுக்கும் உதவும் வகையில் வசதிகளை ஏற்படுத்தி தரவும் திட்டமிட்டிருந்தான். எழுத்தாளர்களின் கூடுகைகள், எழுத்தாளர்கள் கிராமம் உருவாக்க வேண்டும் என்று பல கனவுகள் அவனுக்குள் கனன்று கொண்டிருந்தது. அவன் தனது தொழில்வழியாக அதற்கான பணத்தை சேகரித்துவிடவேண்டும் என்று ஓடிக்கொண்டிருந்தான். அதற்குள் கொரோனா அவனை ஒரு காலமற்ற குறியாக மாற்றிவிட்டது.

உலக அளவில் வெளிவரும் அனைத்து இடதுசாரி இதழ்கள், தமிழில் வெளிவந்த சிறுபத்திரிகைகளின் தொகுப்பு என ஆய்வுப்பணிக்குரிய தொகுப்புகள் சேகரித்து வைத்துள்ளான். உலக அளவில் வெளிவரும் முக்கியமான இடதுசாரி பத்திரிகைகளான 'மன்த்லி ரிவ்யு', 'நியு லெப்ட் ரிவ்யு', 'வேர்ல்ட் டு வின்', 'ரேஸ் அண்ட் கிளாஸ்' உள்ளிட்ட பல பத்திரிகைகளின் சேகரிப்பும் உள்ளது. தமிழில் இடதுசாரி கோட்பாட்டு அடிப்படையில் 'மன்த்லி ரிவ்யு' போன்று ஒரு இதழ் கொண்டுவருவது பற்றி தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தான். கான்

இயல்பில் அழகியல் உணர்வும், ஆழ்ந்த அரசியல் நோக்கும் கொண்டிருந்தவன். பண்பாட்டுத் தளத்தில் தமிழில் இடதுசாரிகளுக்கு பெரும் இடைவெளி உள்ளது, அதை நிரப்பக்கூடிய ஒரு பண்பாட்டு அரசியல் ஆய்விதழ் கொண்டுவரவேண்டும் என்ற கனவு நீண்டநாளாக எங்களுக்கு இருந்தது. காலக்குறியை மதச்சார்பற்ற பாசிச எதிர்ப்பு இலக்கிய இதழாகவும், மார்க்சிய இடதுசாரி கோட்பாட்டு இதழ் ஒன்றும் கொண்டுவரும் எண்ணம் இருந்தது. இறுதியாக பேசியபோது காலக்குறியை நான் ஆசிரியராக இருந்தும், கோட்பாட்டு இதழை அடுத்த ஆண்டு அவனது பொறுப்பிலும் கொண்டுவரலாம் என்ற திட்டமிட்டிருந்தோம். அதற்குள் இப்படியான ஓர் இறுதி குறிப்பை எழுதும்படி ஆகிவிட்டது.

அவனது லட்சியங்களை இனி தொடரவேண்டும். அவனையறிந்த அனைத்து நண்பர்களும் இதில் கரம்கோர்த்து செயல்பட வேண்டும்.

1. காலக்குறியை துவக்க வேண்டும்
2. காலக்குறி பதிப்பகத்தை தொடர வேண்டும்
3. அவனது எழுத்துக்களை தொகுத்து நூலாக்க வேண்டும்
4. அவனது வாழ்நாள் கனவான இடதுசாரி சிந்தனை கொண்ட நூலகத்தை துவக்க வேண்டும்
5. அவனது மருத்துவ இறுதியாண்டு படிக்கும் மகளின் படிப்பை முடித்து மருத்துவராக்க வேண்டும்
6. அவனுக்கான நினைவுகளை தொகுத்து நூலாக்க வேண்டும்
7. அவன் எழுத எண்ணிய பல நூட்களில் சிலவற்றையாவது எழுதிவிட வேண்டும்

தோழர் வே ஆனைமுத்து இறுதி அஞ்சலிக்கு சென்றுவிட்டு சென்னை கோயம்பேடு பேருந்து நிலையத்தில் என்னை இறக்கிவிட்டான். கையில் சமரன் இதழை தந்து படித்துவிட்டு பேசு என்று. அதுதான் எங்கள் இறுதிச் சந்திப்பு என்பதை தற்போதுதான் உணர முடிந்தது. நானும் தோழர்களும், நண்பர்களும் அவன் மீண்டு எழுந்துவிடுவான், திரும்பவும் வந்தவுடன் அவனது பிரச்சனைகளில் இருந்து அவனை விடுவித்து அவனது இலட்சியங்களை நோக்கி நகர்த்த வேண்டும் என்று எண்ணினோம். ஆனால் அதற்கு வேலை வைக்காமல் மறைந்து விட்டான். எல்லோரும் புகழுக்கும் தற்புகழ்ச்சிக்கும், தன்முனைப்பிற்கும் பலியாகிவிட்டார்கள் மக்கள் நலன் என்ற பொதுநோக்கைவிட தன்னை மையப்படுத்தும் நோக்கே உள்ளது என்று மெளனமாக, வெளித்தெரியாமல் சமூகப்பணிகளை ஆற்ற எண்ணியவன். தன்னை தலையில் வைத்து தானே சுமந்து கொண்டிருக்கும் தமிழ் எழுத்துலகில், தன்னை மறைத்து தனது தலையை மறைத்து வாழ நினைத்தான். இன்று தானே மறைந்துவிட்டான். எனது ஆன்ம உலகின் பாதியை இழந்ததைப்போல உள்ளது. இதற்குமேல் இதனை விவரிக்க என்னிடம் சொற்கள் இல்லை.

இறுதிவரை இந்தியப் புரட்சி குறித்த கனவுடன் வாழ்ந்து, தனது உடலையே மருத்துவக் கார்பரேட் கருத்தியலுக்கு எதிராக நிறுத்தி, நம்மை துயரத்தில் ஆழ்த்திச் சென்ற அவன் இனியாவது நிம்மதியுடன் உறங்கட்டும்.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர்

‘முளைத்தெழும்போது மட்டுமின்றி
பூக்கும் ஒவ்வொரு வசந்தத்திலும்
பிறந்துகொண்டிருக்கிறது தரு’
என்று
கிளைக்கு வரும் பறவை பாடுகின்றது.

ஆண்டுகளில் மட்டுமின்றி
ஒவ்வொரு அரங்கிலும்
புதிப்புதிதாய்ப்
பிறப்பது கண்டு
நானும்.

- இன்குலாப்

தொடங்கப்பட்டது. எழுத்தாளர் தேவிப்ரியா ஆசிரியர். ‘மற்ற நேரங்களில் எதை வேண்டுமானாலும் செய்யுங்கள்; படிக்கும்போது மட்டும் பைரவி படியுங்கள்’ என்ற வாசகத்துடன் ஆண்- பெண் இருவர் நடந்துவரும் படம் கொண்ட சுவரொட்டிகள் ஊர் முழுக்க ஒட்டப்பட்டன. தமிழ்நாடு முழுவதிலும் உள்ள முகவர்களுக்கு விளம்பர அறிவிப்புகள் அனுப்பப்பட்டன. விளம்பரங்களும் இதழ் வடிவமைப்பும் இளவேனிலின் கைவண்ணம். நான் நிர்வாகப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டேன். கவிஞர் செம்படவனும் எங்கள் குழுவில் இணைந்துகொண்டார். எங்களுக்கு ஏற்கெனவே முற்போக்கு முகங்கள் இருந்ததால், வணிகக் கடலில் இறங்கி முக்குளிக்காமல் கரையிலேயே நாங்கள் நின்றுகொண்டோம். இதழுக்கு நாங்கள் எதிர்பார்த்ததைவிட எதிர்பார்ப்பு அதிகமாக இருந்தது. அப்போதெல்லாம் முகவர்கள் தங்களுக்குத் தேவையான படிகளுக்கு முன்பணம் செலுத்திப் பதிவு செய்துகொள்ளும் வழக்கம் இருந்தது. அந்த வகையில் ‘பைரவி’க்கு முப்பதாயிரம் ரூபாய் முன்பணம் வந்தது என்றால் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். அதனால் உற்சாகமாக இரவுபகல் பாராது இதழ்த் தயாரிப்புப் பணியில் ஈடுபட்டுவந்தோம்.

இது முன்கதைச்சுருக்கம்தான், இனிமேல்தான் நான் சொல்லவந்த விஷயத்துக்கே வரப்போகிறேன்.

அப்படியொரு இரவில் அலுவலகப் படியிறங்கி தேநீர் அருந்தச் சென்றுவருகையில் அரட்டையின் ஒரு பகுதியாக நான் “ இந்தக் ‘கணையாழி’யில் வெளியாகும் கவிதைகள் ஒன்றுமே புரியாமல் இருக்கிறதே, அப்படி முறுக்குப் பிழிவதுபோல இருந்தால்தான் கவிதையா? படிக்கிறவர்களை விடுங்கள், எழுதுகிறவர்களுக்காவது ஏதாவது புரியுமா என்று தெரியவில்லையே” என்று அங்கலாய்த்துக்கொண்டு வந்தேன். இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், தேவிப்ரியாவும் ‘ஞானரதம்’ பத்திரிகையில் “ மனவீணைக்காடுகளில் மாமிச ராகங்கள் முகங்கள் எதுவுமின்றி வடக்கிருக்கின்றன” போன்ற ‘இருண்மைக் கவிதை’களை எழுதியவர்தான் என்பது என் நினைவிற்குவர அவரோ விவாதம் செய்யாமல் சிரித்துக்கொண்டே வந்தார்.

அலுவலகம் திரும்பியதும் நான் தேவிப்ரியாவிடம் “ஒன்று செய்யோமா? நாம் ஒரு ‘கவிதையல்லாத கவிதை’ எழுதி கணையாழிக்கு அனுப்பிவைப்போம். அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று பார்ப்போம்; ஒரு நிபந்தனை, அது கவிதை போல ஒரு மயக்கத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும். ஆனால் அது கவிதையாக இருக்கக்கூடாது” என்று சொன்னேன். அவரும் ஒப்புக்கொண்டார்.

அப்போது “வசந்தகால நதியினிலே வைரமணி நீரலைகள்” என்னும் அந்தாதி பாணியில் எழுதப்பட்ட மூன்று முடிச்சு திரைப்படப்படால் ஊரெங்கும் ஒலித்துக்கொண்டிருந்த நேரம் என்பதால் அதே போல

“நிலைப்படியின் அகப்புறத்தில்

நாய்க்குடையின் புறநிழல்கள்”

என்று நான் ‘கவிதையைச் சொல்லத் தொடங்கினேன்.

தேவிப்ரியாவும் சற்றும் தாமதிக்காமல்,

சென்னை, அண்ணா சாலை,
ஆயுள் காப்பீட்டுக் கழகப்
பதினான்குமாடிக் கட்டிடத்தையொட்டி
ஜெயப்பிரதா திரையரங்கம் நோக்கிச்
செல்லும் தெருவில் பத்திரிகையாளர்கள்
பெரும்பாலோருக்கு நன்கு அறிமுகமான
நண்பர் ‘பிளாக் மேக்கர்’ இராஜாராம்
அவர்களின் ‘ரெக்ஸென்ஸ்பீ’ அலுவலகம்
இருந்தது. அந்த இடத்தையே
அலுவலகமாகவும் அவரைப்
பதிப்பாளராகவும் கொண்டு ‘பைரவி’
என்னும் வணிகப் பத்திரிகை 1979ஆம்
வருடம், நவம்பர் மாதம்

“புறநிழல்கள் போர்த்திவரும்

புவாச மனநிலைகள்”

என்று பந்தைப் பிடித்து எறிந்தார்.

இப்படியாகக் ‘கவிதை’ அது பாட்டுக்கு வளர்ந்துகொண்டே சென்றது.

செம்படவன் அதனை ஒரு தாளில் எழுதிக்கொண்டே வந்தார். சில இடங்களில் தன்னையறியாமலே “ஆஹா, அற்புதம்” என்றார். “அவருக்கு ஏதோ அதில் புரிந்துவிட்டது போல் தெரிகிறதே!” என்ற தேவிப்ரியா “இது விதி மீறல். அந்த வரிகளை நீக்கிவிடுங்கள்” என்றார்.

ஒருவழியாக,

“ஆயுதங்கள் அணிவகுத்தால்

அத்தனையும் ரத்தமடி”

என்ற வரியை நான் சொன்னதும் அதையே ‘கவிதையின் ஈற்றடியாக வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று எங்களுக்குத் தோன்றிவிட்டது.

இறுதிப் பத்திக்கு இயைபாகக் ‘கவிதை’க்கு “ரத்த யோகம்” என்று தலைப்பும் வைத்தாயிற்று.

அடுத்து, ”சரி, ‘கவிதை’ தயாரித்தாகிவிட்டது.

‘கவிஞருக்கு’ என்ன பெயர் சூட்டுவது என

யோசித்தோம். அதுவரை நடந்தவற்றை வேடிக்கை பார்த்து ரசித்துக்கொண்டிருந்த இளவேனில்

“தருமு அருப் சிவராமனு ஒரு கவிஞர் பிரமிள் பானு சந்ரன், தர்மோ சீவராம் அப்படியெல்லாம்

ஓவ்வொரு கவிதையையும் ஓவ்வொரு பெயரில் எழுதிக்கிட்டு, இன்னும் தன் பெயர்

என்னவென்று முடிவுக்கு வராமல் இருக்கிறாரே, அப்படி ஏதாவது ஒரு பெயரை வையுங்கள்”

என்று யோசனை தெரிவித்த மாத்திரத்தில் “அருப சொருபன்” என்ற பெயர் என் மனதில்

உதயமாயிற்று. ‘அருபம்’ என்றால் உருவமற்ற நிலை. ‘சொருபன்’ என்றால் ‘உருவமாகக்

கொண்டவன்’. ‘உருவமற்ற நிலையை உருவமாகக் கொண்டவன்’ என்று அந்தக் ‘கவிதை’க்குப்

பொருத்தமாகக் ‘கவிஞரின்’ பெயரும் அமைந்துவிட்டது.

முடிந்தது கவிதை இனி ‘கணையாழி’க்கு அஞ்சல் செய்ய வேண்டியது தான் என்று

எண்ணியிருந்த வேளையில், எங்கள் ‘கவிதையால்’ உந்துதல் பெற்ற கவிஞர்கள் இளவேனிலும்,

செம்படவனும் அதே சூத்திரத்தில் எட்டு வரிகளில் ஒரு கவிதையை எழுதித் தந்தனர்.

மறுநாள் அவற்றை அஞ்சலில் சேர்த்துவிட்டு அந்த ‘விடலை விளையாட்டை’

மறந்தேபோய்விட்டோம்.

ஆனால், எட்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு ‘கணையாழி’யில் ‘அருப சொருபன்’ பிரசன்னமானார்.

கணையாழி ஆசிரியர்கள் அதற்குள்ளே புதைந்திருந்த கவிதையை எப்படியோ

கண்டுபிடித்துவிட்டார்கள்!

அந்த நேரத்தில் சி. எல். எஸ். கருத்தரங்கு ஒன்றுக்கு வந்திருந்த கணையாழி பொறுப்பாசிரியர்

அசோகமித்திரனிடம் “சார், இந்த இதழ் கணையாழியில் வந்திருக்கும் ‘ரத்த யோகம்’ கவிதை

எனக்குப் புரியவேயில்லையே. அந்த மாதிரி யாருக்கும் புரியாத கவிதைகளை ஏன்

பிரசுரிக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டேன். அவர் முகம் கோபத்தில் சிவந்தது. “உங்களுக்குப்

புரியலென்னா அது கவிதை இல்லையென்று ஆகிவிடுமா?” என்று கேட்டார். என்ன நடந்தது

என்று அவரிடம் சொன்னபோது, “இலக்கியம், பத்திரிகை இதையெல்லாம் ‘சீரியஸா’

எடுத்துக்குங்க. நீங்கெல்லாம் விளையாடறதுக்கு இது இடம் இல்லை, வேறு இடம் பாருங்க”

என்றார்.

இந்த ‘அருப சொருபன்’ கதையை ஆய்வறிஞர் ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி தமது ‘அந்தக்

காலத்தில் காப்பி இல்லை’ நூலில் ‘பகடி இலக்கியம்’ என்னும் இயலில் உள்ளது உள்ளபடிக்

குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இதற்குப் பல பாடபேதங்கள் உண்டு. இந்த நிகழ்வுடன் எந்த வகையிலும்

சம்பந்தப்படாத, சாகித்ய அகாதமி விருதாளர் ஒருவர் அந்த ‘அமர இலக்கியத்தைத்’ தான்

எழுதியதாக ‘வாகுகி’ இதழில் எழுதிய அற்பத்தனத்தை நான் இளவேனிலிடம் காட்டிச் சிரித்தது

இப்போது என் நினைவுக்கு வருகிறது. அந்தக் கவிதைகள் வெளியான 1980 ஆகஸ்ட் கணையாழி

இதழை நான் எந்த ஒன்றின் நினைவாக இன்னும் வைத்திருக்கிறேன் என்று எனக்குத்

தெரியவில்லை.

சிறுகதை

கோ. ஒளிவண்ணன்

olivannang@gmail.com

சென்னையே, போய் வருகிறேன்...!

கா மாட்சி மேன்சன்.

திருவல்லிக்கேணியில் வாலாஜா சாலையிலிருந்து செல்லும் ஒரு சந்தில் உள்ளே போய் இரண்டு மூன்று குறுக்கு சந்துகள் கடந்து சென்றால் வரும்.

அதிகாலை சத்தம். அது சேவல் கூவுவதோ, காகம் கரைவதோ, சிட்டுக்குருவி கீச் கீச்சிடுவதோ அல்ல. தெருக்குழாயில் தண்ணி அடிக்க முந்துவதில் சண்டை, தேநீர்க்கடையில் அலறும் பாட்டு, நெரிசலான சந்தில் வேகமாகச் செல்ல முயலும் டீ வீலர் ஹாரன், யாரோ யாரையோ அடிக்க அழகை. பலவிதமான சத்தங்கள். தங்கராசுவை எழுப்பி விட்டது.

பக்கத்தில் படுத்திருந்த குமாரின் கைலி விலகி யிருந்தது. நெரிசலான வீடுகள். காற்று வசதி போதாமை. இரவிலும் அனலடிக்கும். உடம்பை மறைக்கப் பேருக்கு ஏதோ உடை. குமாரின் கைலியை இழுத்துவிட்டு தங்கராஜ் எழுந்தான். இன்னொரு நண்பன்செல்வம் கிளம்பிவிட்டான். அவன் காலை 8 மணிக்கு அச்சகத்துக்குச் செல்ல வேண்டும்.

முதல் மாடி.பல் விளக்கிக் கொண்டே கீழே பார்த்தான். காலைக் கடனுக்காக டாய்லெட்டுக்கு வரிசை. அடுத்த பிரச்சனை. அப்பாடா இன்றோடு இவற்றுக்கு முற்றுப்புள்ளி. ஆம். தங்கராசு இன்று சென்னையை விட்டுக் கிளம்புகிறான்.

தொங்கிக் கொண்டிருந்த தன் சட்டைகளில் காசு தேடினான். ஒன்றும் அகப்படவில்லை. குமார் எழுந்து விட்டான்.

‘என்ன ப்ரோ தேற்ற’.

‘ப்ரோ’ எரிச்சலா இருக்குதுன்னு சொன்னாலும் குமார் அதை விடத் தயாராக இல்லை.

‘உக்கு காசு இருக்குதான்னு பார்த்தேன்டா மாப்ள’.

தொங்கிக்கொண்டிருந்த தன் சட்டைப் பையிலிருந்து இருபது ரூபாயை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

‘அப்படியே எனக்கு ஒரு டீ வாங்கியாந்துரு’.

‘சரி’.

தெருவில் கூட்டம் ஜே ஜே என்று இருந்தது. எங்கோ ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. முகக் கவசம் அணியச் சொல்லி. யாரும் அதைப் பற்றி கவலைப் பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

நுரையிலலாத டீ கொடுங்க.

நுரையோடு டீ அழகென்றாலும் பாதி கிளாஸ் தான் டீ கிடைக்கும். சென்னைக்கு வந்தவுடன் பழகிக் கொண்ட முக்கிய விஷயங்களில் இதுவும் ஒன்று.

அதேமாதிரி ஜூஸ் குடிக்கும் போது ஐஸ் போடக்கூடாது. பாதி கிளாஸ்ல ஐஸ்தான் இருக்கும்.

மெதுவாக உறிஞ்சினான். ஆகா, புத்துணர்ச்சி.

தொங்கிக்கொண்டிருந்த முக்கிய செய்திகளைப் படித்தான்.

வடமாநிலங்களில் ஆக்சிஜன் பற்றாக்குறையால் மக்கள் இறப்பு.

சென்னை சூப்பர் கிங்ஸ் பெங்களூர் ராயல்ஸை விழுத்தியது.

ஆக்சிஜன் பெற மூச்சுப் பயிற்சி செய்யுங்கள். பிரதமர் வேண்டுகோள்

ஒரு டீ வாங்கிக் கொண்டு திரும்பினான்.

இப்ப வரிசை குறைவாக இருந்தது. உள்ளே சென்ற டீ சீக்கிரம் என்று அவசரப்படுத்தியது.

குமார் குளித்துவிட்டு தயாராகி இருந்தான்.

‘எப்படிடா மாப்பிள அதுக்குள்ள? அம்புட்டு வரிசை நீக்குது’.

‘குளிச்சிட்டேன். மிச்சம் மீதி எல்லாம் பிரஸ்ல. நான் வரட்டா’ டீயை பறித்துக் கொண்டு விரைந்தான்

‘டிபன்டா மாப்ள?’

‘முதலாளி வாங்கி கொடுப்பாரு’.

தங்கராசுக்கு ஏமாற்றம். அவன் கூட சாப்பிடப் போ யிருந்தால் நாமும் ஏதாவது சாப்பிட்டு இருக்கலாம். காசு கேட்பதற்குத் தயக்கமாக இருந்தது. ஏற்கனவே 300 ரூபாய்க் கடன்.

குளித்துவிட்டு மேன்ஷனை விட்டு வெளியே வந்தான். எங்கே போவது?

இராயப்பேட்டையிலுள்ள தனியார் பள்ளியில் அலுவலக பணியாளராக வேலை செய்கிறான். இதுதான் வேலை என்று இல்லை. டீ வாங்கி வருவதிலிருந்து வங்கிகளுக்குச் செல்வதுவரை சகல விதமானவற்றைச் செய்வான். அவ்வப்போது கரஸ்பான்டென்ட் வீட்டில் சில்லறை வேலைகள். பள்ளிக்கூடம் ஓராண்டாக இணைய வழியாகச் சென்றதால் தங்கராசுக்கு பெரிதாக வேலை இல்லை. ஏதோ பேருக்குச் சம்பளம் கொடுத்தார்கள். அதுவும் ஒழுங்காக இல்லை. மேன்ஷனில் அந்த சிறிய அறையில் மூன்று பேர் தங்கி வாடகையைப் பகிர்ந்து கொண்டனர். சம்பளத்தின் பெரும்பகுதி அதற்கே போய்விடுகிறது.

எங்கே போவது என்று யோசித்து இறுதியாகத் தங்கம் அக்கா தட்டுக்கடைக்குப் போவது எனத் தீர்மானித்தான். அக்கா கடையில் ஏற்கனவே 500 ரூபாய்க்கு மேலே பாக்கி. அக்கா கேட்காது. இதுவரை கேட்டதே இல்லை.

‘வாடா தங்கராசு. இன்னா இத்தினி நாளா காணோம்?’
ஒன்றும் சொல்லாமல் படிக்கட்டில் அமர்ந்தான்.

ஒரு இரும்பு கடையின் பக்கத்தில் இருக்கும் சின்ன இடத்தில் அக்காவின் தள்ளுவண்டி. 10 மணிக்கு மேல் தான் கடை திறப்பார்கள். காலை 6.30 மணியிலிருந்து 10 மணிவரை அக்கா ராஜ்யம்தான். கடையின் விஸ்தாரமான படிக்கட்டுகள் உட்கார்ந்து சாப்பிடத் தோதாக அமைந்தது.

தங்கராசு எத்தனையோ இடத்தில் சாப்பிட்டிருந்தாலும் அக்கா கடை இடலி மாதிரி எங்கேயும் சாப்பிட்டதில்லை. மல்லிப்பூ மாதிரி வெண்மையாகவும், பொதி பஞ்சு மாதிரி மெத்து மெத்தென்றும் இருக்கும். கூடச் கூட ஆவி பறக்கும் ஐந்தாறு இடலிகளைச் சட்னி தொட்டுக் கொண்டு சாப்பிட்டால் கூட வயிற்றுக்கு காணாது.

ஒரு தட்டில் மூன்று இடலிகளை வைத்து சட்னியை ஊற்றிக் கொடுத்தார். வரண்ட பூமி தண்ணீரை உறிஞ்சிக் கொள்ளும் வேகத்தை விடக் காய்ந்து போயிருந்த வயிறு இடலியைக் கபளீகரம் செய்தது.

வேண்டுமா என்றெல்லாம் அக்கா கேட்கமாட்டார். இன்னும் மூன்று இடலியை எடுத்து வைத்து சட்னி ஊற்றினார்.

‘போதுங்கா’ என்றான் பலவீனமான குரலில்.

கைகழுவ முயலும் போது

‘இன்னாடா... அதுக்குள்ள கயிவிட்ட?’

‘வயிறு ஃபுல் ஆயிடுச்சி.....அக்கா?’

‘சொல்டா’.

‘வந்து இன்னைக்குதான் ஸ்கூல்க்கு போறேன். சம்பளம் வாங்குனவுடன காசு கொடுத்துட்டேன்’.

‘டேய் உங்கிட்ட எப்பவாது துட்டு கேட்டிருக்கனா?’

‘இல்லக்கா எனக்கே ஒரு மாதிரியா இருந்துச்சி. அதனால்தான் இங்க வரதுக்கு யோசிச்சன்’.

‘நீ என்னிகினாலும் துட்டு கொடுத்துடுவேன்னு தெரியும். அப்படியே கொடுக்கலைன்னா இன்னடா?’

‘அப்படி இல்லக்கா’.

‘என் புருஷன் சாவும் போது எனக்கு 25 வயசு. எங்க அம்மா ஓண்டியாளா தாங்கிக்கினா’.

‘ம்’.

‘என் சின்ன வயசுல அப்பா பூட்டாரு’.

‘எங்க போய்ட்டாரு?’

‘செத்து பூட்டாருடா. மூஞ்சி கூட ஓயிங்கா ஞாபகம் இல்ல’.

மணி பத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. கடையைக் கட்டிக் கொண்டே பேசினார். அக்காவைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள ஆவலோடு படிக்கட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

தன்னைப்பற்றியும் ஒருத்தன் அக்கறையோடு கேட்கிறானே என்று தங்கம் தொடர்ந்தார்.

‘ம்’.

‘எங்க அம்மா ஒரு சாய்பு வூட்ல வேலை செஞ்சது. அவுங்கதான் ஸ்கூல்ல படிக்க வச்சாங்க. ஆறாங்களாசுக்கு மேலப் படிப்பு ஏறல. பார்த்தசாரதி கோயிலாண்ட பூ விப்பன். அப்பால பீச்சாண்ட போய் விப்பேன்’.

‘ம்’

‘அங்க ரெகுலரா ஐஸ் விக் கிறவரு என் மேல் இஷ்டப்பட்டாரு. எவன் கையிலாவது கட்டிக் கொடுக்கனுமே. அம்மா சரின்னுடுச்சி’.

‘எனக்கும் அவர படிச்சது. சினிமா ஹீரோ கணக்கா வளத்தி. என்னவுட கொஞ்சம் கலர் கம்மிதான். நான்கூட அப்ப ஷோக்கா இருப்பேன்டா. இப்பதான் ஒடம்பு ஊதி பொர்த்துச்ச’

தங்கராசு மனசுல கற்பனை பண்ணிப் பார்த்தான். புடிபடல.

‘கொஞ்ச நாள் கூட வாய்ந்திருக்க மாட்டேன்டா. எவ பொல்லாத கண்ணுன்னு தெரியல’.

‘என்னாச்ச’?

அக்கா அவனை எந்திரிக்கச் சொல்லி படிக்கட்டைப் பெருக்கிக் கொண்டே,

‘பீச் ரோட்ல எந்த பொறம்போக்கு நாயி எதுல வந்து இடிச்சான்னு தெரியல. அடிச்சு போட்டுட்டு பூட்டான். என் மவராசன் அல்பாயசுல பூட்டாரு’.

‘அய்யோ’.

‘அநியாயத்துக்கு பறிகொடுத்துட்டேன்’.

பெருக்குவதை நிறுத்தி கண்ணைக் கசக்கினாள்.

‘அப்புறம் என்ன பண்ணிங்கக்கா?’

‘முண்டச்சியா எங்க அம்மாகிட்ட வந்து சேர்ந்தேன்’.

அக்கா அழுதுகொண்டே. மூக்கை சிந்தித் தூரப் போட்டுவிட்டு ஏற்கெனவே மங்கிப் போயிருந்த புடவையில் துடைத்துக் கொண்டாள்

‘சாய்பு வூட்ல காலி பண்ணிக்கினு போஸோலோ இது வச்சி பொழச்சிக்கோன்னு இந்ந வண்டியை வாங்கி குட்டாங்க’.

‘ம்’.

‘எங்க அம்மா கேட்டுச்சு. இன்னொரு கல்யாணம் கட்டிக்கிறாயாடின்னு?’

வாழ்ந்தது கொஞ்ச நாள்தான். ஆனா அந்தப் பாவியை மறக்க முடியல. அதெல்லாம் வானாண்டன்’.

‘ம்’.

‘ஆனாஓன்னு பாத்துட்டன்டா தங்கராசு. தாலி அறுத்த பொம்பள நிம்மதியா வாயவே முடியாது’.

‘ஏன்கா?’

‘அவன் அவனுக்கு அரிப்பு எடுத்தா எவளாவது கிடைக்க மாட்டாளானனு தெருநாய் கணக்கா தேடுவானுங்க’.

‘ஓ’.

‘ரொம்பப் பொல்லாத்துடா உலகம். இங்க இருக்கிறவனுங்க தவிக்கற வாய்க்கு பச்சத் தண்ணி கொடுக்க மாட்டானாங்க. ஊட்டுக்குள்ள வராதனுவானுங்க. ஆனா பொம்பளையாண்ட வேலை செய்யறதுக்கு மட்டும் எதுவும் ஒட்டிக்காது’.

‘ம்’.

‘எவ்வளவோ பாத்துட்டேன். தூ. நாய் பொழப்புடா’.
சலிப்புடன் பேசினாள்.

‘தனியாருக்கற பொம்பளீங்க அசிங்கமா கலீஜா இருந்தாதாண்டா நிம்மதி. எவனும் சீந்த மாட்டான்’.

தங்கராசு புரிந்தும் புரியாமலும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

'என் கதைய வுடு. நீ இன்னா பண்ண போற?'

'ஊருக்கு போகலாம்னு இருக்கேன்.'

'ஏன்டா?'

'வேலையும் இல்லை. சம்பளம் இல்லாம என்னக்கா பண்ணது?'

'கார்ப்ரேஷனல் ஆளு எடுக்கிறாங்களாமே.'

'எங்கக்கா?'

'திரில்கேனி ஆபீஸ்லதான். ரத்தினம் புள்ள மகேஷ் தெரியுமா?'

'தெரியாதுகா.'

'என்னடாது. உன் வயசு பையன தெர்லங்கற.'

'சத்தியமா தெரியாதுகா.'

'அவன் கார்ப்ரேஷனல் குரானா கணக்கு எடுக்கற வேலை பாக்கறானாம். மாசம் 15 ஆயிரம் சம்பளம். அரைநாள்தான் வேலையாம்.'

'அது எல்லாருக்கும் ஈலியா கிடைக்காததுக்கா.'

'பழைய கவுன்சிலர் டில்லின்று இருக்காரு. அவராண்ட போனா சுளுவா நடந்துடும். நல்ல மனசன். எனக்குன்னா துட்டுல்லாம் வாங்க மாட்டாரு.'

'ம்.'

'ஸ்கோல்ல உனக்கு எவ்ளோடா சம்பளம்?'

'கொரானாக்கு முன்னப் பத்தாயிரம். இப்ப அஞ் சாயிரம். அதுவும் எல்லா மாசமும் இல்ல.'

'தூ. இந்தப் பிஸ்கோத்து சம்பளத்துக்கா வேல செஞ்ச?'

'ம்.'

'டேய் இந்த வண்டில வெறும் இட்லி வித்தே, அதுவும் பாதி கம்முனாட்டிங்க துட்டு குடுக்காமலயே மாசம் பத்தாயிரம் ரூபா நிக்குது.'

'அக்கா இன்னைக்கு ஸ்கூல்ல பணம் வாங்கனவுடன் கொண்டாந்து கொடுத்துடறேன்.'

'அட சீ பொறம்போக்கு. உன்ன சொல்லலடா.'

'...'

'அதுவும் வேபாரம் 2 மண்நேரந்தானேடா.'

'ஏன்கா நீ சாயந்திரத்தில கடை போடறதில்ல?'

'இப்ப சம்பாதிக்காதே ஜாஸ்திடா. ஒத்த ஆளு.கொட கூலி கிடையாது. மிச்ச மீதி மாவுலியே வவுத்த கழுவிக்குவேன்.'

'ம்.'

'ஆனா பொயுதன்னிக்கும் வேல செரியா இருக்கும். மாவாடறவது சட்னி அரைக்கிறதுன்னு.'

'தினம் மாவாட்டுவீங்கனா?'

'பின்ன? நம்ப கஷ்டமருங்க ஏழ பாழங்கடா, கூலி காரங்கானாலும் வவுத்துக்கு நல்ல இட்லி துன்னட்டுமனுதான்.'

அக்கா கடை இட்டிலி சூப்பரா இருக்குற இரகசியம் இதுதான் போலும்.

'இந்த வண்டியச் சாயங்காலம் பஜார்ல நிர்த்தி சுண்டலு, முட்டை ஆம்புளேட், கவுச்சின்னு போட்டு வித்தா மாசம் ஆயிரம் வரைக்கும் சம்பாதிக்கலாம்.'

'உண்மையாவா அக்கா?'

'மெய்யாலுமேடா. நீ ஓனா எடுத்து நடத்திபாரு.

சமைச்சக் கொடுக்கிறதெல்லாம் நான் பாத்துக்குறன். கூட வந்து வேலை செய்யுங்கடின்னா செய்யறதுக்கு ஆளுங்க இருக்குது. நாம போடறத தின்னுட்டு செய்வானுங்க.'

'ஓ.'

'இதில இன்னன்னா போலீஸ்காரனுங்களுக்கு மாமுலுக்குன்னு 2000- 3000ன்னு எடுத்து வச்சிடனும். அப்பதான் பொறுக்கிப் பசங்கள டீலிங் பண்ண முடியும்.'

'ஓ.'

'அதெல்லாம் நீ பயப்படாதே. எங்கடைன்னாலே மொர்சல் ஆவானுங்க.'

'சரிக்கா.'

'தெனம் பத்து மணிக்கு மேல வண்டி சம்மாதானே கீது. மத்தியானத்தில ஏதாவது ஒரு சோறு, புளி சோறு, சாம்பார் சோறு எலும்பிச்சை சோறு ஏதாவது ஒன்னு, கூட தயிர் சோறு. இது போதும். கூட ஏதாவது கவுச்சி அய்ட்டம் போட்டுக்கலாம். இதுல ஒரு பத்துப் பாஞ்ச ரூபா பாக்கலாம்.'

'ம்.'

'மத்தியானம் சாயந்தரம் இரண்டும் சேர்த்து எவ்வளவு சம்பாதிக்கலாம்னு பாத்துக்க. உனக்கு வயசு கீது. உடம்பில் சக்தியும் கீது. நல்லாவே சம்பாதிப்ப. எனக்கு ஏதாவது உன் இஷ்டம் போல ஒரு பங்கு குடு.'

'...'

'அட இன்னடா கம்முனுக்கிற?'

'ஒன்னு இல்லக்கா'

'சொல்றத சொல்லிட்டேன். அப்பாலைக்கு உன் இஷ்டம்.'

'சரிக்கா.'

'என் பங்குன்னு உன் கிட்ட கேக்கறது இன்னாத்துக்கு? பங்களா கட்டினு வாயத்துக்கா?'

'ம்.'

'என் லைன்ல யாராவது இரண்டு புள்ளைங்களுக்கு காலேஜ் பீஸ் கட்டுவேன். எங்க காலம் மாதிரி இல்ல. பொட்டப்பசங்கல்லாம் இப்ப நல்லா படிக்குதுங்க. இஸ்கோலு முஷ்டுடு காலேஜுக்கு பீஸ் கட்ட துட்டு இல்லனு வூடல ஆத்தா அப்பா நிறுத்திறாங்க.'

'அக்கா நா கிளம்பட்டா? கரஸ்பாண்டட் மேடம் வந்துடுவாங்க. போய் காசு வாங்கிட்டு வந்துடறேன்.'

'ஏதோ என் மனஸ்ல பட்டதச் சொன்னேன். என்னடா அக்கா சோத்துக் கடை வக்க சொல்லுதேன்னு மிஷ்டேக் பண்ணிக்காதே.'

'அப்படிலாம் இல்ல அக்கா.'

'உன்ன மாதிரி பட்ச பசங்க கவர்மெண்டு வேலைன்னா குப்ப அல்டறதுக்கு கூட ரெடியா இருக்கறீங்க. ஆனா இந்த மாதிரி கடன்னா கவருத இல்லைன்னு நெனைக்கறீங்க.'

'அக்கா சாரிக்கா. டயமாச்சு வரேன்.'

பள்ளிக்கூடத்திற்குள் நுழையும்போது,, கேட்டிலிருந்த வாட்ச்மேன் துரை,

'எங்கடா போன? லேட்டா வர்ற. ஓவியா மேடம் வந்தவுடனே கேட்டாங்க.'

'என்னத்துக்கு அண்ணை?'

‘பிரின்ஸ்பால் வேலை காலியா இருக்காம். உனக்கு குடுக்க தேட்னாங்க’.

‘அண்ணா கிண்டலா.’

‘இன்னா சொல்ல சொல்ற. பாதிப்பேருக்கு மேல ஊட்டுக்கு அம்சுட்டாங்க.’

‘நானும் ஊருக்கு போலாம்னு.....’

‘ஏய் தங்கராசு மேடம் உன்ன தேடிட்டு இருக்காங்க. சீக்கிரம் ஓடியா’.

அலுவலகத்தின் வாசலிலிருந்து கணக்காளர் சரோஜா கூப்பிட்டார்

பள்ளி கரஸ்பாண்டன்ட் பன்னீசெல்வம் கொராணாக்கு முன்னால, வாரத்திற்கு ஓரிரு நாள் வருவார். மகள் ஓவியா தினம் வருவார். இப்ப ரெண்டு பேருமே எப்போதோ ஒரு தடவைதான்.

குளிரூட்டப்பட்ட அறைக்குள் நுழைந்தவுடன் உன்னதமான ஒரு வாசனை. மேடம் வரும்போது மட்டும் தான் இந்த வாசனையை கூட்டிட்டு வருவாங்க போல. தங்கராசு நினைத்துக் கொண்டான்.

‘எங்க சார் உங்களை காலையிலிருந்து காணோம்?’

தங்கராசு நெளிந்தான். எல்லோரும் மேடம் என்று அழைத்தாலும் இவனும் வேறு சிலரும் மட்டும் அக்கா என்று அழைப்பார்கள்.

‘லேட்டாயிடுச்சங்கா’.

‘அதான் தெரியுதே லேட்டுன்னு. ஏன்?’

‘இன்னைக்கு ஊருக்கு போறதுனால் கொஞ்சம் வேலை இருந்தது’.

‘ஊருக்கா எதுக்கு?’

‘நீங்க வேலய விட்டு நிறுத்த போறீங்க. அதான் போலாம்னு’.

‘அப்படியா? யார் சொன்னாங்க?’

‘ஸ்டாப்புங்க’.

‘இப்போ கஷ்டத்தில் இருக்குறதால கொஞ்சம் பேர நிறுத்த வேண்டி இருக்கு. ஆனால் உன்ன நிறுத்தறதா திட்டமே இல்லையே’.

‘இல்லைங்கா சம்பளம் கட்ட மாட்டேங்குது. மேன்ஷன் வாடகையே முக்காவாசி போய்டுது’.

‘நல்லா தெரியும் தங்கராசு. அதனால் அப்பாவும் நானும் உனக்கு வேற ஒரு வழி வச்சிருக்கோம். வீட்ல தோட்டக்காரர், உதவியாளர் எல்லாரையும் நிறுத்திட்டோம். நீ இனிமே ஸ்கூலு வீடு ரெண்டையும் பாத்துக்க. மேன்ஷன் காலி பண்ணிட்டு அவுட் ஹவுஸ்ல தங்கிடு. சாப்பாடு எங்க வீட்டிலேயே சாப்பிட்டுக்க. உனக்கு சம்பளம் ஐயாயிரம். நிலமை சரியாச்சனா பழைய சம்பளமே கொடுக்கறோம்.’

தங்கராசுக்கு இடம், சாப்பாடு. இதுதவிர உனக்கு வேற என்ன செலவு?’

‘வேற ஒன்னும் இல்லைங்கா’.

‘பீடி சிகரெட் தண்ணி ஏதாவது?’

‘ஐயோ சத்தியமா எனக்கு அந்த பழக்கமெல்லாம் இல்லைங்க’.

‘அப்புறம் என்ன ரும் காலி பண்ணிட்டு சாயந்தரம் வந்து சேரு’.

‘அக்கா’

‘என்ன?’

‘கொஞ்சம் கடன் இருக்கு’.

‘எவ்வளவு வேணும்?’

‘ஆயிர ரூபா இருந்தா போதும். இப்ப சமாளிச்சுக்குவேன்’.

அழைப்பு மணியை அமுக்க சரோஜா வந்தார்.

‘தங்கராசுக்கு ஒரு ஆயிரம் ரூபாய் கொடுங்க. சம்பள கணக்குல எழுதிக்கங்க. சரி நீ போய் வாங்கிக்க’.

பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு வெளியே வர, வாட்ச்மேன் துரை,

‘எப்படா ஊருக்கு போற?’

‘நான் எதுக்குன்னே போகனும்’

‘நீதானேடா போலாம்னு இருக்கேன்னு சொன்னே’

‘நான் போகனும்னு நினைச்சா கூட சென்னை விட மாட்டேங்குது. என்ன செய்யறது பாஸ்’.

அவன் குரலிலிருந்து உற்சாகத்தினைக் கண்டு துரை திகைத்தார்.

மாலையில் தன்னுடைய அறையை காலி செய்துவிட்டு கரஸ்பாண்டன்ட் வீட்டிற்கு வந்துவிட்டான். அவுட் ஹவுஸ் என்பது சிறிய அறை. போதுமானதாக இருந்தது. மேன்ஷன் பகுதியிலிருந்து இரைச்சலுக்கு மாறாக அமைதி.

நண்பர்கள் இருவருக்கும் வருத்தம். அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய கடனை அடைத்து விட்டான். ஞாயிற்றுக்கிழமை சந்திப்பதாகக் கூறி கிளம்பினான்.

ஓவியா அக்கா அவனுக்கு என்னென்ன வேலைகள் என்று ஓரளவுக்குக் கூறிவிட்டார்.

காலை ஆறு மணிக்குப் பால் வாங்கி வரவேண்டும். தொடர்ந்து நாய்களை வெளியே அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். பிறகு செடிகளுக்குத் தண்ணீர் ஊற்ற வேண்டும். காய்கறிகள் மற்றும் வேறு ஏதேனும் பொருட்கள் வாங்கி வந்து தர வேண்டும். 10 மணிக்குப் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சென்று விடவேண்டும். 3 மணி வரை அங்கு வேலை. அதற்குப் பிறகு மீண்டும் வீடு.

அடுத்த நாள் காலை பள்ளிக்குப் போவதற்கு முன்னால் தங்கம் அக்காவைப் போய் பார்த்தான்.

‘வாடா தங்கராசு. நேத்தே வருவேன்னு பார்த்தேன்’.

‘எங்க வந்து பார்க்கறதுன்னு தெரியல. கடையைத் தவிர வேற இடம் தெரியாதே’.

‘பார்ட்ரு தோட்டத்தாண்ட வந்து என் பேர சொன்னா கொயந்தைங்க கூட கூட்டியாந்து வுட்டும்’.

‘இந்தாங்க பேலன்ஸ் பணம். அப்புறம் நான் மோன்ஷன் காலி பண்ணிட்டு எங்க கரஸ்பாண்டன்ட் வீட்டுக்கு போய்டேன். இனி அங்கேயே தங்கிக்குவேன். எனக்கு அங்கேயே மூணு வேளை சாப்பாடு’.

தங்கம் முகத்தில் கொஞ்சம் ஏமாற்றம் இருந்தாலும்கூட கதாரித்துக்கொண்டு,

‘செரி ஏதோ நல்லது நடந்தா ஓகேதான்’.

‘அப்புறம் சாயந்தரம் நாலு மணியிலிருந்து எட்டு மணி வரைக்கும் எனக்கு வேலை எதுவும் கிடையாது’.

‘அதனால்?’

அங்கு நின்று கொண்டிருந்த சாப்பாட்டு வண்டியை வாஞ்சையோடு பிடித்தான்.

தங்கம் அகம் மலர்ந்தார்.

என் ஓவியக்கூடத்துக்கு தந்தை வந்திருந்தார்

கடையில் யாரும் இல்லை. வெளியே ஏதோ நிழலாடியது போல் இருந்தது. திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தபோது தந்தை நின்றிருந்தார். தூக்கிவாரிப் போட்டது. வியர்த்துக் கொட்டியது. பயத்தில் உடல் நடுங்கியது.

“என்னடா பேயை பார்த்த மாதிரி முழிக்கிற’ என்றபடி உள்ளே வந்தார் என் தந்தை.

வழக்கமாக அந்த முரட்டு மீசைக்குப் பின்னே முகத்தில் தவழும் அதே புன்னகையும் கோபமும் கலந்த முகம். அருமையான வெள்ளைச் சட்டை அப்படியொரு வெள்ளைச் சட்டை அவரிடம் இருந்தது இல்லை. வெள்ளையில், நீலக் கட்டம் போட்ட கைலி. ‘ஆம்’ என்று சொல்ல மனம் துணியவில்லை.

படபடப்பில் “வாங்க” என்றேன். வந்தவரை “வாங்க” என்று கூப்பிடாவிட்டால் கோபித்துக் கொள்வார். கணினிக்கு அருகே இருந்த இருக்கையில் ரெட்டனை கால்போட்டு அமர்ந்து கொண்டார். கையில் ஏதோ ஒரு தடித்த புத்தகம் - தலைப்பு தெரியவில்லை.

ஓவியக் கூடத்தை மேலும் கீழும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். முகத்தின் பாவம் அங்கீகரிப்பதாக இல்லை.

என்ன பேசுவதென்று தெரியவில்லை. மனதுக்கு ரொம்ப பிடித்த தந்தைதான். ஆனாலும் பயமாய் இருந்தது. மகிழ்வதா இல்லை பயம் கொண்டு விலகி ஓடுவதா என்று தெரியவில்லை.

“என்னடா இங்க வந்து உட்கார்ந்திருக்க, வேலைக்குப் போகலையா?” என்றார்.

“இல்ல அப்பா, நான் ரிட்டையர்ட் ஆயிட்டேன்”

“அப்பிடயா, அவ்வளவு வயசாயிடுச்சா உனக்கு?” ஆச்சரியப்பட்டார்.

“அது ரெண்டு வருஷம் ஆச்சு”

“ரெண்டு வருஷமா, பேரப் பசங்க வளந்திட்டிருப்பாங்களே? எப்படியிருக்காயங்க சுட்டிப் பயலுக?” - பேரங்களின் மீதான வழியும் அதே அன்பு.

“ஆமாம்ப்பா, பெரியவன் டாக்டராயிட்டான். சின்னவன் வக்கீலுக்கு படிக்கிறான், ஃபைனல் இயர்”

“அவ்வளவு பெரிய மனுஷன்கள் ஆயிட்டான்களா?” - அவர் முகத்தில் மகிழ்ச்சி.

“ஆமா, நீங்கதான் சின்னப் பிள்ளையிலேயே விட்டுட்டுப் போயிட்டிங்க..”- விம்மும் உதடுகளை கடித்துக் கொண்டேன்.

இடது கையால் தன் பிடறி மயிரை தடவிக் கொண்டு கீழே பார்த்தார். அதே ஞானக்கிறுக்கன் பார்வை.

“உங்க அம்மா எப்படி இருக்கா...?”

“நல்லா இருங்காங்க. ஆனால் சுகர்தான் ஏறிப் போச்சு. உடம்பு இளைச்சுப் போச்சு”

“நல்லா பாத்துக்கோ அவளை. பாவம்”

“பாத்துக்குறேன் அப்பா, சந்தோஷமாத்தான் இருக்காங்க.”

“ஆமா, என் பிடுங்கல் இல்லையில்ல, சந்தோஷமாத்தான் இருப்பா..”

“அப்படியெல்லாம் இல்லை ப்பா...”

“சரி நீ என்ன பன்ற?...”

“இதோ இந்த ஓவியக் கூடத்தை இப்பதான் ஆரம்பிச்சேன், ரிட்டையர்டு ஆன பிறகு. ஓவியம் பன்றேன்..”

ஒரு விநாடி உற்றுப் பார்த்தார், அதில் அதிருப்தி தெரிந்தது.

“எதுவும், எழுதலை, படிக்கலை?”

“அஞ்சு வருஷம் முன்னாடி ஒரு கவிதைத் தொகுப்பு போட்டேன். அதைக் கூட உங்களுக்குத்தான் சமர்ப்பணம் செய்திருக்கேன். மூணு வருஷத்துக்கு முன்னாடி ஒரு சிறுகதைத் தொகுப்பு போட்டேன். அதோட நிக்கிக்குது. ஏதோ நானும் எழுதறேன்னு எழுதறேன். உங்க அளவுக்கு இல்லை.”

“முதல் நீ எழுது, எழுதிப் பழகு. என் அளவுக்கு எழுதணுமனு நினைக்காத... நீ தனி ஸ்டைல்ல எழுது.. இல்லைன்னா என்னோட ஒப்பிட்டு ஒப்பிட்டு உன்னை ஒழிச்சுருவான்க..” என்றார்.

“அப்படித்தான் நினைக்கிறேன்..” என்றேன்.

“நான் பாதியில் விட்டுட்டுப் போன வேலையெல்லாம் எப்படியிருக்கு”

“உங்களுடைய கட்டுரைகளைத் தொகுத்து நானே புத்தகமா போட்டேன். அதேபோல, உங்க காவிய நாடகத்தையும் புத்தகமா போட்டேன். ஆனா மார்க்கெட்

பண்ண முடியாமல் எல்லாம் வீட்டில கிடக்கு. கொஞ்சம் கொஞ்சம் எல்லாம் அன்பளிப்பா கொடுத்தேன். இன்னும் நீங்க போட்டு கட்டி வைச்சுட்டுப் போன, ஞானக்கிறுக்கன் கதைகள், காட்டுப்பூக்கள் கவிதைத் தொகுப்பு எல்லாம் வீட்டில தான் கிடக்கு”

“அது சரி, என்னாலேயே முடியலை, நீ என்ன செய்வ..”

“உங்க பெயரைவிட பெரிய சொத்து எது இருந்துவிடப் போகிறது”

“பெயரில் என்ன இருக்கிறது? தம்புடி பெறுமா?”

“உங்க பெயர் எனக்கு நுழைவுச் சீட்டு மாதிரி. எத்தனை இடங்களில் பயன்பட்டிருக்கிறது தெரியுமா? நான் என்னதான் பெரிய அலுவலகத்தில் பணியாற்றினாலும், சில பெரியவர்களையும், சான்றோர்களையும் சந்திக்க உங்கள் பெயர்தான் உதவி செய்கிறது. உங்கள் காலத்து நண்பர்களிலிருந்து, இந்தக் கால இளைஞர்கள் வரை உங்கள் பெயருக்குத் தரும் மரியாதையை பார்த்து மகிழ்ந்திருக்கிறேன். இன்றைய இளைஞர்களும் உங்களுக்கு வாசகர்களாக இருக்கிறார்கள். முப்பது வருஷத்துக்கு முன் எழுதியவராக இருந்தாலும், இன்றும் எங்களோடு நின்று போட்டி போடுகிறார் என்று ஒரு இளைய எழுத்தாளர் ஒரு கூட்டத்தில் சொன்னார். எனக்குப் பெருமையாக இருந்தது. உங்கள் சிறுகதைகளைப் பற்றி பேசிவிட்டு, ‘ஜெயந்தன் ஐ லவ் யூ’ என்று மேடையில் பகிரங்கமாக அறிவிக்கிற இன்றைய இளைய தலைமுறைப் பெண்ணும் இருக்கிறாள்.”

“இன்னும் என் நூல்களை வாசிக்கிறார்களா? ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கிறது” - விழிகள் விரியக்கேட்டார்.

“நீங்க எழுதாமல் விட்டுட்டுப் போன நாவல் ‘நித்யா’ தான் என்னை தூங்கவிட மாட்டேங்குது. இன்னும் பத்து வருஷத்துக்கு எழுதுவதற்கான திட்டங்கள் இருப்பதா சொன்னீங்க, ஆனால் பதினைந்து நாள்தான் இருந்தீங்க...”

“இன்னும் ஒரு வருஷம் இருந்திருந்தா ஒருவேளை நாவலை முடிச்சிருப்பேன். கடைசி கொஞ்ச நாள் தீவிரமா எழுதுவேன். அதுவே எனக்கு மன அழுத்தமா போச்சு. நெஞ்சு வலி அடிக்கடி வர ஆரம்பிச்சுடிச்ச...”

“வாங்க, ஹாஸ்பிடல் போகலாம், போகலாம்ண்ணா, வராமலேயே கடைசி வரை சாதிச்சுட்டீங்க. உங்க மேலே எனக்கு கோபம்தான். டீர்மெண்டுக்கு ஒத்துக்கிட்டு இருந்திருந்தா இன்னும் கொஞ்ச நாள் இருந்திருப்பீங்களல்ல..” - கொஞ்சம் கோபமாகத்தான் சொன்னேன்.

“உனக்கு ஒண்ணும் தெரியாது சும்மா இருடா” - அதே தொனியில் அதட்டினார்.

“இப்படித்தான், அப்பவும் சொன்னீங்க. உங்க பேச்சு மீற முடியாம கை கட்டி நின்னதால்தான் உங்கள இழந்துட்டேன். அந்த ஒரு முறையாவது உங்க பேச்சை மீறியிருந்தால், உங்கள காப்பாத்தி இருக்கலாமோன்னு இன்னும் உறுத்துது.”

“சரி விடு, அது முடிஞ்சு போன கதை. இப்ப நான் நிம்மதியா இருக்கேன். ஒரு வேளை ஹாஸ்பிட்டலுக்கு போயி, லட்ச லட்சமா செலவு பண்ணியிருந்தா, உனக்கு நான் கடன் தான் வைச்சுட்டு போயிருப்பேன். நான் சொத்து சேத்து வைக்கலைன்னாலும், உனக்கு கடன் வைச்சுட்டு போகலை... அதுவரைக்கும் எனக்கு நிம்மதி” - என்றார்.

கடைசியாக பொங்கலுக்கு ஊருக்கு சென்றிருந்த போது, தண்ணி மோட்டரை அணைப்பதற்கு அவசரமாக

கீழே இறங்கி ஓடினார். திரும்ப மேலே வர நேரம் பிடித்தது. கீழ் வீட்டுப் பையன் மேலே வந்து, என் தாயிடம் “பாட்டி, தாத்தா மாத்திரை கேக்குறார்...” என்றார். நான் என்ன மாத்திரை என்றேன். “உங்களுக்குத் தெரியாம வாங்கிக்கிட்டு வரச் சொன்னார்” என்றான் அந்த சிறுவன். மாத்திரை எடுத்துக் கொண்டு கீழே வந்தேன், நாக்கிற்கு அடியில் கீழே வைத்துக் கொண்டு ஆசுவாசப்படுத்தினீர்கள். அப்போதைக்கு ஒன்றும் கேட்கவில்லை என்றாலும், நான் பெட்டி படுக்கையை கட்டிக் கொண்டு ஊருக்கு கிளம்பும் போது கேட்டேன், “எத்தனை நாளைக்கு, இப்படி கஷ்டப்படுவீர்கள்? ஏன் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போயி ஆஞ்சியோ பண்ணிக்கிட்டா என்ன?”

“சரிடா, கொஞ்ச நாள் கழிச்ச வர்றேன் ” என்றீர்கள்.

“பிரச்சினை முத்துன் பிறகு வந்து என்ன கஷ்டப்படுத்தப் போறீங்க” என்றேன் கொஞ்சம் கோபமாக. அன்றே நீங்கள் முடிவு செய்து கொண்டு விட்டீர்கள் என்றும் புரிந்தது - நோய் எவ்வளவு முற்றினாலும் சிகிச்சைக்கு உடன்படப் போவதில்லை என்று.

அமைதியாக தலையை கவிழ்த்து கீழே பார்த்தவாறிருந்தார்.

“அம்மா சொன்னாங்க, கடைசியா பத்து நாளா, எதுவும் எழுதவில்லை, படிக்கவில்லை. எல்லாத்தையும் தூக்கிப் போட்டுட்டு, ஒவ்வொரு சொந்தக் காரவங்க வீடா போயி பாத்துட்டு வந்தீங்களாம். மனஸ்தாபத்திலிருந்த கோவிந்து மாமா வீட்டிற்கு கூட போயிட்டு வந்தீங்களாமே?”

“ஆமா..”

“அப்போ உங்களுக்குத் தெரிஞ்சிருக்கு. ஒவ்வொரு இன்ச், இன்ச் இன்ச்சா மரணம் பக்கத்துல வர்றது தெரிஞ்சிருக்கு, அப்படித்தானே”

“ஒருவகையில் சரிதான்” - என்றார்.

“கடைசி நொடியில் , சீராளு , சீராளு-ன்னு அரற்றினீர்களாமே”

“ஆமா, பெத்த புள்ளை பெயரை கடைசியா சொல்ல ஆசைப் பட்டேன்..”

“ஐயோ, அப்பா, கேட்க முடியாத தூரத்துல இருக்கும் போது கூப்பிட்டீங்களே. என்னை எதுவுமே செய்ய முடியாத ஆளாக்கிட்டீங்களே! உங்களை காப்பாத்த முடியாத குற்றத்துக்கு ஆளாக்கிட்டீங்களே!” - வெடித்துக் கொண்டுவந்தது ஆற்றாமை.

“உன்னால என்ன பண்ண முடியும்? போற உயிரை தடுத்து நிறுத்த முடியுமா? யாருக்கும் சிரமம் கொடுக்க வேண்டாம்னு நினைச்சேன். உனக்கும் எந்த கஷ்டமும் வேண்டாம். நிம்மதியா போய் சேர்ந்தேன். அவ்வளவுதான் அதோட விடு” - அதட்டினார். அந்த அதட்டலுக்கு என்றுமே மறுபேச்சு இருக்க முடியாது.

“சரி, இங்கே எப்படி வந்தீர்கள்? எங்கிருந்து வந்தீர்கள்?”

பதில் சொல்ல நிமிர்ந்து பார்த்தார் என்னை.

சட்டென்று கடைக்குள் யாரோ நுழையவே, மின்னி வெட்டிய ஒரு ஒளிபுலத்தில் கரைந்து போனார்.

உள்ளே வந்தவன், என்ன சார் ‘படபடன்னு’ இருக்கீங்க என்றான்.

எங்கோ உற்றுப் பார்த்தவாறு இருந்தேன். அவர் போய்விட்டார். மீண்டும் ஒருமுறை சொல்லிக்கொள்ளாமல் போய்விட்டார்.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர் ஜெயந்தனின் மகன்

திருட்டு பற்றிய ஜோதிடப் புனைவுகளில் அவதூறுகளும் புனிதப்படுத்தல்களும்

கெருட பார்வையுள்ளவன், பிச்சைக்காரன், குடியானவன், மருமகன், சொந்த மனிதர், தொழில்முறை திருடன் ஆகியோர் எடுத்த பொருள் கூட கிடைத்துவிடும். பஞ்சமரும், பஞ்சமப் பெண்ணும் எடுத்தபொருள் ஒருபோதும் கிடக்காது என இந்நூல் முன் வைக்கும் கருத்து 18 - ஆம் நூற்றாண்டில் பஞ்சமர் மீது சூத்திரச் சமூகம் கொண்டிருந்த மனநிலையைக் காட்டுகிறது.

உடமைச் சமூகம் உருவாக்கம் பெற்ற திலிருந்து திருட்டுக்கு நீண்ட வரலாறு உண்டு. அது இரண்டு புள்ளிகளுக்கு இடையிலான அபத்தங்கள் கொண்ட ஒருவித கலை வடிவம். நற்சொல், விரிச்சி, வேலன் வெறியாட்டு என கி.பி.முதல் நூற்றாண்டு முதல் இன்றுவரை சோதிடம் அல்லது சோதிடம் மாதிரியான நிகழ்த்து வடிவம் இருந்து வந்திருக்கிறது. இலக்கியப் பிரதிகளும் கூட உண்டு. இதை அல்பார்ப்பனிய நம்பிக்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்னப்பட்ட குறிசொல்லும் மரபு; சூத்திரங்களால் பின்னப்பட்ட 'விஞ்ஞானம்' என்று நம்பப்படுகிற மரபு என வகைப்படுத்த முடியும்.

குறிசொல்லும் மரபினை அறிந்துகொள்ள செழுமையான வழக்காறுகள் இருக்கின்றன. கிளி, முயல், எலி முதலியவற்றை வைத்து ஜோதிடம் பார்த்தல், சாமியாடி அருள்வாக்குச் சொல்லுதல், அறுவடைக் களத்தில் மங்கலம் பாடுதல், மை போட்டுப் பார்த்தல், கை பார்த்தல், ஜாமக் கோடாங்கி, பேயோட்டுதல் முதலியன இவ்வகைப்பட்டன. சூத்திரங்களால் பின்னப்பட்ட மரபுக்கு முண்டக உபநிடதத் திலிருந்து நீண்ட வரலாறு இருக்கிறது. ஆர்யபட்டாவின் ஆர்ய சித்தாந்தமும் வராகமி ஹிரரின் பஞ்ச சித்தாந்தமும் இந்த மரபின் மூலநூல்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன. இதில் கட்டுவிச்சி, மங்கலம்பாடி, ஜாமக் கோடாங்கி, சாமியாடி கிளி, முயல், எலி முதலியோருக்கெல்லம் இடமில்லை. இவ்விரண்டு மரபையும் வரலாற்றை அடிப்படையாக வைத்துப் பார்க்கும்போது இரண்டும் வெவ்வேறு சமூக குழுக்களுக்கான மரபு

என்பதையும் உள்ளடக்கத்தில் மெத்தப்பெருந்த வேறுபாடு இருக்கிறது.

விஷ்வாமித்திரருக்கும் வசிஷ்டருக்கும் இடையே நடந்த சோதிடம் குறித்த உரையாடலின் எழுத்து வடிவமாக கருதப்படும் 'கௌசிக சிந்தாமணி' வீரவனல்லூர் குமாரசாமி தேசிகரின் 'குமாரசுவாமியம்', சபாபதியின் 'சந்தானமணி' காளிதாசரின் 'உத்தர காலாமிர்தம்' மூனாம்பண்ணை கிருஷ்ணஜோஸ்யரின் 'ஜோதிஷ் கணித சாஸ்திரம்' முதலியன ஆங்கிலேய இந்திய ஒன்றியத்தில் சூத்திர அமைப்பை உடைய சோதிட மரபில் குறிப்பிட்ட வட்டத்திற்குள் பலரால் வாசிக்கப்பட்டு தொழில் செய்வதற்குரிய நூல்களாக இருந்திருக்கின்றன. அந்த வரிசையில் புதுவை நாராயண தாசர் தொகுத்த 'நஷ்ட சிந்தனை எனும் களவு காணும் சாஸ்திரம்' (1916) நூல் ஜோதிட நூலாக இருந்தபோதிலும் அதன் உள்ளடக்கம் அக்கால மக்களின் சிந்தனை முறை, நால்வருண சிந்தனையின் படர்வு, இன்று வழக்கில் இல்லாப் புழங்குபொருள், வளர்ப்புப் பிராணிகள், உணவுப்பொருள் ஆகியனவற்றை பேசுகின்றது. ஆங்கிலேயர்களின் வரவால் எல்லா மட்டங்களிலும் நிகழ்ந்த வாழ்முறை மாற்றத்தையும் உணர்த்துகிறது.

இந்நூலை டி.கோபால் நாயகர் பதிப்புச் செய்திருக்கிறார். 1890 தொடங்கி 1920 வரை நூற்றுக்கணக்கான சைவ மற்றும் ஜோதிட நூல்களைப் பதிப்பித்த அவர், அச்சகத்தின் உரிமையாளர், புத்தக விற்பனையாளர், சைவப் பற்றாளர் என்னும் நிலையிலும் சாதிக் சங்கத்தைக் கட்டமைத்த முன்னோடியாகவும்

அறியப்பட்டவர். அவர் காலத்திய மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பில் ஒவ்வொரு சாதியும் தம்மை தாம் விரும்படியான இடத்தில் வைக்க ஆங்கிலேயருக்கு கோரிக்கை வைத்தன. அதற்கு ஆதாரம் காட்ட வேண்டி சாதிப்பெருமையைப் பேசும் நூல்கள் புராணச் சாயல் கொடுத்து வரலாறு போல எழுதப்பட்டன. வாய்ப்புக் கிடைக்கும் வேறுவகையான நூல்களிலும் சாதிப்பெருமை பேசப்பட்டன. அந்த நூலோர்களின் இலக்கு நால்வருண அமைப்பில் முதலிடமான பார்ப்பனர்களின் இடத்தையும் வருணத்திற்கு வெளியில் இருந்த பஞ்சமர்கள் இடத்தையும் விட்டுவிட்டு தமக்குகந்த மற்ற சாதியினரின் இடத்திற்கு மேல் தம்மை நிலைநிறுத்திக் கொள்வதற்கான போட்டியாக இருந்தது.

அவர்களுக்குத் தாம் ஒருபோதும் பார்ப்பனர் ஆகமுடியாது என்ற தெளிவும் நால்வருணத்திற்கு வெளியே தள்ளப்பட்டுவிடக் கூடாது என்ற விருப்பமும் இருந்தது. அதனால் சாதிப்பெருமை பேசும் ஆதாரங்களை உருவாக்கிக்கொண்டு அட்டவணைப் பிரிவினரில் இருந்த சில பிரிவினர் தம்மை சத்திரிய, வைசிய, சூத்திர சாதியாக நிறுவிக்கொண்டனர். மன்னர்களின் வரலாற்றில் பூர்வீகம் தேடிக்கொண்டனர். அந்த பின்புலத்திலும் 'நஷ்ட சிந்தனை என்னும் களவு காணும் சாஸ்திரத்தை அணுகவேண்டியிருக்கிறது. சூத்திரங்களால் எழுதப்பட்ட ஜோதிட மரபு பார்ப்பனர்களுக்கு உரியதாக இருந்துவந்த நிலையில் அந்த மரபை கைக்கொண்டு தம்மை மேல்நிலையாக்கம் செய்துகொள்ள சூத்திரர்கள் எடுத்த முயற்சிதான் இந்நூல். நூலின் உள்ளடக்கத்தில் சூத்திரர்களைக் கணக்கில் கொள்ளாதது இதை உறுதிப்படுத்தும்.

40 பக்கங்களில் 144 பத்திகளில் அமைந்திருக்கும் இந்நூலில், ஒவ்வொரு பத்திக்கும் எண்கள் இடப்பட்டு நான்கு செய்திகள் சொல்லப்படுகின்றன. அவற்றில் பல பத்திகள் நால்வருண அமைப்பில் மேலிருந்து கீழாக வரிசைப்படுத்தப்பட்டு உள்ளன. உதாரணமாக அச்சகத்தில் இருக்கும் வார்க்கப்பட்ட அச்ச எழுத்துகளின் திருட்டு பற்றி பேசும் இடத்து இங்கிலீஸ், கிரந்தம், தெலுங்கு, தமிழ் என வரிசைப்படுத்தியுள்ளது. திருட்டு போன கயிறைப் பற்றிப் பேசுமிடத்து நூல், சணல் பிரிகயிறு. தாம்புக்கயிறு, பிரிகயிறு என்ற வரிசை அமைந்திருக்கிறது. வண்ணங்களை வெள்ளை, சிவப்பு, பச்சை, நீலம் எனச் சுட்டுகிறது. உலோகப் பொருள் திருட்டு பற்றிக் கூறுமிடத்து பொன், வெள்ளி, பித்தளை என்னும் முறையில் அமைத்திருக்கிறது. இந்த வைப்புமுறை சமூகத்தின் அமைப்புமுறையை பிரதிபலிப்பதோடு அல்லாமல் நூலின் நுவல்பொருளிலும் நால்வருணத்தைப் புகுத்தும் இயங்கியலையும் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறது. பிரபந்தங்களுக்கு

இலக்கணம் கூறும் பாட்டியல் நூல்களில் சாதி வாரியாக செய்யுளின் எண்ணிக்கையைத் தீர்மானித்து வந்த போக்கு முதன்முதலாக ஜோதிட நூல்களுக்குள்ளும் பரவியதற்கு இந்நூல் சான்றாக அமைந்திருக்கிறது. இந்நூற்கு முன்னால் வெளியான எந்த ஜோதிட நூல்களிலும் இந்த அமைப்புமுறை இல்லை.

நூலின் தொடக்கத்தில், பூஜையறை அல்லது சுத்தமான இடத்தில் மெழுகி கோலமிட்டு மஞ்சளினால் பிள்ளையார் பிடித்து வைத்து அறுகுசூட்டி தூப தீப நைவேத்தியமியற்றி 5-6 வயதுடைய சிறு குழந்தைகளிடத்தில் ஏதாவதொரு மலரைக் கொடுத்து இந்த சக்கரத்திலுள்ள எண்களைத் தொடச்சொல்லி அந்த எண்ணைக் குறித்துக்கொண்டு மறுபடியும் தொடச்சொல்லி ஆக இருமுறையும் தொட் எண்களை முறையே குறித்துக் கொண்டு அதுபோலுள்ள எண்ணுடைய விஷயத்தை இந்நூல் வருமாறு தெரிந்து கொள்ளவும் என்பதாக குறிப்புக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

அட்டவணைச் சக்கரத்தில் ஒன்று முதல் பன்னிரண்டு வரையிலான எண்கள் பதினோறு முறை ஏறு வரிசையிலும் இறங்கு வரிசையிலும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. பூ போட்டுப் பார்க்கும் போது இரண்டு முறையும் வந்த எண்ணுள்ள பத்தியை நூலில் கண்டு திருட்டுபோன பொருளை எடுத்தவர் யார், எந்தத் திக்கில் இருக்கிறார் என்பதை அங்க அடையாளம் கொண்டு கண்டுபிடிக்க வேண்டும். உதாரணமாக இரண்டுமுறை பூப்போட்டு பார்த்ததில் முறையை 8, 9 எண்கள் வந்திருக்குமாயின் 89 வது பத்தியைப் பார்க்க வேண்டும். அந்தப் பத்தியில் திருட்டுப் போன பொருளின் உரிமையாளருடைய பிறந்த ராசி தனுசாக இருக்குமாயின் முதல் பாதத்தில் திருட்டு போன பொருள் பச்சைக்கல்

பதித்த பொத்தான். கெருட பார்வையுள்ளவன் எடுத்துள்ளான். ஒரு ருதுவில் கிடைத்துவிடும். இரண்டாம் பாதமாகில் திருடு போனது வெங்கலச் சொம்பு. பிச்சைக்காரன் எடுத்துள்ளான். இரண்டு நாளில் கிடைக்கும். மூன்றாம் பாதமாகில் கொடிக்காப்புளி மரம். திருடியவன் வாயு மூலையில் உள்ள குடியானவன். இரண்டு வாரம் அல்லது இரண்டு ருதுவில் கிடைக்கும். நான்காம் பாதமாகில் ஜாதிக்காய் பலகை அக்னி மூலையில் உள்ள பஞ்சமன் அபகரித்தான். அந்தப் பொருள் கிடைக்காது எனச் சுட்டுகிறது.

எண் 6, 7 ஆறு வரும் எனில் பொருளுக்குரியவரின் ராசி துலாமாக இருக்கும் பட்சத்தில் முதல் பாதமாகில் திருடு போன பொருள் பிரடாகம்மல் (முறுக்காணியுடன் அமையப்பெற்ற கம்மல்). பொருளை எடுத்தது பொருளுக்குரியவரின் மருமகளாவாள். இரண்டு வாரம் கழித்து உருவம் அழிந்து கிடைக்கும். இரண்டாம் பாதமாகில் கெம்பிழைத்த நத்து (ஒருவகையான மூக்குத்தி). எடுத்தது சொந்த மனிதர். ஒரு மாதத்தில் கிடைக்கும். மூன்றாம் பாதமாகில் ஜடைநாகம். எடுத்தது தொழில்முறைத் திருடன். இது கஷ்டப்பட கிடைக்கும். நான்காம் பாதமாகில் திருடுபோன பொருள் வெங்கலக்கிண்ணி. எடுத்தது பஞ்சமப்பெண். அந்தப் பொருள் கிடைக்காது எனக் குறிப்பிடுகிறது.

கெருட பார்வையுள்ளவன், பிச்சைக்காரன், குடியானவன், மருமகள், சொந்த மனிதர், தொழில்முறை திருடன் ஆகியோர் எடுத்த பொருள் கூட கிடைத்துவிடும். பஞ்சமரும், பஞ்சமப் பெண்ணும் எடுத்தபொருள் ஒருபோதும் கிடக்காது என இந்நூல் முன் வைக்கும் கருத்து 18 - ஆம் நூற்றாண்டில் பஞ்சமர் மீது சூத்திரச் சமூகம் கொண்டிருந்த மனநிலையைக் காட்டுகிறது.

பத்தி எண் 29 இல் உதயராசி, முதல் பாதமாக இருக்கும் பட்சத்தில் திருடு போனது இரும்புச் சாமான். கூட்டாளி எடுத்திருக்கிறான். இரண்டாம் பாதமாகில் திருடு போனது மூங்கில். பக்கத்துக் கிராம பஞ்சம குலத்தோர்கள் ஐவர் எடுத்து தங்கள் சேரியில் வைத்திருக்கிறார்கள். இரண்டு மாத்திற்குள் கிடைக்கும். மூன்றாம் பாதமாகில் கருங்கல் திருடு போயிருக்கிறது. தன் குடிகளே அபகரித்து துரவில் போட்டிருக்கிறார்கள். ஆறு மாதத்திற்குள் கிடைக்கும். நான்காம் பாதமாகில் தேக்கு மரத்துண்டுகள். கிராம அதிகாரி தனது பண்ணையாட்களைக் கொண்டு எடுத்து மறைத்து வைத்திருக்கிறான். அவனோடு நேசம் செய்யாவிடில் கிடக்காது என்பதாக அமைந்திருக்கிறது.

59 வது பத்தியிலும் ஒரு பஞ்சமன் மூங்கில் வலைச்சலைத் திருடி சேரியில் வைதிருப்பதாகவும் அது ஆறுவாரம் அல்லது ஆறு மாதத்திற்குள்ளாகக்

கிடைக்கும் எனவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பஞ்சமனொருவர் தனியாகவோ குழுவாகவோ திருடி, அப்பொருளைச் சேரியில் வைத்திருந்தால் கிடைத்துவிடும். சேரிக்கு வெளி கொண்டுபோய்விட்டால் கிடைக்காது என்பதான சித்திரிப்பின் வழி பஞ்சமர்களின் வாழ்விடத்தையும் திருட்டோடு இணைத்திருப்பது ஒட்டுமொத்த சேரியின் மீது சூத்திரர்களுக்கிருந்த ஒவ்வாமையை விளக்குகிறது.

59 வது பத்தியில் உதய ராசி கும்பமாய் இருக்க முதல் பாதமாகில் திருடுபோன பொருள் சக்கரை மூட்டை, இதைத் திருடியவன் திருடுகொடுத்தவரின் நம்பிக்கைக்குரிய குமாஸ்தா. அப்பொருள் கிடைக்காது. இரண்டாம் பாதமாகில் திருடு போனது பொன்கம்பியில் கட்டிய தாமரை மணிமாலை. திருடியது பிராமணன். திரும்ப கிடைக்காது. மூன்றாம் பாதமாகில் திருடுபோனது கருஞ்சேவல். கருநிற வனிதை திருடிவிட்டாள். விற்பனைக்கு வரும்போது கிடைத்துவிடும். நான்காம் பாதமாகில் தவறிய பொருள் பெண்நாய். அது ஆண்நாயுடன் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறது. உடனே வந்துவிடும் என்பதான குறிப்பு காணப்படுகிறது. இதில் பிராமணன், குமாஸ்தா ஆகியோர் திருடிய பொருள் கிடைக்காது என்கிற செய்தி, இந்நூல் யாரிடமிருந்து யாரை நோக்கி எழுதப்பட்ட தென்பதைச் சுட்டிவிடுகிறது.

34 வது பத்தியில் திருடுபோனது பொன் ஓட்டியானம். ஆடைகள் விற்பனை செய்யும் பூணூல் வைசியன் திருடியுள்ளான், கிடைக்காது. என்னும் குறிப்பு உள்ளது. பூணூல் அணிந்த கருப்பு நிறமல்லாதவர்கள், பஞ்சமர், திருடர்கள், சாதிப்பெயர் சொல்லப்படாத குறிப்பிட்ட அடையாளங்களை உடையவர்கள் திருடிய பொருள் கிடைக்காது எனச்சொல்லும் இந்நூல் வண்ணார் தவிர்த்து வேறு சாதிகளின் பெயர்களைச் சுட்டவில்லை. குள்ளன், நொண்டி, ஓரைக்கண்ணன், கறுப்பன், நெட்டைக் காலன், ஆறு விரல் கொண்டவன், உதட்டுக்கு வெளியே பல் நீண்டவன், வாய் கோணியவன் என்றெல்லாம் சொல்லப்படும் திருடியவர்களின் அங்க அடையாளங்களுப் பின்னால் சாதி அடையாளம் சொல்லப்படவில்லை.

திருட்டைக் கண்டுபிடிக்க தோதிடம் பார்த்தல் என்பது வெகுமக்களின் நம்பிக்கை. பொருள் பறிபோன விரக்தியில் இருப்போருக்கு அது தற்காலிக ஆசுவாசத்தைக் கொடுக்கலாம். ஜோதிடத்திற்கும் மக்களுக்குமான இந்த பிணைப்பில் நின்று கொண்டு குறிப்பிட்ட மக்களை மட்டும் திருட்டோடு வெளிப்படையாக இணைத்துப் பார்த்தல் என்பது வன்முறையின் ஒரு வடிவமே ஆகும்.

65 / 66

காக்கைச் சிறுகினிலே

24.08.1600 அன்று சூரத் துறைமுகத்தில் “ஹெக்டார்” என்னும் கப்பல் நங்கூரமிட்டபோது அந்தக் கப்பலில் இருந்த கிழக்கிந்தியக் கப்பெனிக்காரர்களோ, அல்லது அவர்களது ஊழியர்களோ பரந்து விரிந்த இந்த இந்திய நாட்டை தாம் 1947 ஆகஸ்ட் வரைக்கும் ஆளப்போவதை அறிந்திருக்க நியாயம் இல்லை. வடக்கு பம்பாயில் வியாபாரம் செய்துகொள்வதற்கு அவர்களுக்கு அனுமதி கொடுத்த ஐஹாங்கீரும் இதை அறிந்திருக்க நியாயம் இல்லை. பிரிட்டிஷ் அரசாங்கமும் இந்திய மக்களும் கூட இதை அறிந்திருக்க நியாயம் இல்லை.

இன்னும் சரியாகப் பதிவதெனில் நாடுகளை வெற்றிகொள்வதையும் எல்லைகளை விரிவு படுத்துவதையும் ஒருபோதும் செய்யவேண்டாம் என்று கூட பிரிட்டிஷ் உத்தரவிட்டுக் கொண்டே இருந்ததாக டொமினிக் லேப்பியரும் லேரி காலின்சும் தங்களது “நள்ளிரவில் சுதந்திரம்” நூலின் 43 வது பக்கத்தில் கூறுகிறார்கள்.

ஆனால் 23.06.1757 அன்று ப்ளாசியில் தொடங்கிய சண்டையில் நவாபின் ராணுவத்தை ராபர்ட் களைவ் தோற்கடித்ததில் இருந்து நிலைமை மாறிப்போனது. 72,000 பவுண்ட் முதலீட்டோடு 125 பங்குதாரர்கள் “கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி”யை உருவாக்குவதற்கு அப்படி என்னதான் தேவை வந்தது?

அப்போது மிளகை டச்சுக்காரர்கள் இங்கிலாந்தில் விற்பனை செய்து வந்தார்கள். ஒரு பவுண்ட் மிளகின் விலையை ஐந்து ஷில்லாங் என்கிற அளவிற்கு உயர்த்தினார்கள். இது ஆங்கிலேயர்களுக்கு அநியாயமாகப்பட்டது. ஏன் நாமே மிளகு உள்ளிட்ட வாசனைத் திரவியங்களை இறக்குமதி செய்து விற்கக்கூடாது என்று அவர்கள் யோசிக்கத் தொடங்கினார்கள். அதன் விளைவுதான் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் தோற்றம். ஆக, மிளகு வாங்க வந்தவர்கள்தான் நம்மை அடிமை கொண்டார்கள். இவ்வளவும், நாம் முதலாளிகளிடம்

கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான்

பள்ளிக் கல்வித் தரவரிசையில் தமிழ்நாடு ஒன்றிய அளவில் இரண்டாவது இடத்திற்கு வந்திருக்கிறது. பஞ்சாப் முதலிடம். இதுகூட முக்கியம் இல்லை. கேரளா மூன்றாவது இடம் தமிழ்நாடு இரண்டாவது இடம் என்பது கொஞ்சம் கொள்ளத்தக்கது.

சென்ற பத்து ஆண்டுகளாக ஆட்சியில் இருந்தவர்கள் இதற்காக கொஞ்சமும் உழைக்கவில்லை. பணிநியமனங்களைச் செய்தோமா, பணியிட மாறுதல்களைச் செய்தோமா, ஏதோ முடிந்ததைப் பார்த்தோமா என்கிற அளவில் கடந்து போனவர்கள். இது எப்படி சாத்தியமானது?

எதையும் கடந்து தமிழ்நாடு பள்ளிக்கல்வியில் உள்ள சிஸ்டம் கொஞ்சம் நன்றாக உள்ளது. அதன் வெளிப்பாடுதான் இது. இதைச் சிதைத்து விடாமல் சிக்கெடுக்கிற காரியத்தை மட்டும் செய்தாலே போதும், எதையும் சாதிக்கிற வலிமை தமிழ்நாடு பள்ளிக்கல்வித் துறைக்கு இருக்கிறது

ஒரு தாயார் தனது மகளை அழைத்துக் கொண்டு பள்ளிக்கு வருகிறார். தனது குழந்தைக்கு ஏழாம் வகுப்பில் இடம் கொடுத்தால் தேவலாம் என்கிறார். அவர் கூறியதை இம்மியளவு கூட்டாமலும் குறைக்காமலும் வைத்திருக்கிறேன். அவரிடம் எந்தச் சான்றும் இல்லை.

“போன வருஷம் என்ன வகுப்பு படித்தாள்?”

“போன வருஷம்தான் பள்ளிக்கூடமே இல்லையே” என்கிறார். அவர் ஒரு மண் ஓட்டர். பிழைப்புக்காக ஊர் ஊராக செல்பவர். எந்த ஊரில் இருக்கும்போது அந்தக் குழந்தை பிறந்தாள் என்பதோ கடைசியாக

அந்தக் குழந்தை எந்த வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள் என்பதோ அவருக்குத் தெரியவில்லை. திருச்சில இருந்தோம், ஆதம்பாக்கத்துல இருந்தோம், தாம்பரத்துல இருந்தோம், துறையூர்ல இருந்தோம், இப்படித்தான் பதில் வருகிறது. ஆனால் ஏழாம் வகுப்புதான் அவள் படிக்க வேண்டிய வகுப்பாக இருக்கும் என்பதில் மட்டும் தெளிவாக இருக்கிறார்.

“மொதொ மொதோ எந்தப் பள்ளிக்கூடத்துல சேர்த்தீங்க?”

ரொம்ப யோசனைக்குப் பிறகு, “திருச்சில ஏரோப்ளேன் இறங்கற இடத்துல இருக்கற பள்ளி என்பது அவருக்கு நினைவில் இருக்கிறது. கொஞ்சம் கூடுதலான விசாரணையில் அந்தப் பள்ளியில் மாதா கெபி இருந்ததாக கூறவே அது ஒரு RC பள்ளி என்று புரிகிறது. திருச்சி ஏர்போர்ட் அருகே ஒரு RC மேல்நிலைப்பள்ளி இருக்கிறது. அதன் பொறுப்புத் தலைமை ஆசிரியர் நண்பர். அவரை அழைத்து பிள்ளையின் பெயரைச் சொல்லி 2014, 2015, 2016 இல் இந்தக் குழந்தை அவர்களது துவக்கப் பள்ளியில் ஒன்றாம் வகுப்பு சேர்ந்திருக்கிறாளா என்று பார்க்கச் சொன்னேன். பத்தே நிமிடத்தில் பதில் வந்தது.

2015 ஜூன் மாதம் இவள் அந்தப் பள்ளியில் ஒன்றாம் வகுப்பு சேர்ந்திருக்கிறாள். இது போதுமானதாக இருந்தது எங்களுக்கு. 2015 - 2016ல் ஒன்றாம் வகுப்பு எனில் 2021 - 2022ல் ஏழாம் வகுப்புதான் சேர்த்துக் கொள்கிறேன். அடுத்த நாள் புத்தகம் வாங்க வரும்போது எங்க பள்ளிக் கூடத்துல இது கொடுத்தாங்க என்று ஒரு ID காட்டைக் கொடுக்கிறாள். அது தாம்பரம் BABY பள்ளியில் இவள் 2019 - 20ல் ஐந்தாம் வகுப்பு படித்ததைக் கூறுகிறது. இதைக் கொண்டு வந்திருந்தால் போதும் குழப்பமே இருந்திருக்காது. எதுவும் இல்லை என்றாலும் பரவாயில்லை. கொஞ்சம் ஈரம் இருந்தால் போதும் குழந்தைகளுக்கு நம்மால் வாய்ப்பினை வழங்க முடியும்

தனக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்த கொங்கு நாட்டிடம் இருந்து கப்பத்தை வாங்கிவர வீரர்களை அனுப்புகிறார் ஹைதர். கப்பத்தை வாங்கிக் கொண்டு அவர்கள் திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இடையில் அவர்களை மறித்து சிலர் அந்தப் பணத்தைப் பறித்துக் கொள்கிறார்கள்.

எங்க மக்களோட வரிப்பணம் எங்களுடையது. அது கொங்கு நாட்டு சொத்து. அதை ஹைதருக்கெல்லாம் தரமுடியாது என்கிறார் தலைவர். அவர் சின்னமலை. ஆனால் திப்பு சின்னமலையின் நட்பை சம்பாதிக்கிறார். தன்னிடம் இருந்த 1000 வீரர்களோடு திப்புவோடு இணைகிறார் சின்னமலை. நான்காம் மைசூர் போரில் திப்பு கொல்லப்படவே இவர் ஓடாநிலைக்கு தப்பிச்

செல்கிறார். தமது படையைப் பலப்படுத்தி ஆங்கிலேயர்களை எதிர்கொள்ளத் திட்டமிடுகிறார்.

கோவை பகுதியில் சின்னமலை வரி வசூலித்துக் கொள்ளலாம் என்றும் அதில் 30 விழுக்காட்டை கும்பினியாருக்கு செலுத்தினால் போதும் என்றும் கூறுகிறார்கள். சின்னமலை மறுக்கிறார். ஜெனரல் மெடோஸ் பொறுப்பில் இருக்கும் கோவையை மீட்பதே தன்னுடைய கடமை என்று உணர்கிறார் சிவகங்கை சின்னமருது, கேரள வர்மா, திண்டுக்கல் லக்குமநாயக்கர் ஆகியோரோடு கோவையைத் தாக்கத் திட்டம் தீட்டினார் என்றும் இதன்பொருட்டு “திண்டுக்கல் விடுதலை வீரர் கூட்டமைப்பு” உருவானது என்றும் சு.போ.அகத்தியலிங்கம் தனது “விடுதலைத் தளம்புகள்” என்ற நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

“கி.பி.1800 ஏப்ரலில் கோபால்நாயக்கர் தலைமையில் இறுதிக்கட்டப் போருக்கு திட்டமிட்டனர். இக்கூட்டத்தில் கேரளவர்மா, மைசூர் கிருட்டிணப்பா, சிவகங்கை சின்னமருது, கோவை ஹாஜிஹான், இராமநாதபுரம் கல்யாணித்தேவர், மற்றும் பெருமாள் பிள்ளை ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர். கி.பி.1800 ஜூனில் கோவையிலுள்ள ஆங்கிலேயரின் ராணுவ முகாமை நாலாபுறமும் இருந்து ஒரே சமயத்தில் தாக்குவது என முடிவெடுத்தனர். அதன்படி ஓசூர் புட்டா முகமது, இச்சாபட்டி ராமனுல்லாகான், ஓசூர் முஹமது ஹாசன், பரமத்தி அப்பாவு, சேசையா ஆகியோர் தளபதிகளாக இருப்பது எனவும் முடிவெடுத்தனர்.

இச்செய்தி ஆங்கிலேயருக்கு எட்டியது. ஆங்கிலேயர் நாலாபுறமும் பீரங்கிப்படையை நிறுத்தி புரட்சிப்படைகளைச் சுற்றி வளைத்துக் கைது செய்தனர். பிடிபட்டவர்களில் 42 பேர் 08.06.1800 அன்று தூக்கிலிடப்பட்டார்கள் ஏராளமான வீரர்கள் “பரின்ஸ் ஆஃப் வேல்ஸ்” தீவுகளுக்கு நாடு கடத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். இருநூற்றி இருபத்தியோரு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் 42 பேர் தூக்கிலிடப்பட்டிருக்கின்றனர். ஆயிரம் பேரை உள்ளிட்ட எண்ணிக்கையில் நாடு கடத்தப்பட்டுள்ளனர்.

இதுபோன்ற தியாகங்களால்தான் நாம் இன்று இந்த அளவிற்கேனும் கொஞ்சம் சுதந்திரமாக உள்ளோம். திண்டுக்கல், இடையகோட்டை, விருப்பாச்சி, மணப்பாறை போன்ற ஊர்கள் எல்லாம் இந்த வரலாறோடு தொடர்பில் உள்ளன. வரலாற்றின் இந்தத் துண்டில் மாற்றம் இருக்கலாம். கொஞ்சம் கூடலாம் குறையலாம். ஆனால் இது ஒரு வரலாறு.

லிங்கனை, லெனினை, காந்தியை, மாவோவை ஓரளவிற்கேனும் தெரிந்து வைத்திருக்கும் மணப்பாறை பிள்ளைகளுக்கு அவர்கள் மண்ணின் வீரப் புதல்வன் லக்குமி நாயக்கரையும் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டியது அவசியம் அல்லவா?

21